Barbara Taylor Bradford

Celebra autoare a bestsellerurilor PREȚUL SUCCESULUI, PĂSTREAZĂ VISUL, SĂ FII CEL MAI BUN, GLASUL INIMII

UN VIS ÎMPLINIT

BARBARA TAYLOR BRADFORD
UN VIS ÎMPLINIT

Traducere: IRINA NEGREA

EDITURA LIDER EDITURA LUCEAFĂRUL

BARBARA TAYLOR BRADFORD

UN VIS ÎMPLINIT

I.S.B.N. 973 – 8117 – 79 – 8
TRUSTUL EDITORIAL X.
LIDER
ORIZONTURI LIDER JURIDICĂ
ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE
ŞTIINŢELOR MEDICALE
ŞTIINŢELOR AGRICOLE
SIRIUS STAR LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

THE TRIUMPH OF KATIE BYRNE
2001 by Beaji Enterprises, Inc.

www.trustul-lider.ro

PARTEA ÎNTÂI

SĂRUTUL MORŢII

Connecticut, 1989

pune capăt acestui ultim sărut tânguitor, în care două suflete se mistuie şi se prefiră în văzduh”.

John Donne

„Laşul o rezolvă cu-n sărut”.

Oscar Wilde

Fata şedea pe o bancă îngustă, în mijlocul scenei, aplecată în faţă, cu un cot pe genunchi şi cu bărbia rezemată în palmă. Atitudinea sugera imaginea gânditorului cufundat în meditaţie.

Era îmbrăcată foarte simplu, băieţeşte, cu o tunică largă, tricotată din lână gri, strânsă în talie cu o curea din piele neagră, pantaloni strâmţi de aceeaşi culoare şi nişte pantofi balerini. Părul lung, auriu-roşcat, era împletit în codiţe prinse strâns în jurul capului, iar la lumina becului din tavan ai fi zis că purta un coif de aramă strălucitor. Fata se numea Katie Byrne, avea şaptesprezece ani, iar teatrul era viaţa ei.

Se pregătea să interpreteze un rol pentru auditoriul ei preferat, format din doi spectatori – cele mai bune prietene ale ei, Carly Smith şi Denise Matthews. Acestea şedeau pe nişte scaune din lemn cu spetează dreaptă, în faţa unei scene improvizate în vechiul hambar al lui Ted Matthews, unchiul lui Denise. Fetele erau de vârsta lui Katie şi prietene cu ea din copilărie; toate trei făceau parte din trupa de teatru de amatori de la un liceu dintr-o zonă rurală a statului Connecticut, unde locuiau.

Katie alesese să interpreteze o tiradă dintr-o piesă de Shakespeare, la serbarea de Crăciun ce urma să aibă loc la şcoală. Până la spectacol mai erau doar două luni, şi ea abia se apucase să repete piesa; Carly şi Denise îşi

pregăteau şi ele monologurile alese pentru aceeaşi serbare, repetând împreună cu ea în hambar.

Katie îşi ridică în sfârşit capul, privi în gol, apoi îşi aţinti ochii spre peretele din spate al hambarului, de parcă ar fi găsit acolo ceva ce numai ea putea vedea. Trăgând adânc aer în piept, începu:

— „A fi sau a nu fi”, aceasta-i întrebarea.
Mai vrednic oare e să rabzi în cuget
A’vitregiei praştii şi săgeţi
Sau fierul să-l ridici asupra mării
De griji – şi să le curmi? Să mori…

Brusc, Katie se opri.

Ţâşnind de pe bancă, se duse spre marginea scenei, privind în jos spre prietenele ei. Scuturând din cap, îşi luă brusc un aer nesigur, deşi de felul ei era o persoană cu multă încredere şi stăpânire de sine.

— Nu-mi iese bine, se văită ea.

— Ba da, e minunat ce faci! exclamă Carly, ridicându-se şi apropiindu-se de scenă – locul unde începuseră să joace teatru de când erau mici. Nimeni nu joacă Shakespeare mai bine decât tine. Tu eşti cea mai bună, Katie.

— Carly are dreptate, întări Denise, alăturându-i-se lui Carly, în faţa scenei. Contează cum interpretezi cuvintele, cum le rosteşti. Tu ştii să le dai înţeles. Nimeni nu a fost mai reuşit decât tine în rolul lui Hamlet.

Katie pufni în râs:

— Mersi pentru compliment, Denny, dar să ştii că au mai fost şi alţii înaintea mea… Laurence Olivier, Richard Burton, pentru a nu pomeni decât doi dintre ei. Aceştia au fost cei mai mari actori de teatru clasic care au jucat pe o scenă britanică, la fel cum este Christopher Plummer astăzi. Şi pe urmă, eu v-am tot spus, totul e să înţelegi sensul cuvintelor, motivaţia şi intenţia ce se ascund în

spatele lor. La fel şi cu punctuaţia – trebuie să ştii când să rosteşti cuvintele fără pauză şi când să te opreşti ca să respiri… Preferă să lase fraza neterminată, conştientă că nu era momentul potrivit pentru a-i ţine lui Denise o lecţie de actorie.

Întorcându-se la bancă, se aşează şi-şi luă poziţia gânditorului, care îi era foarte comodă, lăsându-se în voia meditaţiei timp de câteva momente.

Indiferent ce spuneau prietenele ei şi câte laude i-ar fi adus, Katie ştia că azi nu juca prea bine. Nu se putea concentra ca de obicei şi nu-şi dădea seama care era cauza. Poate să fi fost sentimentul de vinovăţie la gândul că se afla aici, în această după-amiază. Mama ei nu se simţea prea bine, ceea ce însemna că ar fi trebuit să fie acasă să o ajute. Şi, totuşi, în mod egoist, Katie hotărâse să se eschiveze şi să vină la hambar ca să repete monologul din „Hamlet”, convingându-le şi pe prietenele ei să meargă cu ea, după şcoală.

„Păi, atunci, repetă14, o îndemna un glas interior. Respirând adânc de câteva ori, îşi relaxă coardele vocale, lăsându-se învăluită de neclintirea liniştitoare a scenei.

După câteva minute, simţindu-se aptă, se lansă în celebrul monolog al lui Hamlet, dând dovadă, ca de obicei, de multă stăpânire de sine.

Ascultând cu atenţie, Carly era fascinată, ca de cele mai multe ori, de vocea lui Katie. Glasul prietenei ei avea o rezonanţă plăcută, era plin de nuanţe şi de sensibilitate. Nici nu-i de mirare, îşi spunea Carly în sinea ei, gândindu-se la cât de mult repeta Katie şi la felul în care îşi exersa în permanenţă vocea. Toată lumea ştia cu câtă seriozitate privea Katie actoria. Era pasionată de teatru şi foarte hotărâtă să reuşească. Katie putea, instinctiv, să interpreteze rolurile pe care şi le alegea, fără să ia prea multe lecţii, în timp ce ea şi Denise bâjbâiau şi se

poticneau, în ciuda eforturilor depuse. Din fericire, făceau şi ele progrese, datorită îndrumărilor şi încurajărilor neobosite din partea lui Katie.

Începuseră să joace teatru împreună în urmă cu şapte ani, când erau nişte fetiţe de zece ani, cu ochi visători. Ted, unchiul lui Denise, le lăsase să folosească vechiul hambar de la capătul proprietăţii lui, iar ele improvizaseră acolo un teatru. La acea vreme, făcuseră legământul ca într-o bună zi să plece toate trei la New York, ca să studieze actoria. Visul lor era să ajungă vedete pe Broadway. Katie le repeta mereu că, după ce vor termina liceul, se vor muta la oraş, pentru a deveni staruri pe celebrul Great White Way. Carly spera ca aspiraţiile să li se împlinească şi numele lor să fie scris cu litere de-o şchioapă pe toate marile panouri, însă uneori cădea pradă îndoielilor.

Denise, în schimb, nu avea niciun fel de rezerve. Stând lângă Carly şi urmărind-o pe Katie, savura felul în care aceasta interpreta rolul, convinsă fiind că visele lor se vor materializa în scurt timp. Katie era strălucită, nu încăpea nicio îndoială, iar ele se perfecţionau tot mai mult, mai ales datorită lecţiilor primite de la Katie. Se vor duce la New York, vor închiria împreună un apartament, vor studia la institutul de teatru şi vor deveni actriţe profesioniste. Era sigură că totul va fi bine şi visul lor va deveni realitate.

Brusc, Katie se ridică în picioare, coborî prin dreapta scenei şi continuă monologul.

Impecabil şi fără nicio poticnire, Katie declamă faimoasa tiradă a lui Shakespeare; ridicându-şi şi coborându-şi vocea frumos modulată, punând accent pe unele cuvinte, în timp ce altora nu le dădea atâta importanţă. Interpretarea ei era superbă. După ezitarea iniţială şi aparenta lipsă de încredere, continuă să recite

cu multă siguranţă.

Când termină monologul, Katie rămase nemişcată câteva secunde, aţintindu-şi în depărtare ochii de culoarea albăstrelelor. Apoi, clipind de câteva ori, îşi îndreptă privirea spre Carly şi Denise, zâmbindu-le, conştientă că izbutise să interpreteze bine monologul.

Prietenele începură să aplaude şi să ovaţioneze. Apoi săriră pe scenă şi o îmbrăţişară pe Katie cu entuziasm.

— Mulţumesc, spuse ea, sărutându-le pe amândouă. Nu credeţi că ar mai trebui să repet şi mâine, ca să fiu mai sigură?

Cele două fete se uitau la ea cu gura căscată de mirare.

— Tu?! Nu mai ai nevoie de nicio repetiţie! exclamă Denise, pe un ton piţigăiat. Noi, da. Aşa că mâine va trebui să ne ajuţi. N-o să-mi reuşească niciodată rolul Desdemonei, iar Carly are şi ea probleme cu Porţia, nu-i aşa, Carly?

— Da, da, un pic, confirmă Carly, amărâtă. Pe urmă, schimbând tonul, adăugă ceva mai veselă: Dar tu, Katie Byrne, eşti pur şi simplu impresionantă.

— N-o să te lăsăm mâine să monopolizezi scena, rosti Denise, zâmbind şmechereşte, după care adăugă pe un ton glumeţ: Vei face repetiţii cu noi, fiindcă avem nevoie. Iar dacă nu ai chef, n-ai decât să pleci de una singură şi să te faci actriţă pe Broadway!

— Asta s-o crezi tu! Veţi veni amândouă cu mine! declară Katie, trăgându-le pe fete spre ea şi privind-o admirativ pe Denise. Ochii căprui şi catifelaţi ai prietenei ei sclipeau poznaş. Denise era mereu bine dispusă, gata să râdă şi să glumească. Emana, parcă, nişte raze aurii, impresie accentuată de părul ei lung şi blond şi de tenul trandafiriu. Era prototipul frumuseţii americane – zveltă, bine făcută şi cu picioare lungi.

Carly, în schimb, prietenă cu Katie de când erau mici, era cu totul altfel. Mai liniştită, mai introvertită. Părea coborâtă din lumea basmelor, iar înfăţişarea ei seducătoare şi impresionantă ascundea o fire retrasă şi blajină. Aruncând o privire spre ea, Katie îşi zise că, şi în uniforma de şcoală, Carly părea voluptuoasă. Cu trupul ei mic, dar armonios, la care se adăugau buclele negre şi ochii violeţi ca panseluţele, Carly semăna cu Elizabeth Taylor în tinereţe.

Cuprinsă de un val de emoţie, Katie savura sentimentul puternic de prietenie ce o lega de amândouă fetele.

— Ori toate trei, ori nimic! exclamă ea cu patos. Abia aştept să repet cu voi mâine. Ascultaţi-mă însă pe mine! Amândouă sunteţi mult mai bune decât vă închipuiţi. Să nu uitaţi asta.

Carly şi Denise se luminară la faţă de plăcere, dar niciuna dintre ele nu a făcut vreun comentariu. Apoi, ţinându-se de mână, coborâră toate trei de pe scenă şi, ca de obicei, se aşezară la masă să bea împreună nişte Coca-Cola. Analizară amănunţit interpretarea lui Katie şi discutară despre rolurile pe care le pregăteau pentru serbare. Carly fii cea care schimbă subiectul. Aşezându-se mai bine pe scaun, ea i se adresă lui Katie:

— Crezi că mătuşa ta Bridget o să ne găsească un apartament la New York? Ce părere ai, vom reuşi în ceea ce ne dorim toate trei?

Katie încuviinţă din cap.

— Sunt absolut convinsă. A spus că putem sta cu ea, cât poftim, în mansarda de la TriBeCa.

— Doamna Cooke e sigură că vom intra toate trei la American Academy of Dramatic Arts, interveni şi Denise. S-a oferit chiar să ne ajute, adăugă ea, mângâind-o pe Carly Nu mai fi aşa de sceptică!

Oftând, Carly se rezemă de spătar şi, ceva mai relaxată, sorbi din Cola. După câteva momente, rosti pe un ton profund:

— Când te gândeşti că la anul pe vremea asta vom fi în marele oraş, luând lecţii de actorie şi locuind în apartamentul drăguţ al mătuşii Bridget!

— Ei, lasă, nu e chiar drăguţ, exclamă Katie, zâmbindu-i, dar trebuie să recunosc că e confortabil.

Sărind în picioare, s-a îndreptat spre intrândul mascat de o draperie, pe care îl foloseau ca vestiar. Trăgând perdeaua la o parte, intră, după care, întorcând capul spre ele, le explică:

— Trebuie să mă grăbesc. Mă aşteaptă mama să o ajut la pregătirea mesei. Uitându-se la costumele pentru rolul Porţiei şi al Desdemonei, aruncate la întâmplare alături de alte lucruri, Katie clătină din cap. Îmi pare rău, dar n-am timp să vă ajut să faceţi ordine pe-aici.

— Nu-i nicio problemă, o linişti Carly. De fapt, n-are importanţă că e dezordine. Nimeni nu vine la hambar, în afară de noi.

— Unchiul Ted a zis că, după atâţia ani, ne aparţine, precizează Denise, uitându-se încântată la Carly şi la Katie. Apoi, luă de pe masă exemplarul din *Othello*. Frunzărind cartea, se opri la monologul pe care îl învăţa ea.

Katie dispăru în spatele draperiei; Carly deschise *Neguţătorul din Veneţia*, cu intenţia să studieze, pentru rolul Porţiei, faimoasa tiradă a indulgenţei. Se întreba dacă va ajunge vreodată să o interpreteze cu măiestrie şi, ca de obicei în ultimele săptămâni, îşi făcu mii de griji.

Katie îşi făcu apariţia îmbrăcată în uniformă, peste care îşi pusese jacheta.

— Ne vedem mâine la şcoală! spuse ea, pornind grăbită spre uşă.

Denise îi surâse dulce, cum ştia ea, iar Carly o

întrebă, ridicând privirea:

— Katie, vrei te rog să aduci mâine peruca neagră cu păr lung? Cred că s-ar potrivi foarte bine pentru Porţia.

— Da, o să-ţi stea nemaipomenit. O aduc mâine la şcoală, Carly, o asigură ea, făcându-le cu mâna, în timp ce ieşea din hambar.

2

I-atie închise uşa masivă a hambarului şi se zgribuli toată sub jacheta subţire. Se făcuse frig. Dârdâind, urcă grăbită dealul care ducea la şosea. Se gândea în continuare la Carly şi Denise. Nici nu-şi dădeau seama cât de bune erau pe scenă, ca nişte actriţe consacrate care îşi cunoşteau meseria. Din păcate, se subestimau; trebuia să capete mai multă încredere în capacităţile lor, asta era problema.

Profesoara lor de actorie de la liceu, doamna Cooke, le prezisese o carieră minunată, apreciindu-le talentul, pasiunea şi dorinţa de a învăţa. Katie era bucuroasă că Heather Cooke credea în ele cu toată convingerea şi le stimula ambiţia de a deveni actriţe.

Katie continuă să urce panta, imaginându-şi cum va fi viaţa lor la New York şi cum vor studia ele la academie. Abia aştepta să treacă timpul şi să ajungă acolo. Ştia că Denise şi Carly gândeau la fel.

Deodată, zări cu coada ochiului mişcări rapide în apropiere de tufişurile de rododendroni care acopereau din belşug coasta dealului. Se opri brusc şi, răsucindu-se, privi încruntată şi nedumerită spre pâlcul de tufişuri verzi, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenţia.

Ridicând din umeri, contrariată, Katie îşi văzu de drum, zicându-şi că vreo sălbăticiune trecuse în fugă printre tufişuri. Pe dealurile din Litchfield erau o mulţime de cerbi, care deveneau tot mai îndrăzneţi. Urmele lor se vedeau prin toate grădinile, inclusiv în cea a mamei ei.

După câteva minute, coasta colinei se preschimbă într-un fel de podiş neted şi sterp, care ducea spre şosea. De acolo, drumul continua spre New Milford, până la Kent şi orăşelele ceva mai îndepărtate.

Katie se opri la marginea şoselei, lăsând să treacă un camion, după care traversă în fugă. După câteva secunde, se afla pe drumul de ţară care traversa pajiştile spaţioase din spatele Fermei Dovecote, un punct de atracţie local, cu hambare şi silozuri roşii, foarte pitoreşti, iar vara cu lanuri aurii de grâu copt. În timp ce continua să meargă, ridică privirea. Cerul devenise negru, sumbru şi ameninţător. Amurgul se lăsa încetişor, iar câmpurile începeau să se umple de umbre. Vrând să ajungă acasă cât mai repede, Katie iuţi pasul, adâncindu-se şi mai mult în inima câmpiei. Curând, însă, îşi dădu seama că nu putea menţine ritmul. O negură fină plutea în faţa ei ca un văl cenuşiu; copacii şi tufişurile îşi pierdură repede conturul, semănând cu nişte vietăţi stranii. Bătuse acest drum de când era mică, astfel încât ştia pe unde să păşească. Cu toate acestea, la un moment dat îşi dădu seama că ajunsese să se mişte ca melcul, din ce în ce mai prudent, temându-se parcă să nu se împiedice în ceaţa aceea groasă.

Undeva, foarte departe, se auzeau mugete de vacă şi lătrături de câini. Cât de liniştitoare i se păreau aceste zgomote familiare, deşi continua să simtă singurătatea pustiitoare a câmpurilor goale, o stranie melancolie şi o ciudată nelinişte. Se făcuse şi mai frig. Îşi trase mai bine jacheta pe ea, mergând mai iute, conştientă că era târziu şi că mama ei o aştepta îngrijorată.

În scurt timp, Katie ajunse la porţiunea de drum lat care ducea spre zona unde locuia împreună cu părinţii şi cei doi fraţi, Niall şi Finian.

Întemeiat în 1799, Malvern era numit oraş, dar în realitate nu avea nici măcar dimensiunile unui cătun.

Câteva case răzleţe, vreo două prăvălii, un cimitir, o biserică albă cu turlă, construită în vârful dealului, şi o sală de festivităţi lângă biserică. Lui Katie, biserica albă i se păruse întotdeauna un fel de santinelă curajoasă care păzea casele cuibărite confortabil dedesubt, în valea dintre dealuri.

Răsuflând uşurată, intră pe drumul principal. Păşind pe asfaltul neted, aruncă o privire înapoi spre pajiştile acoperite de negură şi constată cât de bine îi părea că le lăsase în urmă. Câmpurile acelea pustii aveau ceva straniu, aproape fantomatic.

Încetinind ritmul pe drumul ce urca spre biserică, Katie ajunse până la urmă în vârf şi, câteva clipe, privi în jos, spre Malvem. Desluşea licărirea luminilor la ferestrele caselor construite ici şi colo pe dealuri, iar în aerul răcoros al nopţii simţi în nări mirosul de lemn ars şi frunze jilave. Brusc conştientiză faptul că toamna venise mai devreme şi surâse în sinea ei. Era anotimpul ei preferat: frunzele deveneau ruginii, bunica ei făcea tarte cu mere şi prăjituri cu scorţişoară şi toată familia se pregătea pentru sărbători, care îi plăceau atât de mult mamei ei. Traversând pădurea din dreapta drumului, Katie simţi mirosul plăcut de brad. Cât de liniştitor i se părea tot ce vedea acum, în comparaţie cu pajiştile umede. Curând va ajunge acasă, unde o aştepta mama. Vor pregăti cina, amândouă. Un zâmbet duios înflori pe chipul palid al lui Katie, luminându-i obrazul şi ochii albaştri.

Deşi Katie le iubea pe cele două prietene ale ei şi le era devotată, mama rămânea pentru ea cea mai importantă persoană, fiinţa de care se simţea mai apropiată şi pe care o idolatriza. Mama era în ochii ei ca o prinţesă din basmele Irlandei. Desigur, era o femeie frumoasă, cu părul roşu şi nişte ochi nespus de albaştri, pe care îi moştenise şi Katie. Vocea mamei era melodioasă,

caldă, dulce, răsunătoare şi cu un uşor accent cântat.

Făcându-i-se dor de mama ei, Katie începu să alerge, abia aşteptând să ajungă acasă.

3

Când zări, în fine, casa părinţilor ei, Katie se simţi invadată de o mare tandreţe la gândul că ajungea acasă la cei dragi, aşa încât continuă să alerge.

De mărime mijlocie şi compactă ca structură, clădirea se înalţa pe un deluşor lângă drumul principal. Pentru Katie locul acela însemna „acasă”. îi era dragă locuinţa lor, sentiment împărtăşit deopotrivă de părinţii şi de cei doi fraţi ai ei.

În seara aceea, la câteva dintre ferestrele de la parter sclipeau luminile şi colaci de fum cenuşiu se ridicau din coşuri. Casa părea prietenoasă şi îmbietoare, gata să te întâmpine cu braţele deschise.

Învăluind casa dintr-o privire, Katie urcă treptele de piatră care porneau de la terasă, traversând pajiştea verde.

Se opri pentru o clipă să admire construcţia şi zâmbi încântată. Clădită în stilul colonial din New England, casa avea faţada zugrăvită în alb, obloane verzi şi acoperiş negru în pantă. Clădirea data din 1880, dar tatăl ei renovase şi reamenajase câteva încăperi.

Michael Bryne, mândru de cunoştinţele sale despre arhitectura colonială, reuşise să transforme o pasiune din copilărie într-o afacere profitabilă, la numai câţiva ani după terminarea studiilor. Fiind unul dintre puţinii antreprenori de construcţii care absolvise o facultate de specialitate şi având posibilitatea de a primi multe comenzi pentru construiri de imobile şi renovări, dobândise o bună reputaţie în domeniu.

Tatăl lui Katie şi fratele ei mai mare, Niall, se îngrijeau de curăţenia casei, pe care o întreţineau şi o

păstrau într-o stare excelentă. îi vedeai mereu cu vreo pensulă în mână, vopsind ba una, ba alta; până şi fratele ei mai mic, Finian, „intelectualul” cu nasul mereu în cărţi, renunţa uneori la citit ca să mai moaie pensula în vopsea albă. La cei doisprezece ani ai lui, micuţul Finian deprinsese deja gustul de a fi bun gospodar, asemeni celorlalţi bărbaţi din familie.

Ajunsă pe terasă, Katie coti la dreapta, spre uşa laterală, şi intră în casă. Când păşi pe holul din spate, o izbi în faţă un val de aer cald şi plăcut. Îşi puse haina în cuier şi pomi în grabă spre bucătărie, încăperea care fusese dintotdeauna punctul central al casei şi al vieţii de familie. Bucătăria era scăldată într-o lumină caldă şi roşiatică, de la vechile lămpi în stil victorian, plasate strategic de jur-împrejur, şi de la focul de lemne care ardea în vatra mare din piatră. Vasele de cupru şi de alamă sclipeau în lumina dulce, iar în cameră se auzeau tot soiul de zgomote îmbietoare… trosnetul focului, fluieratul ceainicului pe plită, ticăitul ceasului de pe poliţă şi, undeva în fundal, o muzică plăcută de la radio.

Până şi aerul era deosebit aici, plin de tot felul de mirosuri care făceau să-ţi lase gura apa… o plăcintă cu mere pusă să se răcească pe un tocător lângă chiuvetă, pâini care se coceau în cuptor, o tocană irlandeză fierbând înăbuşit într-o cratiţă uriaşă, din care ieşeau nişte arome îmbietoare.

O fracţiune de secundă, Katie rămase lângă uşă, adulmecând şi savurând mirosurile caracteristice căminului iubit şi simţind căldura agreabilă după ce traversase pajiştile umede şi răcoroase. Cel mai mult, însă, îi plăcea acel sentiment de siguranţă, senzaţia că era iubită şi făcea parte dintr-o familie.

Prietenele ei nu erau la fel de norocoase, şi asta o făcea să îşi aprecieze şi mai mult familia. Cel mai des,

Carly ajungea acasă şi nu găsea pe nimeni, fiindcă mama ei lucra la nişte bătrâni şi venea la ore ciudate, iar tatăl ei murise mai demult.

Într-un fel, Denise se afla cam în aceeaşi situaţie. Părinţii ei aveau un mic bar cu restaurant lângă Kent, în care îşi petreceau tot timpul, făcând de mâncare şi servindu-şi clienţii. Deşi munceau zi şi noapte, afacerea nu era prea profitabilă, din câte spunea Denise.

Katie conştientiza faptul că ea era cea mai norocoasă, cea care fusese cu adevărat binecuvântată. Şi mama ei lucra, dar la domiciliu, unde se ocupa de contabilitatea şi registrele afacerii de familie. NialJ, care avea nouăsprezece ani, lucra deja cu tatăl său, în firma de construcţii.

În cele din urmă, Katie făcu un pas înainte şi intră în bucătărie. Mama ei stătea în picioare lângă plită, cu o lingură în mână, iar când auzi zgomot de paşi se îndreptă de spate şi privi peste umăr.

Văzând-o pe fiica ei, Maureen Byrne se lumină la faţă.

— Ei, bine ai venit, Katie Mary Bridget Byrne! Ai întârziat, din nou, bag de seamă.

— Îmi pare rău, mami, zău, crede-mă. M-a furat iarăşi repetiţia pentru spectacol.

Katie îşi îmbrăţişă mama cu dragoste. Maureen Erin O'Keefe Byrne era cea mai bună. Cea mai bună dintre toate fiinţele din lume.

Cu buzele lipite de părul mamei, Katie şopti:

— Am să recuperez timpul pierdut, mămico. Termin eu de gătit, pun masa şi spăl vasele, numai spune-mi că nu eşti supărată pe mine.

Trăgându-se un pic înapoi, Maureen se uită lung în ochii albaştri şi strălucitori ai fiicei sale, şi zise, râzând:

— Hai, codano, lasă prostiile. Cum să fiu furioasă pe

tine?! în plus, nu-ţi mai fă griji, fiindcă n-a mai rămas mare lucru de făcut, cel puţin în privinţa gătitului. Dar, n-ar fi o idee rea să pui tu masa, în locul meu.

Încuviinţând din cap, Katie exclamă:

— Mami, mă simt groaznic că te-am lăsat baltă. A trebuit să faci tu totul, deşi nu te simţi încă bine. Trebuia să fi venit mai devreme acasă, adăugă ea, muşcându-şi buza, vinovată, fiindcă ştia că mama ei nu-şi revenise încă după bronşita de care suferise timp de şase săptămâni.

— Oh, Katie, vezi-ţi de treabă, nu e nimic grav. Mă simt mult mai bine azi. În plus, m-a ajutat Finian, spuse ea, chicotind. Puştiul ăsta a devenit ucenicul perfect, crede-mă.

Râzând, Katie îşi aruncă privirea prin bucătărie, după care întrebă:

— Şi unde-i micuţul nostru şcolar?

— Cred că a şters-o în camera din spate, să se uite la televizor. I-am spus că are voie, după ce curăţă legumele, duce gunoiul şi spală oalele din chiuvetă. E un băiat tare bun.

Gândind cu voce tare, Katie murmură:

— Cum de s-a cuminţit Finian, aşa dintr-odată, mami? Crezi că urmăreşte ceva?

Încuviinţând din cap, Maureen spuse:

— Sunt convinsă de asta, Katie. Încearcă să îmi facă pe plac, urmărind un anumit scop. Surâse, cu un aer indulgent. E un băiat drăguţ, dar şi foarte deştept, aşa încât cred şi eu că pune la cale ceva. Nu-mi dau seama, însă, despre ce poate fi vorba. De fapt, nici nu contează, scumpete.

— Probabil că nu, îi dădu dreptate Katie. Finian era un băiat deştept. La cei doisprezece ani ai lui, dădea dovadă de o inteligenţă excepţională, fiind mult mai matur decât ar fi fost de aşteptat la această vârstă.

Între timp, Maureen îi atrase atenţia spre plită, unde se apucă să amestece în tigaia în care prăjea ceapa.

— Răstorn ceapa peste tocana de miel, ca să îi dea gust mai bun, după care te ajut să pui masa. Apoi putem… Maureen nu termină ce avea de spus, deoarece o cuprinse un acces violent de tuse. Lăsând repede lingura din mână, scoase din buzunarul şorţului o batistă pe care o duse la gură.

Tuşea se prelungi atât de mult, încât Katie începu să se alarmeze.

— Mami, ţi-e rău cumva? Vrei să-ţi dau ceva? Cum pot să te ajut?

Nefiind în stare să răspundă, Maureen scutură doar din cap.

— De ce nu stai jos? strigă Katie. Termin eu tot ce mai e de făcut.

Încetul cu încetul, Maureen se calmă şi, în cele din urmă, murmură:

— Mă simt bine, Katie dragă. Nu te mai speria.

— Mami, acum trebuie să stai liniştită, pun eu masa. Katie se îndreptă imediat spre bufetul din colţul încăperii.

După ce scoase farfuriile albe pe care le foloseau în fiecare zi, le puse pe masa mare pătrată, de lângă fereastra largă. Apoi se duse să aducă tacâmurile.

Maureen îşi revenise complet şi se apucase să amestece ceapa cu tocana. Fără să ridice privirea, rosti:

— După ce pui masa, vrei să faci un ceai, Katie? Mi-ar prinde tare bine.

— Sigur că da, mami.

În cele din urmă, Maureen se aşeză cu spatele la cămin, urmărind-o din priviri pe fiica ei, care trebăluia prin bucătărie. Fata era mândria şi bucuria ei. O adora şi o răsfaţa, dar ştia să fie şi foarte severă, mai ales când era vorba de şcoală, de teme şi de îndatoririle casnice.

„Cât de mult semănăm, mai ales fizic, se gândea Maureen, dar cu toate astea nu avem aceeaşi fire. Din acest punct de vedere suntem complet diferite. Ea e mult mai tenace şi mai ambiţioasă decât am fost eu şi îşi doreşte mai multe decât mine. Katie vrea să cucerească lumea. Tânjeşte după luminile rampei, emoţiile scenei, aplauze, succes şi faimă. Da, asta îşi doreşte şi n-am nicio îndoială că va reuşi". Câteva clipe, Maureen se gândi la viaţa ei. „Şi eu am obţinut ce mi-am dorit, slavă Domnului, aşa că de ce n-ar reuşi şi Katie? Visele, speranţele şi aspiraţiile ei sunt foarte diferite de ale mele, dar asta nu înseamnă că sunt mai puţin realiste. Mi-am dorit să mă căsătoresc şi să am o familie şi am avut norocul să găsesc un soţ bun, un bărbat care m-a iubit. Am nişte copii minunaţi, sănătoşi, nepervertiţi şi responsabili, o casă confortabilă, o grădină frumoasă şi o viaţă fericită la ţară, cu familia mea. Aceasta a fost cea mai mare ambiţie a mea, visul meu care a devenit realitate. Ce noroc am avut de când am venit în America".

Acest lucru se întâmplase în 1960, când avea exact vârsta lui Katie – şaptesprezece ani. Sora ei, Bridget, împlinise nouăsprezece. Emigraseră împreună cu părinţii lor, Sean şi Catriona O'Keefe, şi se stabiliseră la New York. Din fericire, îşi găsiseră toţi de lucru relativ repede. Bridget optase pentru un post în domeniul afacerilor imobiliare şi se angajase la o firmă mică, dar prestigioasă, iar Maureen devenise manechin pentru marea creatoare de modă Pauline Frigere. Aceasta, din clipa în care o văzuse, îşi dăduse seama că silueta ei zveltă era ideală pentru confecţiile elegante, excelent croite, pe care le promova.

Mama ei, Catriona, intrase şi ea, într-un fel, în lumea modei: se angajase vânzătoare în departamentul de confecţii al magazinului universal Bloomingdale. Tatăl ei,

Sean, îşi găsise o slujbă la un fabricant de mobilă de pe East Tenth Street şi devenise repede renumit pentru măiestria cu care lucra.

Privind în urmă, la acele vremuri, Maureen se gândea cu drag la zilele pe care le petrecuseră cu toţii împreună în apartamentul din Forest Hills. Viaţa lor fusese frumoasă, cu atât mai mult cu cât savurau bucuria că avuseseră curajul de a lua totul de la capăt în America. Pe măsură ce au trecut anii, însă, au început să se sature de oraş, dorindu-şi să scape de veşnica agitaţie citadină şi să-şi găsească un loc liniştit, care să le amintească de satele irlandeze, pe care le iubeau atât de mult. Fiind în vizită la nişte prieteni, care se mutaseră recent în partea de nord-vest a Connecticutului, şi-au dat seama că găsiseră tărâmul ideal. „Asta ne trebuie nouă!”, exclamase mama ei în acea zi, şi toţi fuseseră de acord cu ea. Decizia a fost luată imediat: locul acela era făcut pentru ei.

A durat aproape un an, dar în cele din urmă ea şi părinţii ei s-au mutat la New Milford, unde găsiseră o casă frumoasă, confortabilă şi nu prea scumpă. Captivată de munca ei de agent imobiliar, care o ţinea permanent în mişcare, Bridget a preferat să rămână în oraş pe timpul săptămânii şi să vină în Connecticut doar în weekend.

Când s-au mutat la ţară, Maureen avea douăzeci şi trei de ani. L-a cunoscut pe Michael Bryne în primele luni după ce a sosit la New Milford. A fost dragoste la prima vedere. Michael întruchipa bărbatul visurilor ei… înalt, brunet, chipeş, bun la suflet şi iubitor. S-au căsătorit. Ea avea douăzeci şi cinci de ani, iar Michael douăzeci şi şapte. Mariajul lor fusese şi continua să fie fericit.

„M-am măritat acum douăzeci de ani, îşi aminti ea, încruntându-se uşor. Cât de repede a trecut timpul. Nici nu-mi vine să cred că am deja patruzeci şi cinci de ani”. Nu simţea povara anilor şi ştia că nici nu-şi arăta vârsta. Oftă,

amintindu-şi de toate lucrurile pe care voia să le mai facă în viaţă. „Trebuie să le fac până nu îmbătrânesc prea mult, până când Michael n-o să fie şi el prea bătrân”, gândi ea, propunându-şi să stea de vorbă cu el despre mult promisa excursie în Irlanda.

Maureen o văzu pe Katie stând în picioare lângă plită şi umplând cu apă un ceainic maro. Or fi fost ele diferite ca fire şi personalitate, dar oricine îşi putea da seama că erau mamă şi fiică. Fizic semănau teribil de mult.

Instalându-se confortabil în fotoliul de lângă foc, Maureen continua să se gândească la fiica ei, cel de-al doilea copil în ordinea naşterii. Ştiuse dintotdeauna, în adâncul sufletului ei, că, de fapt, Katie era altfel decât ceilalţi copii. Din ziua în care venise pe lume, fiica ei dăduse dovadă de multă personalitate. Chiar de la vârsta de trei ani, ştiuse exact ce voia şi demonstrase multă hotărâre în tot ce făcea. Maureen îi vorbise adesea soţului ei despre uimitoarea tărie de caracter a lui Katie, care vădea o excepţională încredere în propria-i persoană. Cu toate acestea, Katie nu fusese un copil precoce şi niciunul neascultător. Personalitatea şi firea ei se conturaseră încă de când era mică. De multe ori, privindu-şi fetiţa de numai câţiva anişori, Maureen vedea în ea femeia de mai târziu.

„Poate că aşa suntem toţi, îşi zise ea, doar că la unii aceste trăsături nu sunt atât de evidente”. Încercă să-şi amintească de copilăria lui Niall şi a lui Finian, însă aceştia fuseseră… ei bine, nişte băieţei obişnuiţi, care nu manifestaseră o personalitate bine marcată, cum se întâmplase cu sora lor.

Gândurile îi fură întrerupte, în momentul în care Katie veni şi ea lângă foc, aducând două căni cu ceai. îi dădu o cană mamei şi se aşeză în celălalt fotoliu aflat lângă cămin.

— Mulţumesc, iubito, zise Maureen, sorbind din ceai.

Ce bun e, murmură ea, zâmbind. Vasăzică ai fost la hambar, să repeţi?

— Da. Cred că până la urmă mi-a ieşit monologul lui Hamlet. Iniţial mi s-a părut ceva simplu, dar nu e deloc aşa, mami. Asta dacă vrei să îl interpretezi cum trebuie, evident, adăugă Katie, oftând şi strâmbându-se. Am zis că mi-a ieşit, dar se poate şi mai bine, zise ea cu îndârjire. Întotdeauna e loc de mai bine, iar perfecţiunea e greu de atins.

Maureen zâmbi, întrebându-se pe cine mai cita acum Katie. Uneori i se părea că fiica ei vorbeşte ca o bătrânică înţeleaptă, mai ales când cita din clasici.

— Dar celelalte ce fac? Carly? Denise?

— Sunt bune şi ele, mami, sunt convinsă. Necazul e că nu-şi dau seama ce bine le-au ieşit rolurile. Dar am să le ajut eu să capete mai multă încredere în ele.

Ceea ce ţie nu ţi-a lipsit niciodată, comentă Maureen în gând, preferând să spună, însă, cu totul altceva:

— Mai bine le aduceai şi pe ele la masă, Katie. E mâncare suficientă pentru toată lumea, mai ales că azi avem tocană irlandeză. Cum zice taică-tău, gătesc întotdeauna ca pentru un regiment.

— M-am gândit să le invit, dar mi-am zis că ar fi un efort prea mare pentru tine. Ai fost aşa de bolnavă.

— Mă simt mult mai bine, draga mea.

Uşa de la bucătărie se deschise şi îşi făcu apariţia Finian.

— Bună, Katie! strigă el.

— Bună, Fi.

— Prefer să-mi spui Finian, o anunţă băiatul de doisprezece ani.

— Oh, iartă-mă, zise Katie, ascunzându-şi un zâmbet. Era ceva nou la el.

— E-n regulă. Oricum, Finian e numele meu, spuse

el, uitându-se spre maică-sa. Vrei să te mai ajut cu ceva, mami?

— Nu, Fin... ăăă, Finian, zise ea, scuturând din cap. Mulţumesc că m-ai întrebat. Vrei şi tu o cană de ceai?

— Nu, mersi. O Cola ar fi nemaipomenită.

— Ţi-ai făcut temele, Finian? îl întrebă mama.

— Sigur că da, replică el jignit, întorcându-se spre ea.

— Dar când, mă rog? se miră Maureen, încruntându-se.

— Adineauri. Cât am fost în odăiţa din spate, zise el, ridicând nepăsător din umeri. N-am avut prea multe. Doar la mate.

Încuviinţând din cap, Maureen zâmbi mulţumită şi sorbi din ceai.

Aşezându-se mai dreaptă în fotoliu, Katie se uită spre mama ei.

— Ce proastă sunt! exclamă ea. Mi-am uitat ghiozdanul la hambar! Vai, mami! Temele mele pentru acasă! Ce mă fac?! exclamă ea, sărind în picioare. Trebuie să mă duc până acolo.

— Nu acum, Katie! S-a întunecat deja şi ştii că nu te las să traversezi singură câmpul, aşa că renunţă la idee.

— Dar am nevoie de cărţi, mami, se văită Katie.

— Da, ştiu asta, dar aşteaptă întâi să vină Niall acasă. O să meargă el cu tine. Cred chiar că ar fi mai bine să te ducă până acolo cu camioneta. Fin, du-te şi stinge focul la tocană, te rog; eu o să mă duc să scot pâinea din cuptor.

— Finian, mami, ţi-am mai zis, bombăni băiatul. Numele meu e Finian, ca în *Finian's Rainbow*. Un film muzical.

Holbându-se mirată la el, Maureen se întreba ce-o să mai născocească băiatul ei mai târziu, când va mai creşte.

4

Katie şedea tăcută lângă fratele ei, în camionetă.

Simţea că era supărat fiindcă fusese nevoit să o ducă cu maşina până la vechiul hambar, ca să-şi ia de-acolo cărţile de şcoală.

Când sosise acasă, cu puţin timp înainte, nu păruse deranjat de ideea de a da o fugă cu ea până la hambar, cum îl rugase mama lor, însă de cum plecaseră amuţise complet. De câteva ori, Katie îl privise pe furiş, întrebându-se dacă să înceapă sau nu o conversaţie cu fratele ei. De obicei era vorbăreţ, discuta tot felul de lucruri şi îi făcea multe destăinuiri. Era doar cu doi ani mai mare decât ea şi fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi. Pentru amândoi, Finian era „ăla mic”. Îl trataseră cu condescendenţă sau cu indiferenţă. Asta până ce se făcuse prea deştept ca să nu-l mai bage în seamă. Deşi până la urmă îl acceptaseră, purtându-se frumos cu el, nu-l adoptaseră niciodată cu adevărat, lucru de care, spre surprinderea lor, lui nu-i prea păsa.

Katie şi Niall se cunoşteau perfect unul pe celălalt, aşa că fetei nu-i era greu să sesizeze că fratele ei era foarte îngândurat şi preocupat. Chipul lui, de obicei surâzător, era acum foarte grav; Katie se întreba ce anume îl frământa. Poate că avea probleme cu Jennifer Wilson, prietena lui. Femeile erau atrase de Niall, ba chiar se băteau pentru el. Era un bărbat chipeş, ca şi tatăl lor, cu părul negru, ochi verzi şi o faţă masculină şi colţuroasă. Niall avea trăsături bine definite, moştenind peste generaţii frumuseţea virilă a strămoşilor lor care veniseră din Irlanda, în secolul al XIX-lea, să se stabilească în Connecticut.

În cele din urmă, Niall rupse tăcerea, întrerupându-i gândurile:

— Ce tăcută eşti în seara asta, Katie.

Tresărind, Katie îşi îndreptă spatele şi exclamă, râzând:

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Niall! Şi ce mutră serioasă ai! S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, nu, nimic… Mă gândeam şi eu aşa… la tine.

— De ce la mine?

— Mă gândeam la planurile tale de a pleca la New York, la anul. Chiar crezi că mami şi tati or să-ţi dea voie?

— Bineînţeles, spuse ea, răsucindu-se pe banchetă şi holbându-se pe întuneric la fratele ei. Dar de ce întrebi? Ţi-au spus ţie ceva? Referitor la faptul că nu mi-ar da voie? Haide, Niall, spune-mi şi mie. Noi n-am avut niciodată secrete unul faţă de celălalt.

Cum Niall continua să tacă, Katie insistă:

— Te rog eu frumos, spune-mi.

— N-au discutat nimic despre asta, crede-mă, însă ştiu că nu le prea surâde ideea.

— De ce?

— Haide, Katie, nu fi proastă, nu te prinde. E foarte limpede. După părerea lor eşti prea tânără ca să pleci de una singură în ditamai oraşul, zise el, privind-o pe furiş. Eu sunt sigur că ar prefera să mai amâni vreo doi ani.

— Mie, mami şi tati nu mi-au spus niciodată aşa ceva. Şi ce ţi-a venit, mă rog, să aduci vorba despre asta tocmai acum? se miră ea, brusc enervată.

— Presupun că nu ţi-aş fi spus nimic, dacă nu mă întrebai tu ce e cu mine. Am fost pur şi simplu sincer, fiindcă exact la asta mă gândeam… la plecarea ta la New York. Presupun că ideea mi-a venit de la faptul că mergem spre hambar, unde îţi petreci cea mai mare parte din timp făcând pe actriţa.

— Am înţeles. Dar, fii atent, Niall… am să plec la New York împreună cu Carly şi Denise. Şi nu uita că acolo mai e şi mătuşa Bridget, la care urmează să locuim.

— Şi pentru cât timp, mă rog? Mătuşa Bridget are o slujbă excelentă în domeniul imobilar şi, pe deasupra, o

viaţă personală. Doar nu-ţi închipui că o să accepte să staţi pe capul ei prea multă vreme…

Katie intenţionă să-l contrazică, dar se hotărî să tacă. Respirând adânc, se rezemă de spătar, întrebându-se dacă părinţii ei nu discutaseră totuşi cu el despre aceste chestiuni. Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce Niall nu voia să recunoască? în cele din urmă, întrebă încetişor:

— Niall, spune-mi adevărul, aşa cum ai făcut întotdeauna. E-adevărat că mami şi tati au vorbit cu tine în legătură cu plecarea mea la New York?

— Nu, Katie, nu-i adevărat. Jur că n-au pomenit nimic despre asta. Îţi spun doar ce gândesc eu. îi ştiu cum sunt. Au multă grijă de tine, pe bună dreptate. Acelaşi sentiment îl am şi eu.

— Trădătorule, bombăni ea. N-ai mai zis aşa ceva niciodată. Ba ai susţinut tot timpul că trebuie să mă înscriu la academia de teatru, după ce termin liceul. Acum, brusc, ai întors foaia. Nu-mi doresc altceva decât să fiu actriţă. Ştii că ăsta e scopul vieţii mele.

Niall oftă uşor. Se aşteptase ca sora lui să adopte această atitudine; începea să regrete că adusese în discuţie acest subiect.

— Hai să nu ne certăm, dulceaţă mică, încercă el s-o calmeze. Mai bine tăceam şi nu-ţi spuneam nimic. Consideră că n-am vorbit despre asta. Când va veni momentul, sunt sigură că îţi vor da voie să pleci, mai ales dacă mătuşa Bridget va fi de partea ta şi te va susţine. Faptul că vei fi cu Carly şi Denise va conta foarte mult, deoarece nu vei fi de una singură la New York.

— Exact, aşa e. Sper ca mama şi tata să fie de acord, zise Katie, începând să se relaxeze. Apoi schimbă vorba. Ce mai face Jennifer? N-ai mai vorbit despre ea în ultima vreme.

— Legătura s-a cam răcit, mormăi el, după care râse

ciudat. A început să devină un fel de pacoste, dacă vrei adevărul. Îţi poţi închipui că vrea să se mărite?

— Cu tine?! îl întrebă Katie, ridicând vocea.

— Păi, cu cine?

— Dar eşti prea tânăr, Niall.

— Bineînţeles. Oricum, Jennifer e fată bună, să nu mă înţelegi greşit, numai că eu n-am chef să mă leg la cap, când nu mă doare. Nu e fata potrivită pentru mine. Mai am încă de căutat, până s-o găsesc.

Katie tăcu câteva secunde, după care murmură:

— Ce ciudat, eu credeam că ai găsit-o deja.

Niall nu-i răspunse, însă strânse puternic volanul.

În cele din urmă, Katie spuse:

— Am avut impresia că erai mort după Denise, anul trecut. Se vedea de la o poştă. Am fost convinsă că eşti îndrăgostit de ea. Credeam că ai remarcat în cele din urmă lumina aceea din sufletul ei, că ai descoperit ce fel de om e cu adevărat.

— Probabil că aşa a fost… însă n-a depins de mine, ci de Denise. I-a intrat în cap că vrea să devină actriţă, să facă şi ea carieră în teatru, la New York, cu tine şi cu Carly. Asta îşi doreşte. N-are nevoie de mine, de fapt de niciun alt bărbat, din câte îmi dau eu seama. Când ieşeam cu ea în oraş anul trecut, ţi-a vorbit vreodată de mine? Ţi-a spus ceva?

— Nu, zise Katie, scuturând din cap. Nu, şi ţi-am mai explicat chestia asta. Mi-a spus doar că eşti tare drăguţ, adăugă Katie, încruntându-se.

— Da, parcă mi-ai mai povestit, murmură Niall. Denise nu vrea să aibă un prieten, cel puţin deocamdată. Ce îşi doreşte ea e CELEBRITATEA. Numele ei pe afişele luminoase ale teatrelor.

— Cred că da, îi dădu dreptate Katie. Dar Denise e atât de frumoasă şi de drăgălaşă. Jennifer Wilson nu se

compară cu ea…

— Ştiu şi asta.

Niall reduse viteza, fiindcă se apropiaseră de intrarea pe domeniul lui Ted Matthews. Viră şi coborî încet panta spre vâlceaua împădurită, unde se afla vechiul hambar, cuibărit parcă în mijlocul unui pâlc de copaci. În timp de camioneta se apropia de hambar, Niall spuse:

— Cred că Denise şi Carly n-au plecat, luminile sunt aprinse.

Del Oc mirată de remarca lui Niall, Katie îi explică:

— Se-ntâmplă adesea să mai rămână multă vreme aici, după ce plec eu. Le place să repete, să lucreze împreună. Uneori îşi fac şi temele aici. Nu le aşteaptă nimeni acasă, fiindcă ai lor sunt plecaţi la serviciu.

— Da, ştiu, mormăi Niall, frânând şi oprind camioneta în faţa hambarului.

Deschizând portiera, Katie sări jos din cabină. Dârdâind de frig, îşi trase mai bine jacheta pe ea şi începu să alerge spre hambar. Rămase mirată constatând că uşa magaziei era deschisă. Păşi înăuntru cu zâmbetul pe buze şi strigă:

— Carly! Denise! Ce se întâmplă aici? De ce staţi cu uşa deschisă, când afară s-a făcut întuneric şi e atât de frig? Nu primi niciun răspuns. Hambarul era pustiu.

Katie rămase câteva clipe încremenită locului. Plimbându-şi privirea prin încăpere, remarcă dezordinea care domnea acolo. Două scaune cu spetează zăceau pe jos, răsturnate într-o rină. Abajurul lămpii atârna într-o parte, de parcă cineva l-ar fi lovit violent, iar faţa de masă albastră aşternută peste tăblia unde băuseră ele Coca-Cola spânzura şi ea aproape de podea. Continuând să inspecteze cu privirea interiorul hambarului, Katie observă că hainele fetelor erau în cuierul sub care se aflau şi ghiozdanele. Alături, văzu şi ghiozdanul ei, deşi nu-şi

amintea să-l fi pus acolo. Era sigură că îl aruncase, la întâmplare, într-un colţ. Acum, însă, toate trei ghiozdanele erau aliniate unul lângă altul. Brusc, pe Katie o cuprinse frica. Când Niall intră, Katie întoarse capul spre el.

— Unde e Denise? Dar Carly? întrebă el, prinzând-o de braţ. Băiatul remarcă imediat scaunele răsturnate şi dezordinea care domnea în încăpere.

— Nu ştiu, spuse Katie muşchindu-şi buza. Or fi probabil pe undeva… pe-afară…

— Fără pardesie?! se încruntă el.

Câteva clipe, Katie fu incapabilă să scoată o vorbă. Simţi că i se moaie picioarele. Speriată, rosti încet, cu glasul tremurând:

— Ceva nu e în regulă, Niall.

— Da, ai dreptate, spuse fratele ei. Hai afară, să le căutăm. Trebuie să fie pe undeva, pe-aproape. E beznă, dar am o lanternă în camionetă.

— Mai e una şi în sertarul de la masă. Am pus-o eu acolo, pentru cazuri de urgenţă.

— Bine, Katie, ia-o şi hai să mergem.

5

Afară era frig şi umezeală, iar întunericul părea de nepătruns. Nori groşi acopereau luna, iar în aer plutea ceva ameninţător şi de rău augur, ceva aproape palpabil, îşi spuse Katie în gând. Era încordată şi speriată. Mintea îi lucra cu febrilitate; gândurile i se învălmăşeau. Nimic nu mai părea normal, iar instinctele îi spuneau că acolo se petrecuse ceva rău. Cumplit de rău. O cuprinsese un straniu sentiment de fatalitate, o premoniţie sumbră, pe care încerca zadarnic să o alunge. Umezeala o pătrunsese până la oase; stătea încremenită locului, dârdâind de frig, aşteptând să vină fratele ei. Niall se dusese să ia lanterna din camionetă, iar ea rămăsese pe loc, cu mâna încleştată pe lanterna luată din sertar. O primise de la mama ei, mai

demult, iar acum se felicita că avusese ideea să-i înlocuiască bateriile.

Katie tresări violent când, pe neaşteptate, Niall aprinse farurile. Zona din faţa hambarului, unde îl aştepta, se lumină brusc. Niall venea în fugă spre ea, fluturând lanterna. Vorbind precipitat el îi spuse:

— Fii atentă, Katie. O să stăm aproape unul de celălalt. Ai înţeles? Nu care cumva să te îndepărtezi.

— Da, bine, nici nu-mi trecea prin gând aşa ceva, îi răspunse ea, în şoaptă, lipindu-se de el. După o mică ezitare, se încumetă să spună: nu există decât două posibilităţi, Niall. Ori au plecat amândouă în mare grabă de-aici, ori au fost luate…

— *Luate*, repetă el, încruntându-se. Ochii lui verzi exprimau îngrijorare. Cine să le ia? Şi unde?

— Habar n-am. Ştim, însă, că aici a fost un intrus sau poate chiar mai mulţi, fiindcă ai văzut şi tu dezordinea dinăuntru şi lucrurile mutate de la locul lor. E posibil ca Denise şi Carly să nu mai fie aici, să ştii. S-ar putea să fie deja departe. Asta dacă au fost… luate. Răpi*te.*

— Doamne Sfinte, ce-ţi trece prin cap, Katie? mormăi Niall, vorbind exact ca bunicul Sean, pe care îl iubea şi îl imita fără să vrea. Pentru ce să le răpească cineva pe Denise şi pe Carly? La ce te gândeşti, de fapt?

— Ştii şi tu, la fel de bine ca mine, că umblă pe-aici tot felul de oameni dubioşi: drogaţi ţicniţi, obsedaţi sexuali personaje excentrice, criminali în serie…

Niall se holbă la ea cu gura căscată. O expresie de îngrijorare şi spaimă îi umbri faţa.

— Hai să nu mai pierdem timpul. Vom căuta întâi în spatele hambarului, zise el, zorind-o spre pâlcul de copaci care umbrea zidul dinspre nord al clădirii.

— Niall, dacă au plecat acasă la Ted Matthews? zise Katie.

— Da, ar fi şi asta o posibilitate.

Păşind alături, ocoliră hambarul, mişcând lanternele pe un perimetru larg şi luminând pe rând fiecare arbore şi tufiş, strigând:

— Carly! Denise!

Nu primiră niciun răspuns. Nu găsiră niciun semn că fetele trecuseră pe-acolo. Nu se vedeau urme de paşi sau crenguţe rupte.

La un moment dat, Niall se opri, răsucind-o pe Katie spre el. Privind-o lung, spuse:

— Avem amândoi convingerea că cineva a intrat în hambar. Pe neaşteptate. Nepoftit. Nu ştiu cine a fost, dar cert e că ori le-a luat pe fete cu forţa, ori le-a speriat atât de rău, încât au luat-o la fugă. Corect?

Katie încuviinţă din cap.

— În cel de-al doilea caz, probabil că au pornit în fugă spre ferma lui Ted. Nu e prea aproape, dar oricum nici aşa departe ca locuinţele lor. Şi, totuşi, mă întreb de ce n-au urcat dealul în fugă, până la şosea?

— Nu, nu, aşa ceva e exclus, replică iute Katie. E greu să urci în fugă dealul. Probabil că s-au năpustit afară şi au început să alerge înainte, în pădurea din faţa hambarului. Pe urmă, după ce au ieşit dintre copaci, au intrat pe porţiunea de pajişte care se întinde până la ferma lui Ted. E simplu să fugi cu viteză pe loc drept, aşa încât ar fi putut ajunge acolo repede.

— Da, ai dreptate, hai să căutăm întâi în pădure. Poate că Denise şi Carly stau şi acum ascunse acolo, fiindu-le frică să iasă afară. Dacă nu le găsim, mergem să îl sunăm pe Ted, de la telefonul public de pe şosea.

Katie îl luă de mână pe fratele ei. Era agitată şi încordată. Brusc, o cuprinse spaima şi simţi că-i vine să vomite. Era convinsă că, după plecarea ei, se întâmplase ceva rău, şi se ruga ca fetele să nu fi păţit nimic, să fie

tefere şi sănătoase.

Înşfăcând-o strâns de mână, Niall o trase după el până în faţa construcţiei unde parcase camioneta, iar de acolo spre pădurea din faţă, care, deşi nu prea mare, era foarte deasă şi întunecoasă. Poteca dintre copaci era atât de îngustă, încât nu puteau merge alături două persoane; Niall insistă ca sora lui să meargă în faţă, pentru a o avea tot timpul sub ochi. Nu voia să rişte nimic.

În timp ce mergeau cu paşi fermi pe cărare, Katie striga:

— Carly! Denise! Eu sunt, Katie! Unde sunteţi?

Glasul lui Niall răsuna şi mai sonor:

— Carly! Denise! Unde sunteţi?

Cei doi fraţi înaintau pe potecă, mişcând lanternele lateral, pe o parte şi pe cealaltă, şi căznindu-se să zărească ceva în lumina difuză din jur. Brusc, Katie se opri şi ridică mâna. Întorcând capul peste umăr, rosti în şoaptă:

— Ai auzit şi tu, Niall?

— Ce anume?

— Un fel de foşnet, undeva în faţă.

— Nu, n-am auzit nimic. O fi fost vreun animal. Probabil, un cerb.

Katie simţi că i se taie respiraţia, când îşi aminti de umbra aceea fugitivă pe care o zărise lângă tufele de rododendroni de pe deal, în timp ce se întorcea acasă. N-ar fi trebuit să le lase singure la hambar. Am greşit că nu le-am convins să vină cu mine, îşi zise ea. Dar se întâmplase de atâtea ori să rămână acolo până târziu. Preferau să mai stea la hambar împreună, decât singure, acasă.

Oare chiar fusese cineva pitit pe lângă rododendroni? Lui Katie i se puse un nod în gât şi i se uscă gura la gândul că intrusul fusese pe deal în acea după-amiază. Asta însemna că trecuse foarte aproape de el. Sau de ei, se corectă ea, înfiorându-se.

— Parcă aud şi eu ceva, spuse Niall, aplecându-se spre ea.

Lui Katie, zgomotul i se părea foarte puternic şi clar, ca şi când cineva s-ar fi târât pe sub copaci, făcând să foşnească frunzele şi să trosnească crengile. Dacă era vreun animal sălbatic, nu putea fi decât mare.

— E cineva acolo? strigă Niall.

— Carly, Denise, eu sunt! Şi Niall! ţipă Katie, făcându-şi palmele pâlnie la gură.

Nu primiră niciun răspuns, dar zgomotul încetă. Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, cu urechile ciulite. Nu se mişca nimic, nu se clintea nicio frunză. O tăcere totală se aşternuse peste pădure.

Inspirând profund, Katie făcu un pas înainte. Niall o urmă profund tulburat. Nevrând să o sperie şi mai mult pe Katie, el murmură pe un ton liniştitor:

— A fost un cerb, scumpete. Atâta tot. Un animal, insistă el, de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi.

Katie nu se lăsă convinsă. Inspirând de câteva ori adânc, ea ieşi hotărâtă de pe potecă.

Katie o văzu prima pe Carly. Îşi mişca lanterna dintr-o parte în alta, când fâşia de lumină albă şi rece scoase la iveală trupul lui Carly. Prietena ei se afla într-o poieniţă de lângă potecă, în apropierea unor tufişuri. Zăcea întinsă pe spate, nemişcată.

— Uite-o pe Carly! strigă Katie, şi o luă la fugă. Când lanterna lumină faţa prietenei ei, Katie se trase înapoi îngrozită. Trăsăturile feţei nu i se distingeau din cauza sângelui. Incapabilă să se apropie, Katie urla disperată, strigându-l pe Niall. Când acesta ajunse lângă ea, se aruncă de gâtul lui, zbierând cu o voce nefirească:

— *Carly eplină de sânge*. Vai, Doamne! Vai, Doamne! Nu se poate să fie moartă, nu-i aşa?! Cum de s-a întâmplat

o asemenea nenorocire?

Rezemată de fratele ei, Katie tremura, incapabilă să se controleze. Simţea că o lasă puterile şi i se taie picioarele; îşi lipise faţa de umărul lui Niall, ca şi cum ar fi vrut să alunge din faţa ochilor chipul însângerat al lui Carly.

Îndreptându-şi lanterna spre Carly, Niall îşi întoarse şi el capul, îngrozit de ceea ce văzuse.

După câteva clipe, rosti în şoaptă:

— Mă duc să mă uit mai de aproape. Poţi să rămâi singură aici, Katie? Uite, o să te duc să te sprijini de copac. Da?

— Da, răspunse Katie, printre suspine.

Niall o conduse pe Katie lângă trunchiul unui arbore, după care traversă repede poieniţa, spre Carly. Apropiindu-se, simţi mirosul sângelui proaspăt. Inspiră profund şi, izbutind să-şi păstreze cumpătul, se aplecă peste trupul fetei. Observă că sângele se scursese de sub păr pe frunte şi obraji. Îşi dădu seama că rana se datora, probabil, unei lovituri puternice în moalele capului. Carly avea ochii închişi; uitându-se, mai atent, observă la gâtul ei o zvâcnire de puls slab. Carly respira aproape imperceptibil. Trăia, era convins de asta. Bâjbâind, Niall o prinse de încheietura mâinii. Pulsul slab îi confirma că fata nu era moartă. Ridicându-se, Niall se îndreptă spre potecă.

— Carly e în viaţă, îi spuse el lui Katie. Mă duc să o caut şi pe Denise.

— Slavă Domnului, îngăimă Katie, plângând în continuare, de data asta de bucurie.

Niall o găsi pe Denise, la numai câţiva metri mai departe. Zăcea şi ea întinsă pe spate, lângă potecă.

— Denise, murmură el, îngenunchind şi îndreptând lanterna spre faţa ei. Apoi se trase brusc înapoi; o gheară îi strânse gâtlejul şi ochii i se umplură de lacrimi. Un

tremurat puternic îi scutură corpul. Nu mai încercă să-i ia pulsul, ştia că Denise murise. Ochii aceia căprui şi catifelaţi, pe care îi ştia atât de bine, se holbau acum în gol, lipsiţi de viaţă. Moartea pusese stăpânire pe ea.

Copleşit de durere, Niall se ridică repede în picioare. Cu dosul palmei, îşi şterse lacrimile care îi şiroiau pe obraji. Când se uită din nou la Denise, observă că avea fusta ridicată până la brâu; ciorapii şi slipul îi fuseseră sfâşiaţi. Închizând ochii, Niall îşi duse mâna la gură, vrând parcă să îşi înăbuşe urletul de furie. Denise fusese violată. NENOROCITUL NAIBII.

TICĂLOSUL, şopti el izbucnind în hohote de plâns. Cine putuse să-i facă lui Denise ceva atât de oribil? Cine o violase şi o ucisese? Frumoasa şi neprihănita Denise. Să mori la numai şaptesprezece ani. O viaţă distrusă. NENOROCITUL NAIBII.

Niall ar fi vrut să îi tragă fusta în jos, să îi acopere trupul cu haina, să îi asigure respect şi demnitate în moarte. Căznindu-se să se stăpânească, Niall pomi înapoi, spre potecă, îi tremurau picioarele şi nu ştia cum să îi comunice lui Katie îngrozitoarea veste.

Încercând să se controleze, Niall spuse în şoaptă:

— Denise… s-a prăpădit, Katie… a fost ucisă, rosti el, cu faţa schimonosită de durere şi furie.

Un hohot de plâns sfâşietor izbucni din pieptul lui Katie, care se agăţă de Niall.

— Nu, Niall! Nu! Nu se poate! Vai, Doamne Dumnezeule, nu!

Niall o cuprinse în braţe, strângând-o la pieptul lui.

După câteva clipe, Katie şopti:

— Vreau s-o văd.

— Nu, nu trebuie.

— Ba da, vreau, insistă ea, smulgându-se din braţele lui şi pornind în fugă prin întuneric spre locul unde zăcea

Denise. Alergă cu lanterna în mână. Îndurerată, Katie privi câteva clipe trupul prietenei ei. Pe urmă, întorcându-se cu spatele, se ghemui, sfâşiată de o durere cumplită. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu Denise, oh, Doamne, nu Denise! urla ea. Nu e drept! *Aşa ceva nu e drept*!

6

rânând brusc, cu scrâşnet de pneuri, Katie sări din camionetă, alergă la cabina telefonică şi, înşfăcând receptorul, formă 911.

Operatoarea de la „Urgenţe" răspunse imediat. Katie ceru să i se facă legătura cu serviciul de ambulanţe. Într-o clipită, auzi vocea dispecerei de la secţia de pompieri şi salvare din ţinutul Lichtfield.

— Am nevoie de o ambulanţă. Prietena mea este rănită! E o problemă de viaţă şi de moarte! A fost lovită în cap. Sângerează, dar trăieşte încă. *Deocamdată*. Vă rog trimiteţi o salvare. Cât se poate de repede.

— De unde suni?

— De la un telefon public, de pe Route Seven, mai sus de Malvern, între New Milford şi South Kent, dădu ea toate detaliile pentru identificarea locului unde se afla.

— Cum te cheamă?

— Katie Byrne. Sunt din Malvem.

Dispecera îi mai puse câteva întrebări, la care Katie se strădui să răspundă cu precizie, după care, cu glasul tremurând, îi spuse interlocutoarei:

— Cealaltă prietenă a mea, Denise… a murit.

— Nu închide telefonul, Katie, zise dispecera, pe un ton blând. Îţi fac legătura cu poliţia. Dă-le toate amănuntele, spune-le tot ce ştii. Ambulanţa pleacă spre tine în clipa astă.

Cu mâna încleştată pe receptor, Katie aşteptă. După un minut, o voce de bărbat rosti în aparat:

— Ofiţer de poliţie, Troop L, Lichtfield. Spune-mi

exact ce s-a întâmplat, Katie.

— Una dintre prietenele mele a fost grav rănită. Cealaltă… a murit, spuse ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul şi să fie cât mai concisă cu putinţă. Le-am găsit adineauri, eu şi fratele meu. Cam acum un sfert de oră. Nu ştim ce s-a întâmplat. Sau cum s-a întâmplat. Avem nevoie de o ambulanţă pentru Carly.

— Ambulanţa a plecat deja spre voi. Dă-mi reperele locului, Katie.

Tremurând în vântul rece de afară, Katie îi explică unde se afla. Avea senzaţia că trăieşte un coşmar. Nu-i venea să creadă că se afla în acea cabină telefonică, vorbind cu Poliţia statului Connecticut despre Carly şi Denise. Nu trecuseră decât câteva ore de când toate trei se amuzaseră împreună în hambar, făcând planuri de viitor.

Ofiţerul de poliţie spuse:

— Te rog să aştepţi acolo, Katie. Rămâi unde eşti acum. Să nu te mişti din loc. Un echipaj de poliţie va sosi cât se poate de repede. Sunt câteva care patrulează prin zonă, aşa că problema se va rezolva imediat.

— Am să aştept pe şosea. La bifurcaţia cu drumul care duce spre hambar, îi spuse Katie, după care puse receptorul în furcă. Aplecându-se în faţă, îşi rezemă fruntea de aparatul telefonic, închizând ochii şi încercând să se autosugestioneze să fie puternică. Se ruga în gând pentru viaţa lui Carly. Doamne, fă să nu moară, murmură ea. Fă să trăiască. Luptă, Carly, nu te lăsa.

Dârdâind de frig, Katie îşi ridică gulerul jachetei şi o luă la fugă spre camionetă. Se sui în cabină, dar imediat sări iarăşi jos şi fugi până la cabina telefonică, amintindu-şi că Niall îi spusese să o sune pe mama lor. Introduse moneda în aparat şi formă numărul de-acasă.

— Eu sunt, mami, zise Katie, când Maureen răspunse

la telefon.

— Unde sunteţi? întrebă Maureen, uşor iritată. Taică-tău trebuie să sosească din clipă în clipă şi vreau să luăm masa. Finian e mort de foame.

— Mami, s-a întâmplat ceva, începu Katie, dar vocea i se stinse. Nu mai fu în stare să continue.

— Ce-i cu tine, Kaţie? Ai păţit ceva rău? întrebă alarmată Maureen.

— E ceva… cumplit, mami. Carly a fost grav rănită, iar Denise – Katie se opri, înghiţind în sec şi, cu vocea înecată de plâns, şopti: Mami, Denise a murit. A fost violată… şi ucisă. Şi omul acela a rănit-o rău pe Carly. S-a întâmplat azi după-amiază, după ce am plecat eu de la hambar.

— Oh, Doamne sfinte! Vai de mine! Bietele fete. Doamne Dumnezeule, Katie unde eşti? Te simţi bine? Unde e Niall? Dă-mi-l şi pe el la telefon! strigă Maureen, cu glasul piţigăiat de emoţie.

— Nu e aici, mami. A rămas în pădure, lângă Carly. Acolo s-a întâmplat… acolo au fost atacate fetele, preciză Katie, lipindu-şi palma de gură, încercând zadarnic să-şi înăbuşe hohotele de plâns.

— Ascultă-mă bine, Katie, zise Maureen, pe un ton aspru. Adu-l pe Niall la telefon.

— *Nu pot*, mami! Are grijă de Carly. Ţi-am spus deja. A rămas cu ea să o păzească, în eventualitatea în care agresorul ar reveni la locul faptei. M-a trimis pe mine la telefonul public de pe şosea, să chem o ambulanţă. Cei de acolo mi-au făcut legătura şi cu poliţia. Urmează să sosească toţi.

— Katie, Katie, *ascultă-mă*. Vreau să vii acasă *imediat*. Nu-mi place să te ştiu acolo. Nu cred că eşti în siguranţă. Nu ştim cine a putut face asta… şi dacă nu cumva bântuie încă prin împrejurimi, nu crezi? Poate că

acum te pândeşte şi pe tine. Toată lumea ştie că voi trei eraţi mereu împreună. Probabil că ştie şi EL. Vino numaidecât acasă. Ajunge şi taică-tău în curând. O să meargă el cu maşina să îl ia de-acolo pe Niall. Urcă-te în camionetă şi vino acasă imediat. Ai priceput, Katie Byrne?

— Da, mami, am înţeles. Dar nu pot. Mi-ar plăcea să fac cum spui tu, dar trebuie să stau aici. De pe şosea nu se vede hambarul, ştii şi tu, aşa că trebuie să rămân aici să aştept ambulanţa şi poliţia. Vin acasă după ce Carly pleacă la spital cu salvarea.

— Te rog, vino acasă, insistă Maureen.

— Sunt bine, mami. Pe cuvânt. Vin acasă repede, promise ea şi închise telefonul.

Katie coborî dealul cu maşina, parcă în faţa hambarului şi, cu lanterna în mână, se îndreptă repede spre pădure. După câţiva paşi pe cărarea îngustă, respiră adânc şi strigă cât putu de tare, de parcă ar fi fost pe scenă la teatru:

— Niall! Niall! M-amintors!

De undeva, din depărtare, aproape imperceptibil, auzi răspunsul lui:

— Bine, Katie. E-n regulă, am auzit.

Răsucindu-se pe călcâie, Katie se întoarse la camionetă şi pomi înapoi, spre şosea, ca să aştepte salvarea şi poliţia, începuse să o doară capul şi avea senzaţia că va vomita din clipă în clipă. Respiră adânc de câteva ori, cum făcea adesea când stătea în culise şi voia să scape de tracul dinaintea apariţiei pe scenă. De data asta, senzaţia de rău de la stomac nu era provocată de emoţiile scenei, ci de o spaimă reală. Dacă asasinul voia să o prindă şi pe ea, cum spusese mama ei?

Din fericire, nu aşteptă prea mult pe şosea. În nici cinci minute auzi o sirenă, iar după câteva clipe zări maşina echipajului de poliţie care se apropia în viteză.

Întrucât venea dinspre Gaylords viile, automobilul fu nevoit să oprească pe partea opusă a şoselei. Poliţistul coborî şi porni grăbit spre camionetă.

Coborând geamul, Katie se uită lung la bărbatul din faţa ei, cu chipul crispat de durere.

— Eşti Katie Byme? o întrebă poliţistul.

— Da. Nu vine şi ambulanţa?

— O să ajungă imediat. Eu eram prin apropiere şi am preluat imediat apelul. Unde se află *exact* locul crimei?

— Am să vă arăt, zise Katie, deschizând portiera şi coborând din maşină. Apoi, luând-o înaintea poliţistului pe porţiunea îngustă de şes sterp, îi indică valea ce era dedesubt, spunând:

— În pădurea de lângă vechiul hambar aflat ceva mai departe. Fratele meu, Niall, a rămas acolo să o păzească pe Carly.

Vocea lui Katie se stinse şi fata izbucni în plâns.

— Liniştеşte-te, Katie, spuse poliţistul.

Katie dădu din cap, încercând să se stăpânească.

— Să rămân eu aici să aştept ambulanţa în timp ce dumneavoastră vă duceţi jos? Ar fi bine, ca să le arăt drumul.

— Nu-i nevoie. Uite, vine şi salvarea, spuse poliţistul, auzind sunetul strident al sirenelor. Cu girofarurile aprinse, ambulanţa opri în spatele maşinii de poliţie.

Kate se îndreptă spre camioneta lui Niall şi se urcă la volan. Era îngheţată până în măduva oaselor şi surprinzător de epuizată. Aşteptă până ce poliţistul discută cu şoferul ambulanţei explicându-i pe unde să meargă. Ambulanţa se puse în mişcare, urmată de camioneta condusă de Katie. În spatele lor, venea maşina de poliţie cu girofarul aprins şi sirena pornită.

După ce le arătă poteca din pădure, Katie se dădu la o parte ca să le facă loc brancardierilor.

Aceştia se întoarseră repede purtând-o pe Carly pe targă. Prietena ei trăia. Doamne, e o adevărată minune, îşi zise Katie. Avusese noroc. Oh, Doamne, slavă Ţie Doamne!

Medicii se adunaseră în jurul lui Carly, verificându-i pulsul înainte de a o sui în ambulanţă.

Katie se agăţase speriată de Niall. Stăteau amândoi în picioare, lângă hambar, privind-o pe Carly.

— Ce palidă e, constată Katie. Albă ca varul şi complet nemişcată.

Unul dintre medici ridică la un moment degetul mare, în semn de victorie:

— Respiră, spuse el.

— O să scape, nu-i aşa? îl întrebă Katie pe doctor.

Privind peste umăr spre Katie, acesta spuse:

— Aşa cred. Sper, adică.

Când ambulanţa se puse în mişcare, Katie îl prinse de mână pe Niall, ţinându-l strâns. Fratele ei o întrebă:

— Ai sunat-o pe mama?

— Da. I-am povestit ce s-a întâmplat. Era disperată. Cred că acum ar trebui să mă duc acasă, Niall. I-am promis că aşa voi face, după ce Carly va fi în drum spre spital.

— Trebuie să rămâi cu mine, Katie. Poliţistul o să vrea să stea de vorbă cu noi, după ce va cerceta cadavrul. Niall ciuli urechile. Se auzeau alte sirene. Cred că mai vin şi alte echipaje de poliţie, spuse el.

Katie se uita cu gura căscată la el, ca şi cum nu mai înţelegea nimic din tot ce se întâmpla.

Privind-o lung, NiaJJ precizează, cu durere în glas:

— Denise a fost asasinată. Într-o jumătate de ceas, pădurea asta va fi înţesată de poliţie.

7

Nu era crimă care să îi repugne mai mult: fete lipsite de apărare, bătute fără milă şi ucise. Pradă uşoară, pradă nevinovată, îşi repeta în gând MacMacDonald, ocolind

banda galbenă pe care doi poliţişti o instalaseră de jur-împrejurul pădurii, pentru a izola şi păzi locul crimei.

John „Mac” MacDonald, comandantul brigăzii de criminalistică din Litchfield, Poliţia Statului Connecticut, constatase de multă vreme că atunci când se confrunta cu omoruri de acest fel devenea o fiară. Ştia, însă, că trebuia să-şi stăpânească furia. Se antrenase de mult să se stăpânească, dar asta nu însemna că reuşea întotdeauna să-şi controleze mânia. De multe ori, în weekend, căra pumni în sacul de box din subsolul casei, unde avea o sală de sport, imaginându-şi că îi snopeşte în bătaie pe cei care îl scoseseră din sărite. În felul acesta se mai răcorea, deşi era conştient că nu aşa putea pune stavilă violurilor şi crimelor în care victime erau de multe ori femei tinere şi nevinovate. Avea şi el două fiice, aflate la vârsta adolescenţei, pe care le instruia tot timpul cerându-le să aibă grijă când merg singure pe stradă. Chipurile lor îi veniră în minte, dar alungă imediat imaginile acelea dragi. Trebuia să se concentreze la maximum. Era imperios necesar să nu se gândească decât la un singur lucru: re*zolvarea ra*pidă *a ac*estui c*az.*

Mac se opri să stea de vorbă cu unul dintre poliţiştii care fixau banda galbenă:

— Tu ai ajuns primul aici, aşa e?

— Da, domnule locotenent, încuviinţă omul. M-am asigurat că locul crimei nu este contaminat în vreun fel. Şi cei de la ambulanţă au procedat cu grijă. Au intrat în pădure, s-au dus direct la fata rănită şi pe urmă s-au întors la ambulanţă.

— Cealaltă fată era moartă când ai venit tu. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Da, săraca de ea, zise poliţistul cu tristeţe. Ce porcărie! mai bombăni ceva şi îşi văzu de lucru mai departe.

Mac oftă şi pomi spre pădure. Înţelegea perfect ce era în sufletul poliţistului cu care tocmai stătuse de vorbă. Mai ştia, de asemenea, că până în clipa în care va închide ochii, va reacţiona întotdeauna vehement la violenţa împotriva femeilor, îi venea să-i împuşte pe făptaşii unor asemenea crime. De furie, cenuşiul ochilor lui Mac arunca scântei, iar pe chip i se întipărise o expresie sumbră. Pe faţa lui colţuroasă nu se citea de obicei niciun fel de emoţie sau sentiment, doar o asprime permanentă. Din cauza asta fusese poreclit „Mac-de-fier”.

Iuţind pasul, Mac intră pe cărarea care ducea în pădure, spre locul unde zăcea moartă o tânără de şaptesprezece ani. Ştia că doctoriţa Allegra Marsh, medicul legist, ajunsese la locul faptei. Sosise cu puţin timp înaintea lui, după cum îi spuseseră doi dintre detectivi, care se aflau la hambar. Jeepul Cherokee verde închis, cu care venise, era parcat lângă furgoneta neagră de la morgă.

Mac o plăcea şi o admira pe Allegra Marsh. În primul rând, nu făcea mofturi. Când era chemată la locul vreunei crime, spunea lucrurilor pe nume şi nu obişnuia să exagereze. Lucraseră împreună la nenumărate cazuri, aşa că începuse s-o îndrăgească, mai ales pentru că nu întâlnise în viaţa lui un medic legist şi patolog atât de bine pregătit ca ea. În felul ei, făcea şi muncă de detectiv, la fel ca el; diferenţa consta în metodele folosite. Nu depăşiseră stadiul de prietenie, deşi el era văduv de multă vreme şi nu se recăsătorise. Existau anumite limite pe care nu voia să le depăşească, deşi uneori… în fine, asta era altă poveste.

Chiar dacă nu i s-ar fi spus că Allegra era acolo, tot şi-ar fi dat seama după razele luminoase intense de la reflectoarele ei alimentate cu baterii.

Când a ajuns cam la un metru şi jumătate de ea, Mac se opri şi spuse:

— O seară deloc fericită, Allegra.

Medicul legist stătea în genunchi, alături de un asistent de la morgă. Ridicând privirea, ea clătină din cap.

— Bună, Mac. Aşa e, ai dreptate, o seară deloc fericită. Tipul care a trecut pe-aici ceva mai devreme era tare furios, să ştii.

— Ce-ai descoperit?

— Moarte prin strangulare manuală. Are laringele zdrobit şi vânătăi în jurul gâtului. Atacul a fost violent. A fost violată, cum ai aflat probabil de la ai tăi.

— Da, mi-au spus, zise el privind trupul neînsufleţit. Oh, Doamne, ce tânără era…

— Şi virgină, spuse Allegra.

— Da?!

— Aşa cred. Am să ştiu cu certitudine după ce fac autopsia. Am găsit sânge amestecat cu spermă. Am luat câteva probe de ADN, piele şi ţesut de sub unghii, fire de păr şi asta. Allegra îi arătă penseta mare, pe care o folosea de obicei pentru a preleva probe ADN de la cadavre. În vârful acesteia se afla acum un muc de ţigară. Am găsit minunăţia asta sub trupul fetei, îi explică ea, punând cu grijă chiştocul în plicul de plastic pe care îl ţinea asistentul ei. Sunt convinsă că fata nu venise aici să fumeze. Fugea mâncând pământul, ca să scape. Chestia asta a fost o greşeală din partea agresorului. A azvârlit ţigara şi a uitat de ea, a zis Allegra, lăsându-se pe călcâie.

Salivă, Mac, saliva făptaşului, cred, completă ea, cu licăriri de speranţă în ochi.

— Vreo idee, cumva, cam la ce oră a murit? întrebă el.

— Pe la vreo şase-şase şi un sfert. Voi putea preciza mai bine momentul după autopsie. Oricum, sunt absolut sigură că n-a fost mai târziu de şase şi douăzeci. În timp ce vorbea, Allegra îşi strângea instrumentele, punându-le în

două casolete metalice. Întorcându-se spre asistentul ei, zise: Hai să băgăm cadavrul în sac, Ken.

— Imediat, îi răspunse omul, întinzându-se să ia sacul de alături.

Apoi, amândoi ridicară cadavrul şi îl introduseră în sac. Pe urmă, Ken trase fermoarul. Aşezară împreună cadavrul pe targă.

— Mersi, Ken, spuse Allegra. îl trimit pe Cody să te ajute. Nu uita să demontezi reflectoarele.

Allegra îşi scoase mănuşile de cauciuc, le făcu sul şi le băgă într-una dintre cutiile medicale. Mac luă cutia şi plecară împreună de la locul crimei, păşind iute unul în spatele celuilalt.

— Cam dificil locul faptei pentru noi… remarcă Mac.

— Am avut parte şi de situaţii mai rele, Mac. Acum nu e *chiar* imposibil. Brancardierii n-au stricat nimic, iar noi am fost foarte atenţi.

— Sunt convins, dar trebuie să recunoşti că o pădure nu e tocmai terenul ideal pentru a găsi indicii referitoare la o omucidere.

— Adevărat. Pământul e foarte tare în perioada asta. N-o să găsiţi nicio urmă de talpă. Ai vorbit cu tinerii de la hambar? Sunt frate şi soră?

— Mda, dar foarte scurt. Am ajuns acolo după tine. Fata e şocată, dar cu toate astea foarte precisă şi clară în tot ce spune. De la ei nu avem cum afla mare lucru despre atac, din moment ce au ajuns aici după ce s-a întâmplat nenorocirea.

Merseră în tăcere prin pădure, până ajunseră la porţiunea de teren din faţa hambarului. Locul era plin de maşini de poliţie. Cei doi îşi croiră drum, grăbiţi, până la Jeepul Allegrei.

— Katie mi-a spus că a zărit un fel de umbră întunecoasă, când a plecat de-aici azi după-amiază, rupse

Mac tăcerea. Era cam cinci fără zece şi începuse deja să se însereze. Urca dealul ăsta, i s-a părut că a văzut ceva şi s-a oprit, pentru a privi spre tufele de rododendroni. Se tot întreba *ce* văzuse, de fapt. Pe urmă, a ajuns la concluzia că fusese, probabil, vreun animal, aşa că a renunţat să îşi mai bată capul. Am trimis pe unul dintre oamenii mei, cu un poliţist, să verifice zona.

Oprindu-se şi întorcându-se spre Mac, Allegra exclamă:

— Bine că nu s-a dus singură până la tufişuri, fiindcă putea să dea peste făptaş şi risca să fie şi ea maltratată.

— Da, în privinţa asta ai dreptate. Sper ca atunci când Carly Smith îşi va recăpăta cunoştinţa să ne spună ce s-a întâmplat azi aici şi cine e autorul acestor ticăloşii. Ea e martor ocular, singurul nostru martor.

Allegra îl privi atentă. Observând expresia de îngrijorare care se aşternuse subit pe chipul ei, Mac se grăbi să o întrebe:

— Ce s-a întâmplat?

Allegra rosti aproape în şoaptă:

— Din câte am înţeles, biata fată a încasat câteva lovituri cumplite în cap. Mă rog lui Dumnezeu să îşi revină, însă se întâmplă ca traumatismele craniene de acest fel să fie extrem de grave.

— Ce insinuezi, Allegra? Că s-ar putea să moară?

— Nu, nu neapărat. Dar s-ar putea să rămână în comă.

— Oh, fir-ar să fie!

— Hai să nu ne pierdem încă speranţa, în primul rând pentru binele fetei, murmură Allegra.

KAichael Byme călcase puternic pedala de acceleraţie a maşinii, gonind nebuneşte pe Route 7. Încordarea şi neliniştea se citeau limpede pe faţa lui

crispată şi în privirea fixată pe şosea. Regreta că rămăsese atât de târziu cu unul dintre clienţi, pentru a analiza planurile casei pe care o renova. Întâlnirea cu Bill Turnbull i se păruse interminabilă şi epuizantă. Se prelungise la nesfârşit, iar când ajunsese acasă, mult mai târziu decât de obicei, o găsise pe Maureen în pragul uşii din spate, aşteptându-l îngrijorată. Îşi dăduse seama imediat că se întâmplase ceva grav. Când aceasta îi povesti plângând ce se întâmplase, Michael simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Nu suporta ideea că fiica lui fusese la un pas de o mare nenorocire.

Când Maureen termină de vorbit, Michael îi spuse să intre în casă şi să încuie uşa. Apoi se năpusti la Jeep, strigând peste umăr că se duce la hambar, după Katie şi Niall. În timp ce pornea motorul, nu se gândea decât la faptul că fetiţa lui era teafără. Un adevărat miracol. Mereu se ducea la hambar să repete, iar dacă astăzi n-ar fi plecat mai devreme, ca s-o ajute pe mama ei, mai mult ca sigur că ar fi păţit-o şi ea. Refuză să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla. Dorea să ajungă cât mai repede la fata lui, să se convingă că era într-adevăr bine şi să o ia acasă. Pe Katie a lui. Îşi iubea foarte mult fiii, pe Niall şi Finian, dar pentru Katie avea un sentiment deosebit. Era lumina vieţii lui, şi asta din clipa în care fetiţa venise pe lume. De fapt îi amintea de sora lui, Cecily, care murise de meningită, la numai doisprezece ani. El avea atunci cincisprezece şi simţise că i se rupe inima când o văzuse pe moarte. O iubise şi o protejase pe surioara lui, iar după moartea ei se întrebase adesea dacă nu cumva ştiuse instinctiv că nu avea mult de trăit.

Cecily fusese o fetişcană roşcată, ca şi Katie, dar cu asta asemănarea fizică dintre ele înceta, fiindcă frumuşica de Katie era leită maică-sa. Din alte puncte de vedere, totuşi, o regăsea parcă pe Cecily în fiica lui… aerul de

zână, veselia, francheţea şi firea caldă. La Katie nu desluşeai niciun fel de viclenie, ci dimpotrivă o puritate şi o inocenţă cum nu mai întâlnise decât la Cecily. La fel ca şi mătuşa ei decedată de mult, pe care nu o cunoscuse, Katie era un spirit cu adevărat liber.

Bine că Niall era cu Katie, îşi zise Michael. Pe urmă, gândul îi zbură la familia lui Denise. Nimic nu le va mai putea mângâia sufletul lui Peter şi lui Lois Matthews. Şi Ted, care era văduv şi nu avea copii, va rămâne la fel de neconsolat, fiindcă îşi adorase unica nepoată.

Michael se cutremură gândindu-se la soarta cumplită de care avusese parte Denise. O ştia de copil, ca şi pe Carly, de altfel. Carly era în viaţă, slavă Domnului. Spera ca rănile fetei să nu fie prea grave. Apoi se gândi la Janet, mama lui Carly. De când rămăsese văduvă, muncise din răsputeri ca să îi asigure lui Carly tot ce-i trebuia. Michael fusese bun prieten cu Barry Smith, tatăl fetei. Când acesta murise de cancer, el şi Maureen regretaseră profund. Prea tânăr îi fusese dat să intre în mormânt. După moartea lui, pentru Janet viaţa fusese o luptă continuă; avusese parte de nenumărate greutăţi. De multe ori; Maureen se mirase cu voce tare cum de se descurca biata Janet.

Ce zile grele pentru ambele familii. Dar el şi Maureen vor face tot ce le va sta în putinţă să îi ajute pe aceşti oameni năpăstuiţi să depăşească greaua încercare la care erau supuşi. Oftând, îşi încleştă şi mai tare mâinile pe volan. Să-ţi îngropi un copil era pentru el ceva de neînchipuit. Mai ales un copil care fusese ucis…

Michael încetini când ajunse la bifurcaţia cu drumul de ţară care ducea spre hambar. Viră uşor, dar constată imediat că accesul era blocat de o maşină de poliţie. Când coborî geamul, se ivi ca din senin un alt poliţist, care îl privea suspicios.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Trebuie să trec, domnule poliţist.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Nu în seara asta.

— Trebuie neapărat să ajung la cei doi copii ai mei, care se află jos, la hambar. Ei sunt cei care au descoperit trupurile prietenelor lor, Denise Matthews şi Carly Smith.

— Cum vă numiţi, domnule?

— Michael Byrne. Locuiesc în Malvern, zise Michael, scoţând permisul de conducere şi arătându-i-l poliţistului.

După ce îl studie cu atenţie, acesta dădu din cap, satisfăcut.

— E în regulă. Puteţi coborî la hambar. Căutaţi-l pe detectivul de serviciu, locotenentul MacDonald.

— Mac-de-fier? întrebă Michael, mirat.

— Vasăzică îl cunoaşteţi pe locotenent, se hlizi poliţistul.

— Ba bine că nu. Am fost colegi de şcoală.

În timp ce cobora dealul cu maşina, Michael sesiză agitaţia din faţa hambarului. Erau acolo cinci maşini de poliţie, câteva furgonete fără însemne, precum şi câţiva bărbaţi, unii în uniformă, alţii civili. Văzând acea desfăşurare de forţe de ordine la locul crimei se înfioră la gândul că băiatul şi fiica lui erau şi ei implicaţi, fie şi fără voia lor. Firește, faptul că MacMacDonald era acolo nu putea fi decât îmbucurător. Fostul lui coleg de şcoală, şeful secţiei de criminalistică din Litchfield, Poliţia Statului Connecticut, era renumit pentru duritatea şi eficienţa lui profesională. Nu se mai văzuseră de câţiva ani, însă citise despre Mac în ziarele locale şi îi urmărise ascensiunea datorată soluţionării infracţiunilor grave. Lui Michael îi părea bine că Mac preluase cazul, fiindcă în acest fel ancheta avea să fie condusă cu abilitate şi profesionalism.

Michael coborî din Jeep, trântind portiera. Mac se afla la câţiva metri mai încolo şi stătea de vorbă cu o blondă frumoasă sprijinită de un Cherokee. Mac îl zări pe

Michael, îl salută ridicând mâna, după care ocoli Jeepul prin faţă. Îşi strânseră mâinile.

— Puştii mei se află aici, Mac. Am venit să-i iau.

— Sunt bine amândoi, Mike. Pot pleca. Au dat deja declaraţiile necesare în hambar.

— Dar de ce a durat atât de mult? întrebă Mike, încruntându-se şi privind fix în ochii reci şi tăioşi ai fostului său coleg.

— E vina mea, Mike, am ajuns aici târziu. Oamenii mei au vrut să îmi spună câteva lucruri, zise el, răsucindu-se repede când Allegra Marsh se apropie de ei.

— Scuze pentru întrerupere, Mac, dar trebuie să plec. Voiam doar să-mi iau la revedere.

— Allegra, îţi fac cunoştinţă cu Mike Byrne, bunul meu prieten din şcoală. Katie şi Niall sunt copiii lui. Mike, ea e Allegra Marsh, medic legist.

Dând din cap, Michael îşi drese glasul şi spuse:

— Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla aşa ceva aici. A fost întotdeauna un loc foarte liniştit. Niciun fel de probleme, sau oricum nu de natura asta.

Allegra îl privi lung, cu ochii ei căprui, plini de compasiune.

— Ştiu la ce te referi. Tragediile de acest fel sunt întotdeauna extrem de şocante şi dureroase.

Vorbise cu compasiune. Michael se uită mai atent la ea: o femeie înţelegătoare şi miloasă, de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu o frumuseţe rece şi rezervată.

— Ăsta e cel mai odios tip de crimă, Mike, interveni Mac. E groaznic să te ocupi de aşa ceva. Allegra are dreptate, e sfâşietor… nişte fetiţe… Se opri, amintindu-şi cât noroc avusese Katie. Scăpase de nenorocire ca prin urechile acului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Michael remarcă:

— Katie a mea a plecat astăzi mai devreme şi nu-mi

rămâne decât sămulţumesc bunului Dumnezeu pentru asta. Aveţi vreo idee cine a putut face aşa ceva?

— Nu, răspunse Mac laconic, luându-l de braţ. Hai să mergem să-ţi iei copiii şi să-i duci acasă. Dacă stai şi te gândeşti, au avut parte de câteva ceasuri oribile. Dar s-au ţinut bine, Mike, foarte bine.

— Noapte bună, spuse Allegra, în timp ce se îndepărta. Apoi, se răsuci brusc în loc, şi adăugă: Te sun mâine dimineaţă la prima oră, Mac. Să sperăm că orele de aur vor fi cu adevărat de AUR.

— Mă rog şi eu să fie aşa, răspunse Mac. Mă rog din tot sufletul.

— La ce s-a referit când a spus „orele de aur”? îl întrebă Michael pe Mac, în timp ce se îndreptau spre hambar.

— Pentru noi primele şaptezeci şi două de ore sunt de aur, fiindcă acesta este intervalul în care ne putem da seama dacă o crimă se va rezolva sau nu rapid. Dacă un caz nu e soluţionat în aceste trei zile… ei bine… Mac ridică neputincios din umeri.

Prinzându-l de mânecă, Michael zise:

— Vrei să spui că dacă nu rezolvi crima asta până luni, nu se va mai rezolva niciodată?

— Da, asta am spus, a răspuns Mac, pe un ton lugubru.

Michael se holba la el amuţit de uimire. Revenindu-şi, exclamă:

— Şaptezeci şi două de ore, şi pe urmă vă daţi bătuţi?

— Nu, noi nu ne dăm niciodată bătuţi, îl calmă Mac. Dar dacă nu am putut rezolva cazul în acest interval de timp, vom avea mult de furcă. Asta înseamnă că nu avem probe, indicii, fire… adică treaba e foarte grea. Dar repet, Mike, noi nu renunţăm niciodată.

Singurul lucru pe care Michael Byrne îl văzu când intră în hambar fu chipul lui Katie. Fiica lui era palidă şi trasă la faţă, iar în ochi i se citea deznădejdea. Văzând-o, Michael simţi că i se opreşte respiraţia de durere. Observă cât de crispată stătea pe scaun şi cât de speriată părea.

Când Katie îl văzu pe tatăl său însoţit de MacMacDonald, se lumină la faţă. Sărind brusc în picioare, ea alergă să-l întâmpine.

Michael o prinse în braţe, strângând-o cu dragoste la pieptul lui, ca şi când n-ar fi vrut să-i mai dea drumul. Cum să o mai lase să plece de lângă el? Lumea de afară era plină de maniaci şi criminali, iar ea era o fetiţă dulce şi inocentă, complet lipsită de apărare, când rămânea sigură.

Niall se apropie de ei. În ochii lui Michael, verzi ca şi ochii lui Niall, se citea bucuria regăsirii. Luându-l pe Niall pe după umeri, Michael îl trase în cercul aceleiaşi tandre îmbrăţişări, alături de Katie. Apoi, după câteva momente de tăcere, se întoarseră toţi trei spre detectivii din hambar.

Mac vorbi primul:

— Îţi mulţumesc, Katie. Îţi mulţumesc şi ţie, Niall. Mi-aţi fost amândoi de mare ajutor.

— Ce-o să se întâmple mai departe? se interesă Niall, privindu-l fix pe ofiţer.

— Continuăm ancheta şi strângerea probelor. Avem peste tot poliţişti, care cern practic zona, atenţi la orice persoană care are un comportament dubios. Am instalat chiar şi câteva blocaje rutiere, tot pentru a identifica orice posibil suspect. Mâine dimineaţă, devreme, revenim aici şi cercetăm din nou fiecare centimetru de pământ. După ce plecaţi voi, blocăm toată zona şi instalăm oameni care să păzească locul crimei.

— Denise a fost sugrumată, nu-i aşa? întrebă Katie. Tremurai din voce îi trăda durerea.

Mac încuviinţă din cap şi, pentru câteva clipe,

privirea lui tăioasă păru să se îmblânzească.

— Vom afla mai multe în legătură cu decesul ei mâine, după ce voi discuta cu doamna doctor Marsh, medicul legist. Voi primi totodată şi raportul criminaliştilor care au fost aici. Orice probă, cât de mică, ne va ajuta să rezolvăm această crimă şi să îl găsim pe asasinul lui Denise.

Katie dădu din cap, în semn că pricepuse, după care oftă adânc străduindu-se să se stăpânească. Ochii i se umplură însă de lacrimi, când se gândi din nou la Denise şi Carly. Se rezemă de tatăl ei, căznindu-se să se ţină tare.

— Domnule locotenent, putem lua cu noi ghiozdanul lui Katie? îl întrebă Niall pe Mac.

— Sigur că da, răspunse MacMacDonald, după care se întoarse spre Dave Groome: Presupun că nu ai nimic împotrivă, Dave. S-au luat deja amprente, nu-i aşa?

— Sigur că da, Mac. De pe toate ghiozdanele. Detectivul luă de pe masă ghiozdanul plin de cărţi şi i-l dădu fetei.

— Mulţumesc, murmură Katie. Uitându-se la ghiozdan se încruntă brusc. Mi-am amintit ceva, începu ea, dar se opri.

Dave Groome o privi atent. Avea încredere în faţa asta şi era gata să asculte orice avea de spus. îi luase o declaraţie mai devreme şi fusese impresionat de felul în care Katie răspunsese. Fusese calmă şi foarte precisă în detaliile pe care i le dăduse: pe scurt, o tânără inteligentă, care merita toată admiraţia lui.

— Ce anume, Katie? Ce ţi-ai amintit? insistă Dave.

Katie scutură din cap, după care, respirând adânc, spuse:

— În fine, poate că n-are nicio importanţă, dar… Se opri, privind fix spre peretele din spate, unde se afla un cuier. Cele două haine atârnate până nu de mult acolo

fuseseră luate de către poliţişti, aşa că toate cârligele erau goale. O podidi plânsul şi i se puse un nod în gât.

După câteva momente, spuse, încercând să fie calmă:

— Este vorba despre ghiozdanul meu, domnule detectiv Groome. Acasă, când mi-am dat seama că l-am uitat aici, am încercat să mă gândesc unde îl pusesem. Când am ajuns l-am văzut acolo, lângă peretele acela, alături de ghiozdanul lui Denise şi al lui Carly, aşezate toate trei pe jos, sub haine. Diferenţa era că deasupra ghiozdanului meu nu exista nicio haină, din moment ce a mea era pe mine. Ghiozdanele erau aşezate ordonat, şi eu m-am gândit, oh, trei ghiozdane pe un rând… ca t*re*i *fet*e *pe* u*n* p*run*d, *cu*m spune poezia. Pe urmă, mi-am amintit că eu nu-l pusesem acolo, ci îl aruncasem la întâmplare, în spatele cortinei, zise ea indicând locul. Şi mă tot gândeam… ce ciuda*t. Cine* mi-o fi mutat ghiozdanul din loc? Şi cine le-o fi aşezat pe toate trei aşa ordonat?

— Deci tu crezi că agresorul a luat ghiozdanul tău şi l-a pus alături de ghiozdanele lui Carly şi Denise? o întrebă Dave.

— Da. Cine altcineva să fi făcut asta?

Dave o privi gânditor şi, după câteva clipe, zise:

— Poate că vreuna dintre fete a aranjat ghiozdanele aşa.

Katie negă vehement.

— Nu cred, domnule detectiv Groome. Ele nici nu au văzut ghiozdanul meu după ce am ajuns la hambar. Înţelegeţi, numai eu mi-am pus costumul de scenă în acea după-amiază, fiindcă eram singura care îmi repetam rolul. Aşa că ele n-au intrat în zona „cabinelor11.

— Nu cumva au observat că nu aveai ghiozdanul cu tine când ai plecat? a insistat el.

— Erau prea preocupate de ceea ce făceau, ca să mai observe ceva. Se concentrau să înveţe rolul. Nu, n-au

remarcat că n-aveam ghiozdanul, de asta sunt sigură.

Se lăsă tăcerea.

— Îmi pare rău, Katie, interveni Mac, în cele din urmă. Din păcate, va trebui să oprim ghiozdanul aici. Nu ştim dacă asasinul a umblat sau nu cu el, aşa că e necesar să îl dăm la laborator pentru prelevarea probelor. Dacă nu găsim nimic, ţi-l dăm înapoi.

Katie încuviinţă dând din cap şi îi înapoie ghiozdanul.

— Aţi aflat ceva de Carly, domnule locotenent? Cum se mai simte, după ce a ajuns la spital?

— E tot în stare de inconştienţă, dar stabilă, zise Mac. A intrat pe mâini bune la Spitalul din New Milford.

— Pot s-o vizitez mâine? întrebă Katie.

— Să sperăm că da.

— Mulţam, Mac, se grăbi Michael să intervină, vrând să-şi ducă mai repede copiii acasă. Împingându-i pe Katie şi Niall spre uşă, el îi îndemnă: Haidem, copii.

Mac îi conduse până la uşa hambarului. Punând mâna pe umărul lui Michael, zise:

— Rezolvăm noi chestia asta, Mike, sunt convins. Păstrăm legătura.

După ce rămaseră singuri, Mac se aşeză pe unul dintre scaune, se rezemă de spătar şi închise ochii, concentrându-se asupra crimei şi a momentelor care o precedaseră. Avea nevoie de probe; trebuia, de asemenea, să discute cu cei doi detectivi care-l însoţiseră ca să afle ce informaţii deţineau.

În cele din urmă, se ridică în picioare şi i se adresă lui Charlie Graham:

— Ia zi, Charlie, ce-ai găsit pe-acolo, pe lângă tufişurile de rododendroni?

— Vreo două chestii, Mac. I-am pus pe tehnicieni să bage în pungă un muc de ţigară; de asemenea, au mai luat şi o pungă plină cu frunze strivite sub tălpi. Unele erau

ude, probabil de urină. Acolo a fost un bărbat, nu un cerb. Cel mai probabil, chiar făptaşul.

Încuviinţând din cap, Mac întrebă:

— Cum rămâne cu partea din pădure unde a fost găsit cadavrul? Presupun că sunt semne că a trecut pe-acolo un om. Dând târcoale. Sau ascunzându-se.

— Întocmai. Tehnicienii au prelevat mostre de pământ, frunze şi iarbă. Bănuiesc că făptaşul se afla încă prin preajmă când au sosit Katie şi Niall şi au început să le strige pe fete.

— Copiii ăştia i-au salvat viaţa lui Carly, remarcă Dave Groome, apropiindu-se de masa la care şedeau Mac şi Charlie. Aşezându-se, continuă: Probabil că făptaşul se pregătea să o lichideze pe Carly cu alte lovituri în cap, când şi-au făcut apariţia Katie şi Niall. Ar fi avut şi ea soarta lui Denise Matthews.

Mac dădu din cap, în semn că era de acord cu această ipoteză. îl trecu un fior, gândindu-se la fata pe care nemernicul acela o siluise şi o omorâse. Oare intenţionase să facă acelaşi lucru şi cu Carly, dar fusese întrerupt? Sau voia doar s-o omoare. Foindu-se pe scaun, Mac îşi exprimă gândurile cu voce tare:

— Doar n-avea nevoie de o martoră, nu-i aşa? O persoană care să-l poată identifica... aşa cum ar putea Carly s-o facă dacă îşi recapătă cunoştinţa.

— Aşa e, îl aprobă Dave, privind undeva în gol.

— Cred că Andy şi Keith nu s-au întors încă, zise Mac.

— I-ai trimis într-o misiune destul de grea, Mac, la părinţii lui Denise şi la mama lui Carly. Keith a dat un mesaj prin staţie acum câtva timp. Au dus-o pe doamna Smith la spitalul din New Milford, ca să fie lângă fiica ei. Probabil că acum se îndreaptă spre noi.

Urmară câteva momente de tăcere. Cei trei bărbaţi

căzură pe gânduri, îngrijoraţi şi preocupaţi de crima pe care trebuia să o rezolve. În cele din urmă, Dave spuse:

— Tu ce crezi că s-a întâmplat aici, azi după-amiază, Mac?

— După opinia mea, cineva le urmărea pe fete, ascunzându-se în tufişurile de rododendroni. După ce a plecat Katie, pe care, apropo, sunt sigur că tipul a văzut-o, acesta a coborât dealul şi a intrat în hambar. S-a produs un fel de altercaţie. Fetele au fugit afară, speriate, şi au intrat în pădure. S-a luat după ele, le-a atacat, după care a violat-o pe Denise şi a sugrumat-o.

— Ce-a zis doctoriţa? întrebă Charlie.

— Că a fost un atac violent săvârşit de un bărbat furios. Vom şti mai multe mâine, după autopsie, zise Mac, frecându-şi bărbia, gânditor. Nu s-a găsit nicio armă la locul crimei, ceea ce înseamnă că făptaşul a luat-o cu el.

— Putea să fie o bucată de lemn, o piatră, ceva ce-a găsit pe-acolo, la îndemână, sugeră Charlie.

— Sau o fi avut vreo bâtă la el, zise Mac.

— Tot ce se poate, zise Dave. N-ar strica să îi facem portretul-robot tipului cât mai repede posibil. Le urmărea oare pe toate trei? Sau doar pe Denise? Era de prin partea locului sau se afla în trecere? O fi un criminal în serie scăpat de la puşcărie? Pe unde naiba o fi acum?

— Mi-ar plăcea să îţi pot răspunde la toate întrebările, Dave, zise Mac. Am avea atunci soluţia cazului. Numai că nu pot. Deocamdată. În ce mă priveşte, cred că e un localnic. Poate nu din Malvem şi nici din celelalte oraşe apropiate, dar oricum din zona asta.

— Ce te face să excluzi din start că ar putea fi vorba despre un străin? Nu ţi se pare plauzibilă ideea că vreun zănatec dă târcoale pe-aici?

— Nu, Dave, zise Mac, clătinând lent din cap.

— „Trei fete pe un prund…”, aşa a zis Katie, îşi

aminti Charlie.

— Dar de cele trei ghiozdane aliniate la perete, ce zici, Mac? Dave se ridică în picioare, se duse până la fereastră, se uită afară şi se întoarse din nou cu faţa spre Mac. Ciudat, nu?

— Dacă vrei să ştii, habar n-am ce înseamnă treaba asta, zise Mac, fluturând din mână, exasperat.

— Eu sunt înclinat să-i dau dreptate lui Katie, zise Dave. Dacă ea e convinsă că prietenele ei n-au făcut-o, nu pot s-o contrazic. Vezi, nu e exclus ca făptaşul să se fi întors la hambar să verifice dacă n-a lăsat vreo urmă acolo. Văzând ghiozdanele, le-a înşirat la perete.

— Dar *de ce*? exclamă Mac.

— Cine ştie? Dave, ridică din umeri. Vreun mesaj bizar, dacă tipul o fi ţicnit. Detectivul se trânti brusc pe scaun, de parcă i-ar fi trecut prin cap o idee groaznică: Crezi că şi Katie e în primejdie?

— Nu, nu cred, răspunse Mac, dar imediat începu să se îndoiască de adevărul acelei convingeri. Vom şti mai multe mâine, când vom primi de la laborator raportul despre ghiozdan. Nu cred că făptaşul ar fi în stare să scoată capul la iveală şi să atragă în vreun fel atenţia asupra lui. Stă pitit cuminte, imaginându-şi că va scăpa.

— Crezi că va reuşi? întrebă Charlie, amărât.

— Nu, în niciun caz, declară Mac, pe un ton convingător. Ridicându-se în picioare, începu să se foiască de colo-colo prin cameră. Mâine dimineaţă, la prima oră, demarăm o anchetă. Vom discuta cu prietenii lui Denise de la şcoală, mai ales cu băieţii.

— Din câte spune Katie, Denise nu avea niciun prieten, interveni Dave. În afară de fratele lui Katie, Niall, cu care Denise s-a întâlnit anul trecut. Niall zice că, de fapt, a fost doar o legătură platonică. Sunt sigur că băiatul spune adevărul. Şi, apropo, ne-a dat toate amănuntele

despre programul lui de azi.

— Prin urmare, are un alibi? întrebă Mac.

— Oh, da. A terminat serviciul în Roxbury pe la patru şi jumătate. Nişte lucrări de renovare. S-a dus apoi la un magazin din Washington Depot, de unde a cumpărat un cârlig special de tablou. Pe urmă, a plecat cu maşina la Marbledale, unde s-a întâlnit cu un amic la un bar. Au băut Coca şi au mâncat cartofi prăjiţi. Zice că a plecat de la bar pe la şase fără douăzeci, direct spre casă, unde a ajuns pe la şase şi câteva minute. Se pare că n-a plecat imediat spre hambar, însoţit de Katie.

— Aşadar, asupra lui Niall nu pluteşte nicio bănuială. Mă bucur să aud asta, bombăni Mac, ca pentru sine.

— Chiar dacă făptaşul e din partea locului, nu înseamnă că Denise l-a cunoscut, ţinu să sublinieze Dave.

— Adevărat, acceptă Mac, după care continuă: hai să mergem afară să vedem ce se mai întâmplă. Pe urmă, ar trebui să ne întoarcem la sediu. Aş vrea să revăd acolo toate probele de care dispunem. Trebuie să profităm la maximum de „orele de aur” care ne-au mai rămas.

Dave şi Charlie îl urmară pe Mac afară din hambar.

— Se pare că va fi un caz al naibii de greu, mormăi Dave. Să dea Domnul să mai avem şi câte o pauză.

W

Kiaureen Byrne se uita în jurul ei prin bucătărie, încercând să găsească alinare şi linişte sufletească în lucrurile familiare din încăpere.

Toate erau la locul lor, ca de obicei. Vechiul ceas de alamă ticăia tacticos pe poliţă, lămpile victoriene răspândeau o lumină caldă, iar focul ardea cu flăcări vii în marea vatră de piatră.

Mâncarea pe care o gătise în acea după-amiază… tocană irlandeză, pâine şi o imensă plăcintă cu mere miroseau apetisant. I se păru că trecuse multă vreme,

fiindcă se întâmplaseră în numai câteva ceasuri o mulţime de lucruri. Bucătăria nu i se mai părea la fel. În atmosferă pluteau durerea şi groaza umbrind, în mod ciudat, frumuseţea rustică a încăperii şi anulând senzaţia de căldură primitoare.

Oftând încetişor, Maureen se uită pe rând la fiecare membru al familiei. Stăteau cu toţii în jurul mesei, abia scoţând câte o vorbă, ţinându-şi fiecare gândurile pentru el. Ochii ei albaştri şi limpezi erau acum întunecaţi de griji şi nelinişte. Nimeni nu se gândea să mănânce; nimeni nu se atingea de tocana pe care o adusese la masă, nici măcar Fin. Nici ea nu pusese nimic în gură. Cu câteva clipe mai înainte, aşezase furculiţa pe masă, incapabilă să mănânce. Întâmplările din această zi cumplită o copleşiseră, la fel ca pe toţi membrii familiei Byme. Erau şocaţi de moartea violentă a lui Denise şi de agresiunea oribilă la care fusese supusă Carly. Erau uluiţi şi înspăimântaţi de rapiditatea cu care se petrecuse totul. Haosul dăduse buzna în viaţa lor, până atunci ferită de rele şi de întâmplări neprevăzute, răsturnând subit toate valorile şi reperele unei existenţe fericite. Maureen avea certitudinea că nimic nu va mai fi vreodată ca înainte. O privea cu atenţie pe fiica ei. Katie o îngrijora cel mai mult, fiindcă era atât de legată de Carly şi Denise cu care crescuse. Fata avea ochii roşii de atâta plâns şi era umflată la faţă. Cum s-o ajut, se întreba Maureen cu disperare, cum s-o ajut să depăşească această groaznică tragedie, cum să îi îmbărbătez pe Niall şi pe Fin. Ea şi Michael erau la fel de afectaţi şi de mâhniţi.

Brusc, Maureen simţi în nări aroma puternică a cafelei. Se ridică imediat în picioare, îşi luă farfuria de pe masă şi le spuse pe un ton voit vioi:

— Bem o cană de cafea şi pe urmă plecăm la spital. De mâncare n-are nimeni chef în seara asta. Nimănui nu-i e foame, iar eu, una, nu pot înghiţi nimic. Sunt convinsă că

şi voi aveţi aceeaşi senzaţie. Haideţi, Katie, Fin, ajutaţi-mă să strângem masa. Unde-s mulţi puterea creşte, cum spune proverbul.

— Da, ar trebui să mergem, zise Michael, uitându-se la ceas. S-a făcut deja nouă fără zece.

Katie se ridică, luă farfuria ei şi a lui Niall şi le puse pe bufetul din cealaltă parte a bucătăriei. Scoase de sub el găleata de gunoi şi aruncă mâncarea. Katie se întoarse să ia farfuria tatălui ei şi coşul de pâine; Maureen turnă cafeaua în patru căni mari şi puse nişte lapte într-un pahar. Fin şi Katie o ajutară să aducă totul la masă.

După ce sorbi de câteva ori din cafea, Katie se ridică:

— Mami, nu te supăra, mă duc să mă spăl pe mâini şi pe faţă şi să-mi iau haina, murmură ea.

— Bine Katie, poţi să te duci, zise Maureen.

— N-ar strica să mergem şi noi să ne pregătim, spuse Niall, uitându-se spre Finian. Ne permiţi, mami?

Maureen înclină din cap.

Niall se îndreptă în grabă spre uşă, urmat îndeaproape de Finian.

— Scot eu jeepul din garaj, tati, spuse el, întorcând capul, după care a dispărut pe holul din spate.

— Mulţam, băiete, vin şi eu într-un minut, zise Michael, şi se întoarse spre Maureen: Spălăm vasele mai târziu, când venim înapoi. Sunt îngrijorat pentru mama lui Carly. Săraca Janet, cred că e distrusă. Probabil că e singură la spital. Are nevoie să fie cineva lângă ea.

Maureen se ridică de la masă. Văzând chipul lui obosit şi marcat de mâhnire, Maureen avu brusc un sentiment de vinovăţie. Când Michael sosise acasă împreună cu Katie şi Niall, Maureen insistase să mănânce cu toţii, înainte de a merge la spital. „Trebuie să aveţi ceva cald în stomac şi să mâncaţi bine, ca să puteţi rezista”, le atrăsese ea atenţia, aducând imediat tocana la masă.

Michael protestase. Ar fi vrut să îi ducă imediat cu maşina la New Milford, fără să mai zăbovească, iar Katie fusese şi ea de acord. Până la urmă, Maureen îi convinsese că era mai bine să mănânce înainte de a pleca. Acum, însă, recunoştea în sinea ei că el avusese dreptate. Nu făcuseră decât să piardă vremea degeaba în bucătărie.

— Îmi pare rău, Michael, am greşit. Mai bine făceam cum ai propus tu, murmură Maureeen. A fost o prostie să vă forţez să mâncaţi. Am întârziat degeaba. Puteam fi deja la spital.

Michael se ridică surâzându-i cu afecţiune şi o conduse spre holul din spate, ca să-şi ia haina.

Afară era frig. Maureen şi Michael se îndreptară spre Jeepul pe care Niall îl scosese din garaj. Ridicând privirea spre cerul negru ca smoala, pe care se zăreau ici şi colo câteva pete alburii, Maureen simţi pe obraji primele picături reci de ploaie.

Michael o ajută să se aşeze pe bancheta din spate, unde obişnuia să stea împreună cu Katie şi Fin. Exact când închidea portiera, un fulger brăzdă cerul, iar undeva departe tunurile văzduhului îşi descărcară brusc obuzele.

— Vine furtuna, zise ea, când Michael se instală la volan. Înfiorându-se de frig, îşi strânse mantoul vătuit.

Întorcând capul spre ea, Michael spuse:

— Ai dreptate, iubito, dar indiferent de vreme, la întoarcere tot va trebui să ne oprim la familia Matthews. Bieţii oameni trebuie să fie distruşi. Îmi pare rău că n-am putut să-i prind la telefon, când am sunat mai devreme.

— Poate că Peter şi Lois s-au dus la Ted, doar ştii cât sunt de apropiaţi, sugeră Maureen, după care se opri brusc când se deschise portiera şi în maşina se sui Katie, urmată de Fin.

Maureen le făcu loc pe banchetă. După ce Niall se urcă şi el pe scaunul din dreapta lui Michael, acesta porni

motorul şi ieşi în marşarier de pe alee.

Katie se cuibări lângă mama ei, luând-o de braţ, dornică de alinare şi mângâiere. Maureen înţelegea perfect starea fetei. Derutată şi speriată, Katie se simţea încă şocată, vulnerabilă şi rănită. Avea nevoie de prezenţa părinţilor, mai ales a mamei.

Michael conducea maşina spre New Preston şi frumoasa localitate Lake Waramaug, îndreptându-se spre Route 202, de unde ajungeau direct la New Milford şi la spital.

De obicei, sporovăiau şi râdeau, spuneau bancuri, ba uneori chiar cântau, fiindcă tuturor le plăcea muzica. Niall, mai ales, avea o voce minunată; toţi se opreau din cântat când deschidea el gura, ca să-l poată asculta. Fin spunea că Niall îşi greşise cariera şi că mai bine s-ar ocupa de muzică, dar nimeni nu-l lua în serios.

În seara aceea, însă, domnea o linişte încărcată de tristeţe, spaimă şi nelinişte. În adâncul sufletului, Maureen se temea teribil pentru Katie, dar nu împărtăşise nimănui acest gând.

Maureen Byrne era o femeie inteligentă. Ea ştia că în preajma lor exista, în libertate, un ucigaş periculos. Poate că era vreun dement, un psihopat, cum sugerase Finian mai devreme, uimind-o, ca de obicei, cu intuiţia lui. Nu puteau fi siguri că psihopatul acesta n-o urmărea şi pe Katie. Poate că avusese de gând să le omoare pe toate trei, dar nu reuşise. Katie a ei. Scumpa ei fiică. Lui Maureen i se uscă gura de spaimă; simţea şi simţi un gol în stomac, gândindu-se la această cumplită posibilitate. În acelaşi timp era conştientă de faptul că trebuia să alunge din minte aceste gânduri, să privească lucrurile realist şi să discute totul deschis cu Katie şi cu soţul ei. În ciuda firii ei fanteziste, a inocenţei şi a lipsei de experienţă, fiica ei avea totuşi şi o latură practică. Trăsătura aceasta o

bucurase tot timpul pe Maureen, dându-i convingerea că fiica ei era o fiinţă raţională, care va şti să îşi croiască un drum în viaţă.

Maureen era convinsă că fiica ei va înţelege cât de important este să fie prudentă şi să evite orice risc. Gândul acesta o mai linişti un pic. Deocamdată, starea gravă în care se afla Carly era principala grijă şi preocupare a tuturor; a discuta despre orice altceva ar fi fost o dovadă de egoism.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Katie se lipi de Maureen şi o întrebă aproape în şoaptă:

— Ce crezi, mămico? Carly o să moară?

Maureen o strânse în braţe şi zise cu blândeţe:

— Nu, codana mamii scumpă, sper că nu. Însă nu trebuie să ne autolinişti m; trebuie să acceptăm ideea că este foarte grav rănită şi să nu ne ferim de adevăr. Traumatismele craniene de această natură pot fi fatale. Pe de altă parte, e posibil ca loviturile să fi fost doar superficiale. Important este să gândim pozitiv şi să credem că se va însănătoşi. O să ne rugăm să nu rămână cu nicio afecţiune şi să fie aşa cum am ştiut-o noi până acum.

— Mami, nu m-am gândit la aşa ceva! Vai, Doamne, să nu aibă ceva la creier. Dacă, Doamne fereşte, Carly o să fie ca… o legumă?! Katie strânse pleoapele, înspăimântată brusc de soarta celei mai dragi prietene a ei.

Luând-o de mână, Maureen spuse:

— Încearcă să nu intri în panică, Katie, draga mea. Şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus mereu: nimic nu e mai rău decât disperarea anticipativă, care te slăbeşte şi îţi macină timpul degeaba. Aşa că hai să nu presupunem nimic. Hai să avem o viziune pozitivă şi să sperăm că prietena ta va fi la fel ca înainte. Important este să fim mereu alături de ea, nu uita.

— Da, mami, aşa e. Vom fi toţi în jurul lui Carly, spuse

Katie, recăpătându-şi curajul care o caracteriza.

— Poate să rămână în comă, ca tipa aia, Sunny von Bülow, zise Finian, aplecându-se ca să se uite la mama lui prin lentilele groase ale ochelarilor. Da, e posibil să nu mai iasă niciodată din comă.

— Încetează! zise Maureen printre dinţi, mustrându-l pe băiat.

„Cine ştie ce e în stare să mai debiteze copilul ăsta”, îşi zise ea.

— Sunt câţiva ziarişti mai încolo, lângă uşă, le spuse Michael în timp ce se apropiau de intrarea spitalului din New Milford. Oricum nu ne cunosc şi nici nu ştiu ce legătură avem cu cazul, aşa că vom trece liniştiţi pe lângă ei, fără să le aruncăm nicio privire. Mă refer în special la tine, Fin. Să staţi toţi pe lângă mine, ne-am înţeles?

— Bine, tăticule, promise Fin, care părea foarte emoţionat.

— În regulă. Hai să mergem, zise Maureen. Preluând conducerea, ea deschise portiera, coborî şi aşteptă ca Fin şi Katie să îi urmeze exemplul. îl luă apoi de mână pe Fin, chiar dacă băiatului nu-i plăcea să fie tratat ca un copil mic. Grupaţi, membrii familiei Byme intrară pe uşa spaitalui. Înăuntru, Michael i se adresă unei asistente de serviciu, în timp ce toţi ceilalţi aşteptau cu răbdare în spatele lui.

— Bună seara.

Asistenta îi răspunse la salut zâmbindu-i.

— Suntem prieteni cu doamna Smith, îi explică el. Doamna Janet Smith. E aici, cu fiica ei, Carly, care se află la terapie intensivă.

— Da, confirmă asistenta, mutând nişte hârtii pe birou.

— Cum se simte Carly? Ştiţi cumva?

— Cam la fel, din câte am înţeles.

— Am vrea să o vedem pe doamna Smith, şi pe Carly, dacă e posibil.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Eu sunt Michael Byme. Din Malvem. Dânsa e doamna

Byme… Michael se întoarse spre Maureen şi o trase mai în faţă. Iar ei sunt copiii mei, încheie el, arătând spre cei trei fraţi.

Asistenta se uită la toţi pe deasupra ochelarilor şi apoi privi una dintre foile de hârtie de pe birou, ca şi când ar fi vrut să verifice ceva.

După câteva minute de aşteptare, Michael întrebă iritat:

— Putem să ne ducem să o căutăm pe doamna Smith?

— Nu e nevoie să o *căutaţi*, replică asistenta. E în a doua sală de aşteptare, mai încolo, pe coridorul acela, zise ea pe un ton cam refractar şi, parcă, încurcat.

Remarcând atitudinea asistentei, Katie păşi în faţă, spunând:

— Bună, doamnă Appleby! Nu mă mai ţineţi minte? Katie Byrne. Sunt colegă de şcoală cu Florence.

Studiind-o câteva clipe pe Katie, asistenta se dumiri în fine despre cine era vorba şi exclamă:

— Tu eşti actriţa aceea minunată pe care am văzut-o în piesele şi concertele de la şcoală! Prietena lui Carly şi a lui Denise? Apoi, aplecându-se peste birou şi coborând vocea, adăugă: Ce crimă oribilă, nu-i aşa?

Katie se cutremură îngrozită. Luând-o de braţ, ocrotitor, Michael o trase spre el şi, uitându-se la asistentă, îi zâmbi cordial:

— Vă mulţumim foarte mult, doamnă asistentă Appleby. Acum, ne ducem să o vedem pe doamna Smith.

Porniră pe coridorul lung, spre a doua sală de aşteptare. Katie o luă înainte, dornică să ajungă mai

repede la Janet Smith.

O găsiră şezând singură pe o canapea de două locuri. Părea neajutorată şi părăsită. Părul scurt, blond-platinat, era ciufulit, de parcă-şi trecuse degetele prin el de nenumărate ori. Era albă ca varul la faţă, iar sub ochii gri deschis, injectaţi de atâta plâns, avea nişte cearcăne mari şi vineţii. Ca de obicei, era îmbrăcată cu nişte pantaloni lungi de stofa neagră şi cu un pulover de aceeaşi culoare. Îşi aruncase pe braţul canapelei impermeabilul bej, iar în poală avea poşeta, pe care o ţinea strâns.

Când Katie se opri în faţa ei, Janet clipi repede de câteva ori, încruntându-se, de parcă n-ar fi recunoscut-o. Pe urmă, venindu-şi în fire, şopti răguşit:

— Oh, Katie, ai venit…

— Îmi pare rău că am ajuns aşa de târziu, doamnă Smith, se scuză Katie, după care se grăbi să îi explice: Niall şi cu mine a trebuit să îi ajutăm pe poliţişti. Ne-au ţinut acolo o groază de timp. Le-am dat declaraţii. Apoi a venit tăticul şi ne-am dus toţi trei acasă să o luăm pe mămica şi pe Fin.

— Am venit cât am putut de repede, Janet, rosti Maureen cu blândeţe şi se aşează lângă ea.

— Cum se simte Carly? întrebă Katie, ghemuindu-se lângă genunchii doamnei Smith. Chipul fetei exprima duioşie şi îngrijorare.

— Din fericire, nu mai sângerează, dar este în continuare în stare de inconştienţă. Neurologul zice că îşi va reveni în câteva zile.

Oftând uşurată, Katie zâmbi pentru prima oară după atâtea ceasuri.

— Oh, ce veste bună, am fost toţi aşa de îngrijoraţi pentru

Carly. Credeţi că pot merge să o văd, doamnă Smith? întrebă ea, pe un ton plin de speranţă.

Uitându-se lung la Katie, Janet scutură din cap:

— Nu, n-or să te lase. Nici pe mine nu m-au lăsat să stau cu ea. E conectată la o sumedenie de tuburi şi aparate, iar la uşa salonului sunt postaţi doi poliţişti. O podidiră brusc lacrimile. Ce cumplit când te gândeşti… că poate mai e şi acum în primejdie. Biata mea fetiţă.

Impresionată de durerea lui Janet şi îngrijorată totodată pentru ea, Maureen o cuprinse afectuos de după umeri, într-un gest de alinare.

— Haide, o să se facă bine. E doar o măsură de precauţie.

Katie îşi rezemă capul pe genunchii doamnei Smith.

— Carly *l-a văzut*. îl poate identifica. De aceea au pus de pază nişte poliţişti. Pentru eventualitatea în care tipul ar veni la spital. Dar n-o să vină, nu vă fie teamă, fiindcă o să-l prindă repede poliţia.

Janet privi, absentă, în jurul ei, după care încercă să-şi concentreze privirea asupra lui Katie:

— Da, crezi că îl vor prinde?

— Sigur. Şi, ştiţi, Carly o să se facă bine. E tânără şi puternică. Carly e o luptătoare. Va reuşi, doamnă Smith.

Ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei, Janet încuviinţă dând din cap.

— Bine că măcar Carly e în viaţă, ceea ce e mai mult decât… Restul frazei nu-l mai rosti, însă toţi ştiau ce gândise Janet.

— Spune-ne cum te putem ajuta, Janet, o îndemnă Maureen. Nu trebuie decât să spui. Nu e niciun deranj. Noi suntem alături de tine.

Janet înclină capul, după care se uită la Michael şi labăieţi:

— Ce drăguţ din partea ta că ai venit, Michael. Şi tu, Niall, adăugă ea, încercând zadarnic să zâmbească. Trăgându-se mai aproape de Maureen, o apucă strâns de

mână: şi tu, Maureen, şi Katie, vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-l oferiţi. Din păcate, nici voi şi nici altcineva nu poate face ceva. Totul depinde de doctori.

— Nu trebuie decât să ne telefonezi, zise Michael. Ne spui de ce ai nevoie, indiferent despre ce e vorba. Trebuie să ştii că ai prieteni şi că sunt alături de tine.

— Alături la nevoie, spuse Fin.

Pentru prima oară, Janet schiţă un surâs.

— Mersi, Fin.

Janet se întoarse spre Katie:

— Poliţia mi-a spus că tu ai găsit-o pe Carly. Povesteşte-mi. Te rog, povesteşte-mi tot.

— Mi-am uitat ghiozdanul la hambar, aşa că, atunci când a venit Niall acasă, imediat după ora şase, m-a dus cu maşina să mi-l iau. Luminile erau aprinse în hambar; am crezut că Denise şi Carly au mai rămas, să repete sau să îşi facă temele. Dar nu erau înăuntru. Când am văzut că hainele lor erau acolo, am ieşit cu Niall să le căutăm pe-afară. Am găsit-o întâi pe Carly. zăcând culcată pe spate în pădure; îi curgea sânge din cap. Niall a zis că respiră, deci era încă în viaţă. Un pic mai departe, am găsit-o pe Denise. Ea… murise, deja. Niall m-a trimis să telefonez la salvare, iar el a rămas acolo, să o păzească pe Carly.

Privindu-l pe Niall, Janet Smith şopti:

— Niall, îţi mulţumesc că ai rămas lângă Carly. Probabil că, în felul acesta, i-ai salvat viaţa. Fata mea… a spus ceva?

Niall negă:

— Nu, din păcate, doamnă Smith. Era inconştientă.

Dând din cap, Janet izbucni brusc în plâns, îngropându-şi faţa în palme. Plângea sfâşietor, iar lacrimile i se prelingeau printre degete, căzând pe poşeta din poală.

Impresionată, Maureen o îmbrăţişă pe biata femeie, încercând să o aline şi să o liniştească. Înţelegea perfect

suferinţa cumplită din sufletul mamei lui Carly şi nici nu îndrăznea să se gândească la cealaltă mamă implicată în această tragedie şi la chinurile prin care trecea probabil aceasta. Biata Lois. Denise, frumoasa ei fiică, zăcea pe o lespede rece, la morgă.

În cele din urmă, Janet începu să se mai calmeze. Când încetă să mai plângă, Maureen rosti pe un ton blând:

— Janet, ştiu că nu-ţi arde să mănânci nimic, dar ar trebui să bei ceva. Un ceai sau o cafea?

— Eşti tare drăguţă, Maureen. Tu şi Michael aţi fost aşa de buni cu mine de când a murit Barry. Doctorii mi-au spus să plec şi cred că o să mă duc acasă. Aici n-am nimic de făcut şi, oricum, tot nu mă mai lasă s-o văd pe Carly. În niciun caz în seara asta. Aşa mi-au spus. Am fost la ea în salon, exact înainte să veniţi voi. Oh, Doamne, iar îmi vine să plâng. Înghiţind cu greutate, izbuti să-şi stăpânească durerea, după care continuă: Pe mine, m-a adus poliţia aici, aşa că maşina mea este acasă. Mă duceţi voi? Ar fi un mare ajutor, Maureen.

— Bineînţeles că te ducem.

Afară, furtuna făcea ravagii – fulgere, tunete şi ploaie torenţială.

— O iau înainte, zise Michael, ca să deschid maşina.

Aşteptaţi întâi să mă urc la volan, după care veniţi fuga şi voi. Maureen, ar fi bine ca Janet să stea cu voi în spate.

— Avem loc cu toţii, îl linişti Maureen.

După câteva secunde, dădură buzna afară pe uşa spitalului, iar când ajunseră în maşină îşi şterseră feţele cu şervețele de hârtie.

În drum spre casa lui Janet, Maureen şi Michael încercară fără succes să facă conversaţie. Rezultatul fiind jalnic, preferară să tacă, înţelegând că mama lui Carly n-avea niciun chef de vorbă. La un moment dat, Maureen o

întrebă dacă nu voia ca ea sau Katie să rămână să doarmă la ea, peste noapte, însă Janet refuză, spunând că dorea să fie singură.

Michael opri maşina în faţa casei lui Janet. După ce aceasta le mulţumi din nou, o porni în fugă spre uşa de la intrare. Înainte să intre, se întoarse şi le făcu cu mâna.

— Mai bine accepta să rămânem una dintre noi cu ea, murmură Katie. Sper că se va simţi bine.

— Oh, da, fii liniştită, zise Maureen. E o persoană puternică. Şi, să nu uităm, Carly trăieşte, iar doctorii spun că-şi va reveni pe la sfârşitul săptămânii, slavă Domnului.

— Carly a avut noroc, interveni Niall.

— Da, a avut noroc că tu şi Katie aţi ajuns acolo la momentul oportun, adăugă Michael. Bun, hai să mergem acum la familia Matthews, să vedem cum i-am putea ajuta.

Peter şi Lois Matthews nu locuiau departe, aşa că ajunseră repede. Michael şi Maureen coborâră şi se îndreptară spre uşă. Casa era cufundată în întuneric. Ridicând privirea spre ferestre, Maureen zise:

— Poate s-au dus deja la culcare.

— M-ar mira, replică Michael, apăsând pe sonerie şi folosind totodată şi ciocănelul de alamă de pe uşă.

Aşteptară câteva minute şi, cum nimeni nu veni să le deschidă, Michael o luă de braţ pe Maureen şi porniră amândoi spre maşină.

— Haidem acasă, iubito. Ne-am udat ciuciulete.

Când ajunseră în Jeep, Maureen îl întrebă:

— Crezi că s-au dus la Ted?

— Posibil, răspunse Michael, pornind motorul, dar e prea departe şi prea târziu să mergem până acolo. Am să-l sun pe Ted când ajungem acasă.

— Ar trebui să avem o umbrelă în maşina asta, tati, decretă Fin, cu vocea lui piţigăiată de copil.

— Am pus una în spate, acum câteva zile, zise

Michael, dar s-a evaporat în mod misterios.

— Au mâncat-o vârcolacii, ca pe lună, zise Fin, folosind expresia preferată a lui Maureen, când dispărea vreun lucru.

Izbucniră în râs.

— Ploaia asta nu-i ajută deloc pe poliţiştii, nu-i aşa, tăticule?! zise Katie.

— Nu. În mod sigur le va îngreuna investigaţiile. Dar Mac e un poliţai pe cinste, şi dacă cineva poate rezolva cazul ăsta, el e acela.

11

Îmbrăcată în pijama şi halatul ei albastru, Katie şedea în lăţa căminului de piatră din bucătărie. Ţinea între palme o cană de ceai şi privea fix spre foc, urmărind flăcările roşii şi portocalii, în timp ce în minte i se învălmăşeau o sumedenie de gânduri confuze.

După ce ajunseseră acasă, mama îi pusese pe toţi să se dezbrace de hainele ude şi îi trimisese să se pregătească de culcare. Pe urmă, le dăduse o supă fierbinte şi sandvişuri cu curcan. Mâncă şi Katie, deşi nu-i era foame.

Acum, auzea slab vocea mamei, care îl certa pe Fin fiindcă îşi mâncase prea repede sandvişul. La radio se transmitea un concert de pian. Muzica se opri şi Katie reveni la cruda realitate. Mintea ei începu din nou să lucreze frenetic, învârtind şi răsucind la nesfârşit aceleaşi gânduri.

Acolo, între flăcările jucăuşe, le vedea parcă pe cele două bune prietene ale ei… Carly şi Denise. Chipul lui Carly, senzual dar, în acelaşi timp, dulce şi nevinovat. Buclele negre şi lucioase, gropiţele irezistibile din obraji şi ochii de culoarea panseluţelor. Carly se va face bine, Carly va învinge. Dintr-odată, Katie deveni sigură că aşa va fi. O cunoştea pe prietena ei aproape la fel de bine cum se

cunoştea pe sine: Carly era cu adevărat o supravieţuitoare, o luptătoare şi va învinge… Apoi, Denise începu să se contureze printre flăcări, cu faţa ei fină, atât de calmă şi blândă, cu ochii căprui, catifelaţi, atât de duioşi, părul lucios care îi cădea pe umeri, lung, neted şi auriu… Pe urmă imaginile dispărură.

Katie oftă. Nu-i venea să creadă că era adevărat… Denise se prăpădise. Plecase de lângă ea, plecase de lângă toţi cei dragi. Lui Katie i se puse un nod în gât: N-o *va mai vedea niciodată pe Denise.* Nu-i va mai auzi niciodată râsul, nu vor mai împărtăşi niciodată aceleaşi visuri.

Moartea. Nu ştiuse până atunci ce înseamnă moartea. Câtă durere. Simţind că i se umplu ochii de lacrimi, Katie strânse pleoapele, se rezemă de spătar şi rămase complet nemişcată. Gândurile continuau s-o răscolească.

Cea mai urâtă zi din viaţa ei începuse atât de bine, cu atâtea promisiuni. Plecase pe jos la şcoală. O dimineaţă de octombrie, frumoasă şi însorită. Se gândea entuziasmată la serbarea şcoala ră din decembrie, la începutul vacanţei, care debuta cu Ziua Recunoştinţei. Carly şi Denise o aşteptaseră la poarta şcolii, de unde se duseseră împreună la ora de engleză şi la cea de istorie, materiile lor preferate. Mai târziu, mâncaseră de prânz, iar după-amiază, când terminaseră şcoala, plecaseră la hambar. Fericite, râzând, pline de viaţă şi entuziasm, făcând tot felul de planuri. Apoi lungul drum spre casă, pe câmpurile pustii şi stranii, în lumina amurgului. Şi, în cele din urmă, căldura casei părinteşti. Şi după aceea drumul împreună cu Niall, pentru a-şi recupera ghiozdanul, fără să bănuiască tragedia pe care aveau s-o descopere. Gândurile ei zburau atunci tot la planurile lor de viitor. Apoi, Carly şi Denise zăcând în pădure. Nu voia să-şi mai amintească nimic. Era prea dureros.

Cutremurându-se toată, Katie sorbi din ceaiul fierbinte, alungându-şi din minte acele imagini sinistre.

Pe urmă, auzi vocea lui Niall.

— Mami, tati, mă duc la culcare. Sunt frânt de oboseală.

Zgomotul paşilor lui pe pardoseala bucătăriei, venind spre ea, venind să-i spună noapte bună. Acelaşi frate bun şi iubitor. Mâna lui pe creştetul ei, o mângâiere duioasă, faţa lui lipită de a ei.

— A fost o zi cumplită, Katie, îi şopti el, dar încearcă să dormi un pic. Şi nu te mai frământa. Mâine va fi mai bine.

Privind în ochii lui, Katie încercă să zâmbească:

— Trebuie să fie mai bine, Niall. Mai rău decât atât nu se poate, nu-i aşa? Mulţumesc… că ai avut grijă de mine în seara asta.

Aplecându-se spre ea, o sărută pe obraz, iar ea îl mângâie pe mână. Nu era om mai bun decât Niall. îl auzi spunându-i lui Fin:

— Hai, amice, e vremea să te culci. Mergem sus împreună.

— Ştii, Niall, tăticul mi-a zis că domnul Turnbull o să-mi dea voie să văd digul castorilor, din iazul lui. Ştiai că, de fapt, castorii au nişte incisivi atât de ascuţiţi, încât ar putea roade şi doborî ditamai copacii? îşi fac vizuini sub apă şi diguri la suprafaţă.

— Hai să mergem, Fin. Îmi povesteşti în pat despre castorii ăştia atât de harnici.

Când mama ei începu să tuşească, Katie se întoarse, alarmată. Maureen dădu drumul la robinet, îşi umplu un pahar cu apă rece, bău un pic şi se mai linişti.

Katie îşi întoarse din nou privirea la foc. Nu după mult timp, mama puse vesela în maşina de spălat vase. Zgomotul familiar îi crea o senzaţie de bine şi confort.

— Vrei să te ajut, mami? întrebă Katie, ridicându-se în picioare.

— Nu, nu, aproape am terminat. Vin şi eu într-un minut să beau un ceai cu tine, înainte de a mă duce la culcare.

După câteva clipe, tatăl ei formă un număr la telefon. Nerăspunzându-i nimeni, trânti enervat receptorul în furcă.

— Soţii Matthews tot n-au ajuns acasă. Mie nu mi se pare normal, dată fiind situaţia.

— Şi nu sunt nici la Ted, remarcă mama ei. S-or fi dus la vreun motel, ca să nu-i deranjeze nimeni.

— Tăticule, ţin minte că Denise se ducea uneori să stea la o mătuşă de-a ei. Sora maică-sii. Mătuşa Doris. Locuieşte în Litchfield. Poate că domnul şi doamna Matthews sunt acolo. Din păcate, nu îi ştiu numele de familie. Poate că doamna Matthews şi-a dorit ca, în momentele astea de suferinţă şi disperare, să fie cu sora ei.

— E şi asta o posibilitate, zise Michael. A mai rămas ceai, iubito?

— Da, dar s-a răcit. Am să mai pun apă, să mai fac nişte ceai pentru toată lumea.

Katie şedea împreună cu părinţii ei în faţa focului din bucătărie, bând ceai fierbinte. Tăceau toţi trei, dar Katie răsucea în minte aceleaşi gânduri tulburătoare.

— A fost complet greşit, murmură ea, la un moment dat.

— La ce te referi? întrebă Maureen, privind-o mirată.

— La faptul că ne-am dus la spital să o vedem pe mama lui Carly.

— Ce înţelegi tu prin „complet greşit11? o întrebă tatăl ei, nedumerit.

— Vreau să spun că n-a ţinut. Ne-am irosit timpul

degeaba. Ei tot nu i-a păsat că am fost acolo. S-a purtat doar politicos, dar dacă n-am fi fost, nu ne-ar fi dus dorul.

Michael o privi încruntat pe fiica lui.

— Aşa e, Katie. Janet e foarte ciudată. Ştii că am fost prieten cu Barry încă din liceu, iar când a murit am încercat s-o ajut să depăşească momentul. Acelaşi lucru l-a făcut şi mama. În realitate, însă, a deranjat-o că ne ţineam de capul ei.

— Nu e genul de femeie care să accepte o relaţie apropiată, de prietenie, interveni Maureen. Cel puţin, asta e părerea mea. Păcat. A ţinut pe toată lumea la distanţă, mă refer la prietenii lui Barry. Dar asta nu înseamnă că e un om rău.

— Nu. Dar are ceva rece, zise Katie. Rece şi rezervat, adăugă ea, scuturând din cap. Într-un fel, îmi pare rău că ne-am dus. A fost atât de… banal.

— Banal, repetă Maureen. Ce exprimare ciudată, comentă ea, uitându-se curioasă la Katie. Uneori, fiica ei o surprindea, la fel ca Finian când debita tot felul de lucruri bizare.

— Comun, mami. În plus, nici n-a prea contat pentru doamna Smith. Chiar dacă ne-a mulţumit, cuvintele n-au fost cele potrivite.

Uimit din nou de perspicacitatea fiicei lui, Michael zise:

— Dacă tot ai adus vorba, Katie, cred că ai dreptate în această privinţă. Totuşi a trebuit să ne ducem la spital, de dragul lui Carly. Şi pentru sufletul nostru. Cum ne-am fi simţit, dacă nu ne-am fi dus? O ştim pe Carly de când a venit pe lume; e cea mai bună prietenă a ta. Nu puteam să nu ne ducem.

— Da, ştiu că e aşa. Şi îţi dau dreptate, tati. Încercam doar să spun că nu cred că mama lui Carly a fost recunoscătoare. N-a apreciat gestul nostru.

— Asta n-ai de unde să ştii, Katie dragă, zise Maureen, calmă. Janet a fost întotdeauna foarte… reţinută. Stăpânită.

Nu se exteriorizează niciodată. Dumnezeu ştie ce-o fi încercând ea să ascundă. Poate că nimic. Nu ştim dacă nu e capabilă să se exprime. Maureen se opri, ridicând din umeri, în fine, noi am făcut efortul de a merge să o mângâiem, şi asta e tot ce contează. Şi ne vom mai duce, să vedem cum se simte Carly. Vom merge la spital, până când fata va fi din nou pe picioarele ei.

— Mami, tati, aţi remarcat că doamna Smith nu s-a referit nicio clipă la familia Matthews sau la Denise? Nu vi s-a părut straniu?

— S-a oprit brusc, când a fost pe punctul să rostească numele lui Denise, murmură Michael.

— Da, am remarcat cu toţii asta, zise Maureen, oftând adânc. Mi s-a părut cidat că n-a scos un cuvânt despre Denise sau părinţii ei.

Câteva minute, tăcură cu toţii. În cele din urmă, Michael o întrebă pe Katie:

— Eşti absolut sigură că Denise nu avea vreun prieten?

— Sunt sigură, tăticule. Nu avea niciun prieten! La fel ca şi Carly, ca şi mine. Ştii foarte bine asta. Ştii, de asemenea, cât de mult ne doream toate trei să mergem la New York, ca să studiem actoria. Ăsta era singurul lucru la care ne gândeam, singurul lucru despre care vorbeam, singurul spre care năzuiam, de ani de zile. Nu era loc pentru băieţi în asemenea vise, tăticule.

— Exact aşa am gândit şi eu, mai bine zis exact asta am crezut. I-am spus şi lui MacMacDonald.

— Iar eu i-am spus acelaşi lucru detectivului Groome. Mă tot pisa cu întrebări în privinţa lui Denise, dacă nu avea cumva vreun prieten. L-am lămurit că n-a existat

niciun prieten, niciun admirator.

La scurt timp după această discuţie, tatăl ei încuie uşile şi plecară toţi trei să se culce. Pe palier, părinţii o sărutară şi îi urară „noapte bună”, după care Katie se duse în camera ei. Se cuibări sub plapumă şi strânse pleoapele tare, străduindu-se să nu plângă. Tocmai reuşise să aţipească, când auzi un ciocănit la uşă.

— Dormi? o întrebă Maureen, în şoaptă.

— Nu încă, mami.

Maureen se strecură în odaie, se aşeză pe marginea patului şi o mângâie pe Katie pe obraz, privind-o cu dragoste.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin ceva atât de cumplit. Ce tragedie, a adăugat ea, aplecându-se şi cuprinzând-o pe Katie în braţe. Ştiu că eşti distrusă sufleteşte. Toţi suntem, dar va trebui să depăşim starea. asta. Trebuie să fii puternică, draga mea Katie, şi foarte curajoasă. Nu va fi uşor pentru tine în zilele ce vor urma, nici în săptămânile sau lunile viitoare. Vei suferi pentru Denise, şi trebuie să suferi. Nu e bine să îţi înăbuşi durerea. De-asta am venit… dă-ţi frâu liber suferinţei, jeleşte-o pe Denise şi fii mereu alături de Carly, va avea nevoie de tine, Katie. Va avea nevoie de noi toţi, de fapt, de oricine o va putea ajuta în vreun fel.

— Ştiu, mami, şopti Katie, cu obrazul lipit de umărul mamei.

— Şi mai e ceva… să nu uiţi că tata şi cu mine suntem alături de tine.

— Da, mami, ştiu.

Maureen se ridică.

Katie îşi lăsă capul pe pernă, privind în sus spre mama ei. Pe urmă, întinzând mâna, o mângâie uşor pe obraz:

— Te iubesc, mami.

— Şi eu te iubesc, Katie.

După ce mama ieşi din cameră, Katie închise ochii, căznindu-se să adoarmă. Multă vreme îi stăruiră în minte imaginile prietenelor ei. Totul i se învălmăşea în cap… până când, într-un târziu, adormi epuizată.

Katie se trezi speriată. Se ridică în capul oaselor, privind prin cameră, de parcă ar fi simţit acolo o prezenţă străină. Era singură, însă ceva o făcuse să se trezească tresărind.

În cameră era îngrozitor de frig. Perdeaua flutura în dreptul geamului pe care Katie îl lăsase deschis. Azvârlind plapuma la o parte, se dădu jos din pat ca să închidă geamul. Zăbovi în dreptul lui câteva clipe, privind afară. Era lună plină, iar cerul senin părea de catifea. După furtună, stelele străluceau puternic. Cât de frumoasă era grădina mamei, scăldată în razele argintii ale lunii. Închise fereastra, iar în clipa aceea i se păru că vede o umbră ţâşnind peste pajişte, între copaci.

Katie încremeni şi începu să tremure din toate mădularele. Ce-o fi fost? Un cerb? Sau un om?

Nu, nu se poate să am iarăşi vedenii. Lipindu-şi faţa de sticlă, privi atentă afară. Nu văzu nimic; nu era nimeni afară. Strânse ochii tare, după care îi deschise brusc, privind din nou afară. Niciun semn de viaţă; pajiştea era pustie.

De frig începură să-i clănţăne dinţii. Fugi repede la pat şi se cuibări sub plapumă, întrebându-se ce fusese umbra aceea neagră. Nu crapropriu-zis înspăimântată, fiindcă aici se simţea în siguranţă, alături de părinţi şi fraţi. Ştia că tatăl ei încuiase bine toate uşile. Şi, totuşi, un crâmpei de frică se furişă în mintea ei. O urmărea oare cineva? Cel care o agresase pe Carly şi o omorâse pe Denise? Era o persoană cunoscută? Nu găsea răspuns la niciuna dintre întrebări.

12

KAac MacDonald deschise uşa de la sala pentru autopsii şi se opri în prag:

— ’Neaţa, Allegra.

Allegra Marsh stătea aplecată peste o masă de disecţie, pe care se afla un cadavru. Ridică privirea şi, dând din cap, îi răspunse: „Bună dimineaţa, Mac”. Glasul ei suna înfundat din cauza măştii de la gură. Trăgând cearşaful, ea acoperi cadavrul, după care se îndepărtă de masa de disecţie şi îşi scoase masca şi mănuşile de cauciuc.

Privind spre masa de disecţie, Mac întrebă:

— Victima de aseară?

— Da, Denise Matthews. Am terminat autopsia în urmă cu un sfert de oră.

Lui Mac îi părea bine că operaţiunea luase sfârşit. Deşi nu-i plăcea să recunoască în faţa nimănui, şi cu atât mai puţin în faţa Allegrei, i se făcea rău când se afla în sala pentru autopsii. Nu avusese niciun chef să vină acolo în această dimineaţă, însă trebuia să stea de vorbă cu Allegra Marsh, aşa că îşi luase inima în dinţi şi pornise la drum. Sălile pentru autopsii şi morgile nu erau pe placul lui, deşi din cauza meseriei pe care o avea nu putea să le evite.

Văzând că, acum, cadavrul era acoperit, Mac se încumetă să se mai apropie:

— Ce-ai aflat?

— Din păcate, nu mare lucru, faţă de ceea ce ştiam deja. Dar tu?

— La fel. De la bun început, perimetrul crimei n-a fost grozav, iar cu furtuna de azi-noapte… Dacă ne-a scăpat ceva aseară, ei bine, ploaia a spălat orice urmă. Am auzit că e plin de noroi acolo.

— Am mostrele de ADN pe care le-am luat aseară, însă, dacă nu avem niciun suspect la care să le putem

raporta, tot degeaba. Oricum, le am aici, în aşteptarea unei arestări. Plus câteva fibre de lână, pe care le-am găsit pe cadavru. Cel mai probabil de la vreun pulover.

Mac o asculta, aprobând din cap.

— Momentul decesului a fost cel pe care l-ai apreciat ieri?

— Da, cam pe la şase şi cincisprezece, ieri după-amiază, zise Allegra, ocolind masa de disecţie şi îndreptându-se spre un dulap, aflat la mai puţin de un metru de Mac. Clătina din cap, cu o expresie de tristeţe întipărită pe faţă. Pe urmă, respirând adânc, rosti, cu o strălufgerare de furie în priviri: Cum ţi-am mai spus deja, a fost vorba de o strangulare violentă. Vânătăi oribile, laringele complet zdrobit. O mulţime de vânătăi pe braţe, pe sâni…

— Dar era complet îmbrăcată, se miră Mac.

— Da, s-a învineţit pe sub haine. Altă explicaţie nu există. Mă îndoiesc că a dezbrăcat-o şi, pe urmă, a îmbrăcat-o la loc. Probabil ca a înşfăcat-o zdravăn, ca într-o menghină. Un bărbat puternic, presupun. Mac, tipul a fost cumplit de brutal cu ea. N-am mai întâlnit aşa ceva. Fata avea şi umărul dislocat.

— Dumnezeule, oftă Mac, scuturând din cap îndurerat.

După o scurtă tăcere, Allegra zise:

— Sângele din spermă… nu era al ei, Mac.

Mac tresări, încruntându-se:

— Cum adică?

— Exact ce-ai auzit. Sângele pe care l-am găsit în lichidul seminal de pe cadavru nu era al lui Denise Matthews. Prin urmare, nu poate fi decât al făptaşului.

— Sângele făptaşului, o întrerupse Mac. Cum dracu’ a ajuns acolo?

— Îţi dai seama că nu pot face decât nişte

presupuneri. Poate că Denise l-a zgâriat, când se zbătea să scape. Avea unghii lungi şi tari. Am găsit particule de carne şi piele sub unghiile ei; şi nişte puf de lână. Poate că l-a zgâriat pe membrele inferioare şi tipul a sângerat. Sau l-a zgâriat pe penis. Indiferent cum a fost, Mac, în spermă era sânge, iar sângele îi aparţinea asasinului. În fine, nu poate fi decât al lui, fiindcă în mod categoric al ei nu este.

— Ziceai că era virgină.

— Nu, eu am spus că presupun că era virgină, dar că mă voi pronunţa cu certitudine doar astăzi, după autopsie.

— Ei bine, era sau nu virgină?

— Nu pot fi sigură, Mac… zise Allegra, clătinând din cap. Ezită o fracţiune de secundă, apoi continuă, rostind rar fiecare cuvânt: Uite cum stau lucrurile. Eu nu cred că era virgină, fiindcă atunci i-ar fi curs sânge, măcar un pic. În plus, sângele găsit nu e al ei, nu are grupa ei sanguină. Hai să fiu şi mai clară: de obicei se produce o sângerare când himenul este perforat, şi asta mai ales la fetele tinere. Trebuie să repet, Mac, n-am găsit nicio picătură din sângele lui Denise Matthews în lichidul seminal, pe care l-am prelevat din vaginul şi de pe corpul ei.

— Asta înseamnă că avea un prieten.

— Da, aşa zic şi eu. În fine, la un moment dat, măcar, a avut pe cineva.

— Ce mult ne-ar ajuta, dacă am şti cine e. Oare…

Mac îşi frecă bărbia, privind gânditor spre Allegra.

— Dacă făptaşul era prietenul ei, şi… s-a apucat de prostii.

— Se poate şi asta, zise Allegra, încruntându-se. Ce pot să-ţi spun este că zona vaginală i-a fost complet mutilată. Tipul a fost foarte brutal. A penetrat-o cu forţa. Ţi-am spus şi aseară, în opinia mea a fost o siluire violentă. Dă-mi voie să-ţi explic mai bine, Mac… A fost un gest de o mare ticăloşie. Tipul a atacat-o în cel mai oribil mod cu

putinţă, iar fata a opus rezistenţă, asta e limpede. S-a zbătut să scape.

— Of, Doamne, săraca fată… Mac se plimbă de colo-colo prin încăpere, apoi se opri brusc în faţa Allegrei: Mike Byrne mi-a spus că Denise nu avea niciun prieten; acelaşi lucru e valabil şi pentru Katie şi Carly. Mi-a explicat că toate trei erau pasionate de actorie. Eu am încredere în Mike; îl cunosc de o viaţă. Omul ăsta n-ar minţi pentru nimic în lume.

— Sunt sigură că ce spune el este adevărat. N-ar avea niciun motiv să nu fie sincer, însă asta nu mă face să îmi schimb părerea. La un moment dat, în ultimii doi ani, Denise a avut relaţii intime cu un bărbat.

— Fiul lui Mike, Niall, se întâlnea cu ea anul trecut, dar mi-a zis că relaţia lor a fost pur platonică. S-au văzut de vreo două ori, şi gata. Eu îl cred. Ca şi taică-său, băiatul e dintr-o bucată. Nu-mi pot imagina că el a fost tipul care a deflorat-o pe Denise.

Dând aprobator din cap, Allegra spuse:

— Nu e exclus să afli lucruri interesante când vei sta de vorbă cu prietenele şi colegele ei de la şcoală.

— Oamenii mei sunt acum la şcoală, iar când plec de-aici, acolo mă duc.

— Cum a fost cu părinţii lui Denise Matthews? Nu cred că ţi-au fost de mare ajutor… Ce-au zis?

— Nu mare lucru, Allegra. Erau zdruncinaţi, împietriţi de durere. Ca să scape de lume, locuiesc acum la sora ei, în Litchfield. Mai mult sau mai puţin, au repetat şi ei cam ce mi-a spus Mike. Denise nu avea niciun prieten, era pasionată de teatru şi abia aştepta să meargă anul viitor la New York, să studieze.

— Prin urmare, nu avem nicio pistă?

— Absolut niciuna, fir-ar să fie, zise Mac amărât. Oftând adânc, adăugă: E înnebunitor. Ai mostrele alea de

ADN, dar, aşa cum spui, mie nu-mi sunt de niciun folos dacă nu am un suspect, o persoană la care să le raportez.

— Dacă vrei... în fine, aş putea să îţi conturez eu prof*ilul ace*stui individ, din ceea ce am descoperit, se oferi Allegra.

Mac o privi curios şi nerăbdător.

— Dă-i drumul! Sunt numai ochi şi urechi.

— Cum ţi-am mai spus, tipul a învineţit-o prin haine. Fata are vânătăi pe braţe, pe sâni şi pe spate. Pentru mine, ăsta e un semn de mare forţă fizică. Prin urmare, făptaşul e probabil un bărbat foarte puternic. Am găsit pe corpul ei nişte păr pubian, altul decât al ei. Castaniu. Am mai găsit şi alte câteva fire, tot castanii. Fără îndoială, proveneau de la făptaş, din moment ce fata era blondă. Fibrele de lână sunt caşmir, potrivit laboratorului de criminalistică. Aşa că, imaginează-ţi un bărbat înalt, probabil voinic şi foarte puternic, cu păr şaten. Un tip căruia îi plac puloverele de caşmir. Nu-i mare lucru, ştiu, dar sper să te ajute.

— Allegra, contează tot ce mi-ai spus. Eu continuu să cred că este vorba de o persoană din partea locului. E ceva instinctiv, dar pe mine instinctul nu m-a înşelat niciodată. În plus, în ultimele patruzeci şi opt de ore, din câte ştim noi, n-au fost semnalate persoane străine în zonă.

— Ai putea să îmi prezinţi rapid un scenariu succint, aşa, din câte ai acum în cap? Ai mai făcut asta şi cu alte ocazii.

— Nu ştiu, dar ceva îmi spune că e vorba de un tip de pe-aici. Un individ care le-a pândit şi urmărit pe fete cu perseverenţă, posibil săptămâni la rând, fără ca ele să-şi dea seama. O alege pe una dintre ele, dacă nu chiar pe toate trei. Trece, în final, la acţiune, când le vede ducându-se împreună la hambar. Ştie că acesta este unicul loc unde sunt singure, deci vulnerabile. Dar asta nu e decât o speculaţie de-a mea.

— Vreun psihopat?

— Posibil. Mac se opri. Mda. Aş zice că e mai mult decât probabil. Dar s-ar putea să fie cineva care duce în aparenţă o viaţă normală. Poate n-a mai ucis niciodată înainte, dar asta nu înseamnă că a făcut-o şi pentru ultima oară.

Fără să spună nimic, clătinând din cap îndurerată, Allegra se îndreptă spre o masă de metal. Cum să nu fii afectat şi marcat, când o fată frumoasă de şaptesprezece ani a fost violată şi ucisă cu atâta cruzime? Încercând să-şi stăpânească sentimentul de milă care o cuprinsese, Allegra luă câteva plicuri maro şi, uitându-se la Mac, zise:

— Aici sunt nişte fotografii ale cadavrului, făcute de oamenii mei, aseară, la locul crimei. Mai sunt şi altele făcute azi-dimineaţă, înainte şi în timpul autopsiei. Când ai chef să le vezi, le găseşti aici.

Şovăind câteva clipe, Mac zise:

— Hai să ne uităm acum la ele. Să isprăvim odată cu treaba asta. Pe urmă, trebuie să plec; abia aştept să ajung în Malvem.

13

Soarele apusese şi începea să se înnsereze. Katie şedea la micul birou din odaia ei, privind fix afară, pe fereastră, gândindu-se la întâmplările din acea zi. La parter, toată familia era adunată în bucătărie, bând cafea şi ceai. Veniseră cu toţii acolo şi mâncaseră ceva după înmormântare. Deşi ea şi mama aşezaseră masa în sufragerie înainte de a pleca la slujba de la biserică, până la urmă nu luaseră dejunul acolo. „E mult mai intim în bucătărie, Maureen”, spusese bunica ei Catriona şi toată lumea îi dăduse dreptate. Mătuşa Bridget sosise de la

New York, în seara precedentă, şi stătea la ei. Veniseră la înmormântare şi bunicii, atât cei din partea mamei, cât şi cei din partea tatălui – Sean şi Catriona

O’Keef, Patrick şi Géraldine Byme, sora lui Mike, Mairead, o persoană iubită de toată lumea, împreună cu soţul ei, Paddy Macklin.

Oftând uşor, Katie se aplecă în faţă, îşi rezemă coatele de birou şi-şi luă capul între palme. O durea cumplit. În minte i se învălmăşeau tot felul de gânduri, pe care nu ştia dacă şi le va putea ordona vreodată. Stând aşa şi meditând, îşi aminti de jurnalul ei. îl primise de la mama ei, un caiet cu coperte de piele verde închis, pe care erau gravate cu litere de aur cuvintele JURNAL PE CINCI ANI. Până acum îi făcuse plăcere să scrie în el, exprimându-şi astfel trăirile şi senzaţiile. Poate asta trebuia să facă şi acum, să-şi aştearnă gândurile pe hârtie. Ştia că aceasta era o metodă de a-şi face ordine în minte, aşa că deschise sertarul din mijloc şi scoase jurnalul. Ajungând la prima pagină liberă de după ultima însemnare, îşi luă stiloul şi scrise:

1 noiembrie 1989

Ziua înmormântării lui Denise

M-am trezit astăzi dimineaţă foarte tristă, fără să-mi dau seama de ce. Apoi, mi-am amintit. Era ziua în care Denise urma să fie înmormântată.

Aproape toate rudele mele au venit la înmormântare. Bărbaţii s-au îmbrăcat cu costume închise la culoare, iar femeile în rochii negre. Mama şi-a pus cel mai frumos mantou negru, pe care îl are, şi o rochie neagră, pe care şi-a luat-o acum opt ani. Şi mătuşa Bridget s-a îmbrăcat în negru.

Vremea este foarte frumoasă în această dimineaţă. Mi-a venit să plâng când mi-am dat seama că Denise nu va mai vedea niciodată soarele strălucind. Cerul de un albastru intens este limpede. În contrast cu acest fundal de azur impecabil sunt petele de culoare ale frunzelor căzute – galbene, arămii, ruginii, aurii… Totul pare atât de viu,

atât de colorat şi bine definit, încât simţi că ţi se opreşte răsuflarea în faţa unei asemenea frumuseţi.

După slujba din biserică, ne-am dus cu toţii la cimitir. Era multă lume. Toţi elevii din clasa noastră, ba chiar şi unii dintre profesori. Era de faţă şi doamna Cooke, profesoara de actorie, împreună cu Jeff soţul ei. Mămica lui Carly a stat cu noi, lângă părinţii lui Denise şi fratele ei mai mare, Jim, care a venit din Hartford, cu soţia lui, Sandy. Jim şi tatăl lui au trebuit să o susţină de braţe pe mama lui Denise, care hohotea de plâns, gata să se prăbuşească.

Mă tot gândeam la Denise, îi vedeam parcă faţa şi mă întrebam cu groază prin câte trecuse în ultimul ceas al vieţii ei. Mă obseda ideea asta. Nu mi-o puteam scoate din minte. Cât de speriată trebuie să fi fost când a atacat-o bărbatul acela. Locotenentul MacDonald i-a spus tatii că Denise s-a luptat cu disperare. Nu vreau să mă mai gândesc. Carly azvârlită la pământ, neputincioasă, incapabilă să o ajute. Da, cât de înspăimântată a fost biata Denise! Agresorul a bătut-o şi a violat-o, după care a strâns-o de gât. Mă doare sufletul. Sufăr îngrozitor când mă gândesc. Nu cred că îmi voi putea scoate din minte vreodată aceste gânduri obsedante.

Dacă aş fi fost acolo, la hambar, nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt sigură că asasinul nu s-ar fi încumetat să ne atace pe toate trei. Ne-am fi luptat cu el, şi, până la urmă, ne-am fi descurcat şi am fi scăpat.

Am trimis crini albi la cimitir, l-au pus pe coşciug, alături de trandafirii roşii de la părinţi şi de o jerbă din garoafe roz şi albe de la doamna Smith. Când au coborât sicriul în groapă, am crezut că mi se rupe inima de durere. N-o voi mai vedea niciodată. Am aruncat câţiva crini în groapă; la fel a procedat şi Niall. Cumnata lui Denise, Sandy, a aruncat şi ea un trandafir roşu.

Cât de sinistru mi s-a părut zgomotul pământului azvârlit cu lopata peste sicriu şi flori. Am început să plâng. Pe urmă, tata ne-a luat pe toţi şi ne-a dus acasă cu maşina. Le transmisesem condoleanţele noastre soţilor Matthews la biserică, dar ştiam că nimic nu-i putea mângâia. Cum spunea mama, suferinţa lor era de neîndurat.

Când am ajuns acasă, tata a turnat nişte whisky în pahare, pentru tatăl lui, bunicul Sean şi unchiul Paddy. Pe urmă, mama, care nu bea niciodată decât sherry, a cerut şi ea un pahar. Atunci tata a scos din nou sticla şi a turnat whisky pentru toată lumea, în afară de Niall, Fin şi de mine. Până şi mătuşa Bridget a băut unul.

Mama gătise dimineaţa faimosul ei Poulet Grandmere şi m-am dus cu ea să o ajut să-l încălzească. Şi-a pus un şorţ alb peste rochia de stofă neagră. Arăta atât de tristă şi de îngrijorată, încât am simţit că îmi dau lacrimile. De câteva ori m-a luat de după umeri şi m-a strâns tare lângă ea. Când am privit-o, am văzut că avea ochii înlăcrimaţi. Ştiu că tot timpul se gândeşte că aş fi putut fi şi eu o victimă şi îi mulţumeşte lui Dumnezeu că am scăpat cu viaţă. În fiecare zi îi mulţumeşte lui Dumnezeu.

„Orele de aur”, cum le numeşte MacMacDonald, au trecut de mult. Tăticul spune că Mac e furios, fiindcă echipa lui a ajuns într-un punct mort – cel puţin în momentul de faţă.

Am început să mă duc din nou la şcoală, însă situaţia nu mai este aceeaşi, fără Denise şi Carly. Ea e tot la spital, în comă, şi doctorii nu mai spun nimic despre momentul în care ar putea să-şi revină. Mă duc mereu să o văd, dar zace acolo nemişcată şi am senzaţia că e moartă.

Mă simt tare deprimată fără ele… de când mă ştiu eu pe lume am fost mereu împreună. Acum, am rămas doar eu. Nimic nu mai are parcă sens.

Nu vreau să mai joc teatru. N-am nici măcar chef să

apar la serbarea de la şcoală. Actoria a devenit, acum, sinonimă cu durerea, suferinţa şi mâhnirea din sufletul meu. Mă las de teatru. Nu mă mai duc la academie, la anul. N-ar mai fi la fel, fără ele. Nu trebuia să le fi convins să mergem la hambar în ziua aceea… e vina mea că Denise a murit şi că biata Carly e în comă şi zace acolo ca o legumă.

Nu ştiu ce am să fac după ce termin şcoala. S-ar putea să mă duc să lucrez cu mătuşa Bridget, în domeniul imobiliar, la New York. Am impresia că pe părinţii mei nu i-ar deranja dacă m-aş duce acolo. Cred că le e teamă că ucigaşul dă târcoale prin jur şi că eu aş putea fi următoarea ţintă. Presupun că ar fi mult mai fericiţi dacă aş pleca din regiune.

Îmi dau seama ce este în sufletul lor. Uneori, sunt şi eu speriată. Îmi tot muncesc creierii, încercând să-mi imaginez cine a violat-o şi a ucis-o pe Denise, însă nu-mi vine în minte niciun nume.

Când i-am povestit tatii că am zărit pe cineva în grădină, în seara crimei, a sunat imediat la poliţie, care a trimis un echipaj. S-au găsit nişte urme de paşi lângă pâlcul de copaci din fundul grădinii, deoarece pământul era moale după ploaie. Poliţia a făcut măsurători şi a luat amprente, dar de atunci nu s-a mai întâmplat nimic.

În aceeaşi zi, tata a montat un sistem de alarmă în casă, iar mami vine să mă ia de la şcoală, în fiecare zi. Nu vor să rişte nimic, mai ales că acum, iarna, se întunecă devreme. Mie îmi pare bine, fiindcă nu-mi place să merg singură pe câmpurile alea pustii.

Seara, nu reuşesc să adorm. Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui Denise, faţa ei. Era atât de frumoasă, atât de drăgălaşă, încât mi se umplu ochii de lacrimi. Suferinţa mea este nesfârşită; o simt tot timpul, clipă de clipă. Îmi dau seama ce trebuie să fie în sufletul părinţilor

ei… să pierzi o fată frumoasă de şaptesprezece ani…

Când mă duc la Carly, o ţin de mână, îi vorbesc, îi recit din Shakespeare, dar nu se întâmplă nimic, nicio licărire…

— Katie, Katie, hai jos, strigă Maureen.

Katie lăsă stiloul din mână, închise jurnalul şi îl băgă în sertar. Abia atunci îşi dădu seama că avea obrajii uzi de lacrimi, îşi şterse faţa cu mâna şi ieşi pe palier.

— Da, mami, ce e?

— Pleacă bunicii tăi, aşa că vino jos să-ţi iei la revedere.

— Bine, mami.

Ascultătoare, Katie coborî în fugă scara, iar când ajunse la parter îşi îmbrăţişă cu dragoste bunicii. Mătuşa Mairead şi unchiul Paddy o sărutară de câteva ori.

Katie ştia ce gândeau toţi aceşti oameni. îi mulţumeau lui Dumnezeu că ea scăpase cu viaţă.

PARTEA A DOUA DARUL PRIETENIEI

Londra-Yorkshire, 1999

„Prietenia este o iubire fără aripi”.

Lord Byron

„… cel mai important lucru pentru fericire este darul prieteniei”.

Sir William Osier

14

Înăra care mergea grăbită pe strada Haymarket, într-o seară răcoroasă de octombrie, nu ştia câţi admiratori lăsa în urma ei. Bărbaţi şi femei, deopotrivă, întorceau capul după ea, în timp ce se îndrepta spre Theatre Royale.

Era înaltă, suplă, foarte zveltă şi frapantă cu pelerina ei neagră de stofa purtată peste un costum negru – sacou şi pantaloni. Avea ochii uimitor de albaştri, cu faţa albă, cu trăsături fine şi o coamă de păr roşcat, care îi înconjura capul ca o aureolă.

Când ajunse la clădirea teatrului, se duse drept la casa de bilete şi se aşează la coadă. „Katie Byme”, îi spuse ea bărbatului de la ghişeu, când îi veni rândul. Frunzărind câteva plicuri, funcţionarul îi dădu biletul.

După câteva clipe, era condusă în sală spre unul dintre cele mai bune locuri – în mijloc, rândul opt.

Cum i se întâmpla întotdeauna când mergea la teatru, Katie simţea o mare bucurie, combinată cu emoţia şi nerăbdarea aşteptării. Fiecare fibră din trupul ei vibra la gândul că în scurt timp cortina roşie, la care privea fix, se va ridica, şi piesa va începe, dezvăluind o altă lume.

În seara asta însă, întreaga sală era cuprinsă de emoţie. Piesa care se juca se numea „Charlotte şi surorile ei”. De două luni, de când avusese loc premiera, laudele nu mai conteniseră. Se juca mereu cu casa închisă.

Se scrisese mult despre piesă şi autoare, o tânără de care nimeni nu auzise până atunci şi care scrisese în timpul ei liber. O chema Jenny Hargreaves şi era din Harrogate, un oraş din nordul Angliei, unde lucra ca redactor la o revistă locală. Piesa avea drept personaje surorile Brontë, romanciere şi poete din secolul al XIX-lea, care trăiseră la Haworth, un sat din podişurile măturate de vânturi ale ţinutului Yorkshire, şi lăsaseră literaturii universale capodopere recunoscute ca *Jane Eyre*, *La răscruce de vânturi* şi *Necunoscuta de la Wildfell Hall*

Deschizând programul, Katie parcurse în fugă rezumatul diferitelor acte şi citi distribuţia. Trei actriţe britanice, celebre, le interpretau pe Charlotte, Emily şi Anne Brontë. Katie abia aştepta să le vadă pe scenă. „Vreau să cred fiecare cuvânt din piesă”, îşi spunea Katie în gând, cum făcea inevitabil întotdeauna când venea să asiste la un spectacol de teatru. „Voi crede cu tărie că totul se întâmplă aievea, că sunt martora unor scene din viaţa reală, care se desfăşoară sub ochii mei”.

Brusc, freamătul şi vânzoleala spectatorilor din sală încetară. Luminile se stinseră, cortina se ridică şi Katie, cu palmele împreunate, se concentră asupra scenei. Se cufundă în atmosfera piesei, fascinată de viaţa celor trei surori, a fratelor lor, Branwell, talentat, dar depravat, şi a piosului lor tată, reverendul Patrick Brontë, vicar al parohiei Haworth, în regiunea West Riding din Yorkshire.

De pe locul ei, din sală, Katie asista la traiul de zi cu zi din casa parohială amplasată printre colinele sumbre, unde cimitirul ajungea până în dreptul ferestrelor şi toţi copacii se înclinau în aceeaşi direcţie, fiindcă vântul sufla mereu la fel. Interpretarea actorilor era superbă. Cele trei femei îşi intraseră minunat în rol. Katie era fascinată de jocul lor şi de felul în care erau interpretate rolurile masculine.

În timpul pauzei, Katie rămase cuminte pe scaun, fiindcă nu voia să destrame vraja intensă care fusese creată pe scenă. Abia aştepta să înceapă actul următor. Când se ridică cortina, Katie simţi din nou magia scenei, zămislită din combinaţia impresionantă a decorurilor cu costumele actorilor, cu interpretarea lor scenică şi cu textul piesei.

Katie ar fi vrut ca spectacolul să nu se mai termine niciodată.

Ieşind din teatru, împreună cu ceilalţi spectatori, Katie se minuna de miracolele care se săvârşiseră în seara aceea pe scenă. Ştia că asistase la un spectacol cu adevărat remarcabil, care o impresionase extraordinar de mult. Or, asta spunea totul, nu?!

Când ajunse în stradă, Katie se uită în jur după şoferul care trebuia să o aştepte, ca să o ducă la restaurant. Zărindu-l la marginea trotuarului, lângă automobilul lui Melanie Dawson, Katie pomi grăbită spre el.

— Bună seara, Joe, i se adresă ea zâmbindu-i, fiindcă îşi amintise cât de politicos şi protocolar fusese când o dusese ultima oară cu maşina, la o întâlnire cu Melanie Dawson.

Răspunzându-i la zâmbet, şoferul o salută cu mâna la chipiu:

— Bună seara, domnişoară Byme, spuse el, deschizândportiera din spate. În seara asta e la Ivy, preciză el, închizând portiera.

Katie şedea rezemată de spătar, pe bancheta din spate, gândindu-se în continuare la spectacolul de teatru, în timp ce maşina se îndrepta spre Soho, unde se afla restaurantul Ivy. Melanie se oferise să îi procure un bilet la piesa aceasta excelentă. De altfel, Melanie era mereu amabilă şi drăguţă. Prietenia lor dura de patru ani. Katie era măgulită că o femeie atât de sus-pusă, atât de importantă în lumea teatrului, atât de şic şi de rafinată îi dorea prietenia. Abia aştepta să se întâlnească cu ea şi să îi spună ce credea despre piesă. Melanie îi asculta opiniile şi îi cerea părerea nu doar despre teatru.

Melanie Dawson o zări pe Katie, escortată prin faimosul restaurant unde se aduna lumea bună din teatru, şi se ridică în picioare să o salute, când aceasta ajunse lângă ea. Cele două femei se îmbrăţişară, după care se aşezară. Melanie exclamă:

— Arăţi superb, Katie. Se vede că îţi prieşte la Londra. Am mai spus asta şi data trecută, când am fost aici cu Harry.

— Cred că ai dreptate, zise Katie, râzând. Mi-au plăcut foarte mult cursurile de la Academia regală de artă dramatică. Ce mai face Harry?

— Excelent. Îţi transmite complimente. E la New York, pentru moment. Are probleme cu o piesă de teatru. Dar îl ştii pe Harry, le rezolvă el pe toate, adăugă Melanie,

făcându-i semn unui chelner. Ce vrei să bei, Katie?

— Ştii că de obicei nu beau băuturi alcoolice, dar în seara asta vreau un pahar de şampanie.

— Adu-ne o sticlă de Veuve Clicquot, îi ceru Melanie chelnerului, după care se întoarse spre Katie. Ei, cum ţi-a plăcut piesa?

— La nebunie. Mersi că mi-ai făcut rost de bilet, Melanie. Ai fost foarte drăguţă că te-ai gândit la mine. Am fost foarte impresionată. În fond asta înseamnă teatrul – să simţi că participi emoţional, să te identifici cu personajele, să le îndrăgeşti, să trăieşti tragediile şi bucuriile lor. În opinia mea, interpretarea a fost superbă. O distribuţie excelentă.

— Foarte frumos spus. Eşti o fată tare deşteaptă.

Katie zâmbi, acceptând complimentul în tăcere. Se tot minuna cât de elegantă arăta Melanie în taiorul ei de mătase gri închis, produs de una dintre marile case de modă, la care îşi asortase nişte cercei din perle aduse din Mările Sudului. Era o femeie atrăgătoare, cu păr şaten tuns scurt şi ochi căprui. După părerea lui Katie, Melanie dădea dovadă de mult gust în alegerea vestimentaţiei, dar şi de mult fler în tot ceea ce făcea.

Chelnerul se întoarse cu o frapieră şi o sticlă de şampanie, din care se pregătea să toarne în pahare.

După câteva momente, cele două femei ciocneau, urându-şi una celeilalte noroc şi fericire. După ce sorbiră din pahare, Melanie o privi mai atentă pe Katie şi o întrebă:

— Ce impresie ţi-a făcut Branwell?

— Nu mi-a venit să cred că poate fi atât de modern… beţiv, cartofor, drogat, dar beneficiind de talent cu carul. Nu ştiu mare lucru despre familia Brontë. Cunosc opera lor, dar piesa asta a fost fascinantă, efectiv. Iar Jonathan Rhyne face un rol minunat. Toţi actorii, de fapt, joacă

excelent.

— De acord cu tine. Piesa este o dramă foarte bună. Dintre personaje, preferata mea este Emily, poate pentru că mi-a plăcut întotdeauna romanul ei la *răscruce de vânturi*.

— Da, Emily este foarte interesantă şi, într-un fel – Katie se opri, cu un aer nedumerit. Voiam să spun, a reluat ea, că Emily mi se pare deosebit de misterioasă în piesă, dar nu ştiu dacă acesta e cuvântul potrivit.

— Cred că ai găsit termenul exact, pentru că Emily a fost o persoană foarte misterioasă şi în viaţa reală – avea reţineri să publice ceea ce scria, păzindu-şi parcă intimitatea, fiinţa ei lăuntrică şi sufletul. Un spirit liber, mistic într-un anumit sens. De fapt, acea Brontë merită toate onorurile. Eu consider că Emily Brontë reprezintă unul dintre prototipurile geniului în literatura engleză.

— M-ai făcut să-mi doresc să recitesc câteva dintre cărţile lor, exclamă Katie, după care tăcu, deoarece un bărbat se oprise lângă masa lor.

— Chris! Ce mai faci? strigă Melanie.

— Bine, Mei, dar tu?

— Cum nu se poate mai bine. Chris, dă-mi voie să-ţi prezint o prietenă de-a mea, Katie Byme. Katie, el e Christopher Plummer, cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun altceva.

Actorul îi zâmbi lui Katie, care îi răspunse tot printr-un zâmbet şi îi întinse mâna.

— Vreo şansă să luăm dejunul sau cina împreună, Chris? Cât timp stai aici?

— Două zile. Sună-mă, poate reuşim să ne vedem.

Zâmbindu-le amândurora, îşi luă la revedere şi se îndepărtă.

— Extraordinar! Ce plăcere! N-am crezut că voi avea vreodată ocazia să-l cunosc pe Christopher Plummer. E

unul dintre actorii mei preferaţi.

— După opinia mea, e cel mai mare, zise Melanie, luând meniurile şi întinzându-i unul lui Katie. Nu ştiu tu de ce ai poftă, dar eu una iau peşte prăjit, cu cartofi pai şi garnitură de mazăre. Fac o mare prostie, ştiu, fiindcă îngraşă teribil, dar, de fiecare dată când vin aici nu mă pot abţine să nu mănânc bunătatea asta.

— Iau şi eu la fel, zise Katie. Nici eu nu rezist când e vorba de aşa ceva, ceea ce nu înseamnă, însă, că vin des pe-aici.

După ce chelnerul îşi făcu apariţia şi luă comanda, le umplu paharele şi se retrase grăbit.

— Cât timp intenţionezi să rămâi la Londra, Katie?

— Nu ştiu exact. De fapt ştiu cât voi mai sta aici. Părinţii mei se duc în Irlanda, în noiembrie, şi pe urmă vin la Londra, de Ziua Recunoştinţei. Cred că ţi-am mai spus, fratele meu, Fin, studiază la Universitatea Oxford. El e deşteptul familiei. Vom putea fi cu toţii împreună… vorba vine, fiindcă, din câte ştiu eu, fratele meu mai mare, Niall, va lipsi de la reuniunea de familie. Dar cine ştie, poate ne face o surpriză şi apare până la urmă. În orice caz, eu trebuie să termin cursurile de la RADA, ceea ce înseamnă începutul lui decembrie. Ştiu că părinţii mei vor vrea ca de Crăciun să mă duc acasă, în Connecticut. Habar n-am ce voi face după Anul Nou. Probabil că mă voi întoarce la Londra. Îmi place aici.

— Cui nu-i place?! zise Melanie. Dregându-şi glasul şi luând o înghiţitură de şampanie, continuă: Am cumpărat drepturile pentru piesă, Katie.

— Care piesă? întrebă Katie, nedumerită.

— Care piesă, care piesă! chicoti Melanie. Piesa pe care am vrut s-o vezi în seara asta. „Charlotte şi surorile ei”.

— Zău?!

— Am semnat un protocol pentru o opţiune fermă, cu mult înainte de premieră, iar acum o săptămână am cumpărat de la producătorul britanic drepturile pentru Statele Unite. Am achiziţionat şi drepturile pentru ecranizare.

— Felicitări! Cred că Harry e foarte încântat!

— Da, exact. *Pentru mine*. Eu voi produce spectacolul de data asta. Premiera pe Broadway va avea loc la anul.

— Ştiu ce mult ţi-ai dorit să găseşti o dramă cu adevărat bună. Ei, în fine, ai reuşit.

Chelnerul le aduse farfuriile cu mâncare. În timpul mesei, cele două prietene continuară să sporovăiască despre Londra, cunoştinţe comune şi teatru în general. După ce au terminat de mâncat şi li s-a adus nişte ceai de muşeţel, Melanie făcu o afirmaţie care o uimi pe Katie:

— Vreau să discut ceva serios cu tine.

— Da, te rog, despre ce este vorba?

— Voi lansa pe Broadway spectacolul de teatru cu piesa despre familia Brontë. Vreau să joci tu rolul lui Emily. Acesta a fost şi rostul serii de acum, Katie. Îţi ofer ocazia să interpretezi pe cel de-al doilea personaj principal. De aceea am vrut să vezi piesa. N-a fost vorba doar de un gest frumos din partea mea.

Uluită, Katie se holbă la Melanie, cu gura căscată, nefiind în stare să scoată o vorbă.

— Ei, spune ceva, Katie. Un da, sau un nu.

Inspirând adânc, Katie zise:

— Melanie, eşti minunată. Mi-ai făcut o ofertă fabuloasă.

— Prin urmare, accepţi, exclamă Melanie, radiind de bucurie.

— Nu tocmai, începu Katie, după care se opri, scuturând din cap. Cred că mi-ar plăcea să joc în piesă, dar lasă-mă să mă mai gândesc un pic. Nu vreau să spun „da”

şi pe urmă să mă răzgândesc.

Melanie Dawson oftă din greu.

— Aşa cum ai făcut data trecută? Nu ştiu de ce refuzi rolurile pe care ţi le ofer eu. Dacă renunţi şi la Emily Brontë, ar fi deja a treia oară. Or asta ar însemna să mă întreb serios dacă ai de gând cu adevărat să fii actriţă de teatru.

— Ştii bine că da! Celelalte două roluri nu mi se potriveau, ştii şi tu asta. Şi Harry mi-a dat dreptate. Eram prea bătrână pentru personajul din „Vorbe pe şleau”, iar rolul din spectacolul muzical nu mi-a plăcut deloc. Harry a fost de aceeaşi părere. În plus, ştii şi tu că nu sunt o cântăreaţă prea grozavă.

— Rolul nu cerea să cânţi prea mult. Nu ţi-ar fi stricat să joci cu Rex Harrison şi să dai replici vorbite, între două cântece. Dar, ştii, am impresia că ocoleşti subiectul. Vrei sau nu un rol într-un spectacol pe Broadway?

— Sigur că vreau. E visul meu dintotdeauna. Dar vreau ca rolul acesta să mi se potrivească. Sunt americancă, Melanie, or Emily Brontë era englezoaică, aşa că nu sunt sigură că voi putea interpreta corect rolul. Mai sunt şi alte considerente.

— Ca de pildă? Dă-mi un exemplu.

— Păi… zise Katie, uitându-se întâi de jur-împrejur, prin restaurant, nu cred că mi-ar plăcea să locuiesc la New York, Mei.

— Oh, asta e o altă chestiune. Melanie o privi cu atenţie şi îşi zise pentru a mia oară că în trecut Katie avusese parte, probabil, de o mare nenorocire. O mai întrebase de câteva ori dacă exista vreo problemă, dar Katie negase de fiecare dată. Melanie se mândrea cu perspicacitea ei psihologică atunci când venea vorba despre semenii ei, la fel ca şi cu talentul şi intuiţia ei de producător de teatru. Asta o făcea să creadă că în viaţa lui

Katie exista o problemă, poate povara unei mari responsabilităţi. Dar se părea că prietena ei nu voia să se destăinuie. Nicio actriţă normală la cap nu ar refuza să joace rolul lui Emily Brontë, pe Broadway, într-o piesă care a avut un succes fenomenal la Londra. Oricum, nu o actriţă de talentul şi calibrul lui Katie. Doar dacă nu cumva exista… un impediment. Precis că aşa era. De aceea Katie nu dorea să vină acasă, la New York, conchise Melanie.

Inspirând adânc, ea zise:

— Semnez contractul cu Georgette Allison, pentru rolul principal – Charlotte, şi cu Harrison Jordan, pentru Branwell. Două mari staruri, după cum bine ştii. Nu ţi-ar strica să joci într-o piesă cu ei, nu crezi?!

Aplecându-se spre Melanie, Katie o mângâie pe mână:

— Sincer, Melanie, apreciez enorm gestul tău. Îmi doresc să interpretez acest rol… dar vreau, ca, înainte de a spune „da”, să fiu sigură că pot, că sunt aptă să joc în piesa asta.

Melanie se mai îmbună. Ea şi soţul ei ţineau foarte mult la această tânără şi aveau convingerea că putea deveni o mare actriţă, un star în adevăratul înţeles al cuvântului. Asta cu condiţia să vrea.

— Bine, draga mea. Spune-mi mâine ce ai decis.

1?

Centa Leybum se foia încolo şi încoace în biroul din locuinţa ei de pe Farm Street, Mayfair, cu un telefon celular lipit de ureche. Vorbea cu partenerul ei de afaceri din New York, iar în acel moment asculta cu atenţie ce spunea interlocutorul ei. În cele din urmă, zise:

— Sunt sigură că pot rezolva repede problema, Alan. Voi găsi o soluţie şi îţi voi trimite mâine un fax sau un e-mail. Dar cum rămâne cu invitaţiile? Trebuie făcute imediat, nu-i aşa?! auzi un zgomot. Continuând să asculte

ce îi spunea Alan Pearson de dincolo de Atlantic, Xenia se duse spre uşă şi se uită afară. Văzând-o pe Katie Byme, ridică mâna în semn de salut, după care se concentră din nou asupra conversaţiei telefonice. Bine, prin urmare nu e nicio problemă. Hai să vorbim mâine, Alan. Papa.

Ieşind pe hol, Xenia o văzu pe Katie cum pune lanţul la uşă, trage zăvorul şi încuie cu cheia de două ori.

— Nu-i nevoie să faci asta, Katie, exclamă ea, râzând. Dacă pui alarma, aici eşti mai în siguranţă decât la Fort Knox! Credeam că ţi-ai dat seama deja.

— Mai bine să fii prudent, decât să regreţi, zise Katie, întorcându-se spre prietena ei şi zâmbindu-i. Eu încui întotdeauna uşile. E un obicei.

— Am remarcat, murmură Xenia, după care, schimbând subiectul, o întrebă: Cum te-ai distrat în seara asta?

Scoţându-şi pelerina neagră şi punând-o pe umeraş, în dulapul din hol, Katie îi vorbi peste umăr:

— Piesa a fost minunată, efectiv extraordinară. După spectacol, m-am întâlnit cu Melanie la Ivy şi am cinat împreună.

— Oh, frumos, într-adevăr! Îndreptându-se spre bucătărie Xenia continuă: Bem un ceai înainte de culcare?

— N-aş zice nu, răspunse Katie, pornind după Xenia pe coridor. Aşezându-se la masa din mijlocul bucătăriei, adăugă: Distribuţia a fost excelentă, iar piesa de-a dreptul remarcabilă. O dramă superbă. N-am ştiut niciodată prea multe despre surorile Brontë, deşi mi-au plăcut întotdeauna cărţile lor.

După ce umplu ceainicul electric şi-l puse în funcţiune, Xenia se aşeză şi ea la masă, lângă Katie.

— Într-un fel, întreaga lor viaţă a fost o dramă, zise ea, aşa că nu mă surprinde că a fost transpusă atât de bine pe scenă. De fapt, toate au avut o existenţă interesantă,

deşi şi-au petrecut o bună bucată din viaţă la Haworth, pe colinele din Yorkshire.

— Ştii multe lucruri despre surorile Brontë?

— Sigur că da, Katie, subiectul face parte din tradiţia locală. Ai uitat că am copilărit în Yorkshire?

— Da, am scăpat din vedere acest aspect, în primul rând pentru că în mintea mea tu eşti Internaţională, cu I mare.

Xenia pufni în râs, trecându-şi mâna prin părul castaniu şi bogat.

— Oh, da, Domnişoara Cosmopolitană, adică sofisticata de mine. Ştii bine că în sinea mea am rămas o fată de la ţară.

— Eu nu te văd *deloc* aşa. Şi nici ceilalţi prieteni ai tăi, poţi fi sigură. Ai călătorit prin lume cu tatăl tău de la şase ani, ai stat la cele mai bune hoteluri din Londra, Paris şi New York. Ai avut parte de un standard înalt de viaţă.

— Ai uitat de Cannes, Nisa, Viena şi Los Angeles, zâmbi Xenia, după care, auzind fluieratul ceainicului, sări în picioare ca să-l oprească. Scoţând două căni mari din bufet, puse în ele nişte pliculeţe de ceai, după care turnă apă fierbinte. Am făcut ceai verde. E bine?

— Da, mulţumesc.

Xenia puse una din căni în faţa lui Katie, după care se aşează pe scaun.

— Ştii, la şaptesprezece ani, când am terminat şcoala şi m-am trezit pe cont propriu pentru prima oară, mi s-a părut destul de greu să mă descurc în lume. Presupun că vina o poartă tata şi toate hotelurile prin care am locuit.

— Ce vrei să spui? se încruntă Katie. Nu prea înţeleg la ce te referi.

Aplecându-se în faţă, Xenia îi explică:

— Portarii de la hotelurile unde stăteam erau mâna dreaptă a tatii şi, până la urmă, şi a mea. Vrei să pui o

scrisoare la poştă, să faci o rezervare la avion, la tren, la maşină, la restaurant, la coafor, la un hotel în alt oraş sau în altă ţară? îl suni pe portar şi rezolvă el totul. Ăsta era motoul tatălui meu. Avea convingerea că dacă îl cunoşti pe cel de la Dorchester din Londra şi de la George V din Paris, nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu nimic. Toată lumea e a ta. Dragii de portari nu fac decât să-ţi netezească calea, oriunde te-ai duce.

După ce sorbi din ceai, Xenia continuă:

— Ştii că ani de zile n-am avut habar cum să expediez o scrisoare prin poştă? Asta fiindcă întotdeauna dădeam scrisorile la recepţie şi se ocupau ei să le trimită.

— Pari consternată de propria-ţi poveste, care e însă tare nostimă. Oricum, n-ai stat tot timpul cu tatăl tău, dacă îmi amintesc eu bine. Mi-ai spus că uneori stăteai la mama ta. Ea nu te-a dus niciodată la un oficiu poştal? Nu ţi-a arătat cum să te descurci singură în viaţa de zi cu zi?

Clătinând din cap, Xenia îi explică:

— În primul rând, familia mamei locuia într-o zonă retrasă din Yorkshire. Acolo stătea şi ea şi acolo mă duceam şi eu. Locuiam la fratele ei, unchiul William. Şi, apoi, când eram eu mică, mama nu se simţea prea bine. Cred că motivul pentru care părinţii mei s-au despărţit a fost tocmai sănătatea precară a mamei, care o făcea să nu poată conviețui normal. Poate că avea o boală psihosomatică… nu ştiu. Oricum, pentru că nu se simţea bine, când eram mică mi-am petrecut mult timp cu Timothy Leybum şi sora lui, Verity. Cum mama copilărise împreună cu tatăl lor, pentru mine erau un fel de rude. Tim, Verity şi cu mine sălăşluiam într-o lume de vis la Burton Leybum… o casă absolut extraordinară, de-a dreptul unică, în mod cert, viaţa pe care o duceam acolo contrasta cu existenţa mea alături de tata, veşnic pe drumuri, de la un capăt în celălalt al mapamondului,

producând film după film.

— Îmi imaginez perfect. Probabil că îi simţi lipsa tare mult, murmură Katie, plină de compasiune, gândindu-se ce dor i-ar fi de tatăl ei, dacă acesta s-ar prăpădi.

— Oh, da, îi simt teribil de mult lipsa. Enorm. A fost un tată minunat, chiar dacă uneori cam ţicnit. Era un personaj foarte original, Katie. Ţi-ar fi plăcut tare mult de el. Un bărbat chipeş, plecat din Rusia în copilărie, exact înaintea revoluţiei, crescut de mama lui la Paris şi la Nisa, ajungând până la urmă să locuiască la Hollywood. Iubea Londra, îi plăceau costumele de haine de la Savile Row, jocurile de noroc şi meseria lui – filmele. Şi era mort după mine, firește. Mă adora, pur şi simplu.

— O figură, într-adevăr.

Zâmbind uşor, Xenia sorbi din ceai, amintindu-şi cu dragoste şi tristeţe de tatăl ei, Victor Alexandro viei Fedorov, care murise când ea avea douăzeci şi doi de ani.

Continuară să-şi bea ceaiul în tăcere, fiecare cu gândurile ei. Se împrieteniseră imediat, după ce mătuşa lui Katie, Bridget, le făcuse cunoştinţă, la New York. De doi ani de zile erau nedespărţite, locuind în acelaşi apartament, la Londra. Deşi proveneau din medii complet diferite, se înţelegeau foarte bine. Faptul că se întâmpla să mai tacă, atunci când erau împreună, nu însemna că nu se simţeau bine una cu cealaltă.

— Ştiu că ai copilărit cu Tim, dar l-ai iubit de atunci, de când erai mică? o întrebă Katie pe Xenia.

— Oh, da. L-am iubit pe Tim dintotdeauna.

Remarcând privirea tristă din ochii Xeniei şi dându-şi seama că păşiseră pe un teren minat, Katie se grăbi să schimbe subiectul.

— Ia să vedem dacă ghiceşti ce mi s-a întâmplat în seara asta! Melanie mi-a făcut cunoştinţă cu Christopher Plummer. Cina şi el la Ivy şi a venit la masa noastră, să o

salute pe Melanie.

— E un actor remarcabil. O să joace în vreo piesă de-a ei?

— Nu ştiu, nu cred. Katie tăcu câteva clipe, apoi rosti: Melanie mi-a oferit *mie* un rol într-o piesă, în seara asta.

— Zău?! Cefei de rol?

— Al doilea personaj principal din „Charlotte şi surorile ei”. Rolul lui Emily Brontë.

— Absolut minunat, Katie. Felicitări!

— Sunt premature deocamdată. Nu ştiu dacă voi accepta rolul.

— Nu se poate. De ce să nu accepţi? Cum să refuzi aşa ceva?! exclamă Xenia nedumerită. Ce motive ai să eziţi?

— Nu sunt sigură că pot face acest rol. Emily era englezoaică, eu sunt americancă şi…

Katie se opri, vădit tulburată.

— Nu fi caraghioasă, o admonestă Xenia. Cum să nu poţi interpreta acest rol?! Eşti o actriţă talentată şi muncitoare. Rolul ăsta e un fleac pentru tine, crede-mă.

— Mulţumesc, dar am mari îndoieli în privinţa interpretării acestui rol. I-am spus lui Melanie că vreau să mă mai gândesc şi că îi voi da răspunsul mâine.

— Sper că va fi afirmativ. Trebuie să accepţi rolul. Ştii ceva? Nu semnezi contractul chiar mâine. Poţi oricând să te retragi, dacă simţi că nu faci faţă. Oricum mâine trebuie să spui „da”.

— Nu se cade să fac aşa ceva. Nu e cinstit faţă de Melanie.

Ridicându-se în picioare, Xenia începu să se plimbe prin bucătărie. Ochii ei cenuşii şi frumoşi deveniseră gânditori. În cele din urmă, se opri punând o mână pe umărul lui Katie şi spuse:

— Uite cum vei face. Mâine dimineaţă o suni pe Melanie Dawson şi îi spui că accepţi rolul. Apoi, tot mâine, plecăm amândouă în Yorkshire. Pentru câteva zile. Ne suim în tren la King’s Cross şi coborâm la Harrogate. O să stăm cu Verity, la Burton Leybum. Vineri sau sâmbătă, te duc cu maşina la Haworth. Poţi intra în comuniune cu fantoma lui Emily Brontë pe colinele acelea pustii şi sălbatice, care îi plăceau atât de mult şi unde obişnuia să stea, împreună cu câinele ei, Keeper. Mergem şi la Black Bull, unde Branwell se îmbăta criţă, de ajungea să umble pe şapte cărări prin sat. O să ne plimbăm pe dealuri până la Top Withens. Drumul e lung, dar merită să-l faci. Acum, sunt acolo doar nişte ruine, dar se presupune că reprezintă conacul care a servit drept model în la *răscruce de vânturi*. Putem sta o oră şi la casa parohială, în prezent Muzeul Brontë. Sunt expuse acolo multe dintre manuscrisele surorilor Brontë, inclusiv câteva scrieri din tinereţe – poveştile lui Gondal şi Angria, pe care le-au compus când erau mici. Toate foarte byronice şi melodramatice, anticipând romanele de la maturitate, zise Xenia, privind-o fix pe Katie. Ei, ia spune, nu ţi se pare nemaipomenit?

— Ba da…

Katie încă mai ezita.

— Uite ce e, Katie Byme. După ce ai să vizitezi locurile 122

unde au trăit ele, după ce vei cunoaşte atmosfera sumbră de pe coline, cerul acela veşnic înnorat, le vei înţelege mai bine pe surorile Brontë, în special pe Emily. Vântul suflă atât de puternic acolo, încât nu se poate să nu fi avut o influenţă majoră asupra firii lor şi, implicit, asupra operelor pe care le-au produs. În plus, ai să găseşti o mulţime de cărţi despre surorile Brontë în biblioteca de la Burton Leybum, din care te vei putea documenta. Haide, zi că mergi cu mine.

Katie tăcea.

— Oh, te rog, spune *da*, strigă Xenia exasperată.

Impresionată, Katie acceptă până la urmă.

— Ce frumos din partea ta că te-ai oferit să faci asta pentru mine. Dar cum rămâne cu munca ta? Parcă trebuia să organizezi o mare petrecere pentru serbarea mileniului şi aveai nişte probleme de rezolvat, nu-i aşa?!

— Ba bine că nu. Nu găseam un local adecvat pentru ajunul Anului Nou. Alan şi cu mine începusem să intrăm în panică, dar azi am avut noroc. O pereche din New York, care dădea o petrecere pentru aniversarea căsătoriei, a anulat rezervarea. Tipii divorţează. Banchetul trebuia să aibă loc în sala de bal de la Plaza Hotel, aşa că, *voilà*! s-a rezolvat. Acum dispunem de o sală de bal goală pentru celălalt client al nostru. Ce-l frământa pe Alan acum câtva timp era sindrofia de început de mileniu. Sala de bal de la Plaza Hotel este enormă pentru o petrecere intimă, dar cred că am găsit ceva care să-i placă.

— Ce anume?

— I-am sugerat să decorăm sala de bal în stilul Palatului de lamă din Sankt Petersburg. La început a ezitat, dar clienta noastră a sărit în sus de bucurie, când a auzit de ideea mea. îl sun mâine şi îi spun că voi fi în Yorkshire, pentru eventualitatea în care ar avea nevoie de mine. Mă voi putea ocupa de tema balului la Burton Leybum. Casa de-acolo e numai bună să mă inspir. Când o vei vedea, vei înţelege la ce m-am referit.

Katie îşi dădu seama brusc cât de important era pentru Xenia să meargă împreună în Yorkshire, unde îşi petrecuse o bună parte din copilărie. Se vedea cât era de entuziasmată după roşeaţa din obrajii de obicei palizi şi după licărirea din ochi.

— Bine, merg în Yorkshire cu tine, Xenia.

— Şi accepţi rolul lui Emily?

Respirând adânc, Katie spuse:

— În regulă. O sun pe Melanie şi îi spun că vreau să interpretez rolul şi că mă duc în Yorkshire să mă documentez despre surorile Brontë. Pot anula oricând angajamentul, după ce ne întoarcem la Londra.

Peste cadavrul meu, poate, îşi zise Xenia.

16

A doua zi, în prima parte a călătoriei lor cu trenul, cele două prietene vorbiră puţin. Xenia era ocupată cu tot felul de rapoarte pentru serviciu, iar Katie se gândea la o temă pe care trebuia să o facă la una dintre materiile pe care le studia la Academia regală de artă dramatică.

Comandaseră dejunul, cam după un ceas de la plecarea trenului din King's Cross. Când li se aduse mâncarea, ridicară nasul din hârtii şi îşi zâmbiră.

— Cum zboară timpul când faci ceva ce-ţi place, nu-i aşa?! murmură Katie.

Xenia se încruntă, bombănind:

— Urăsc hârţogăria. Din păcate, Bella fiind bolnavă, trebuia să fac şi treaba ei. Pe de altă parte, n-ar trebui să mă plâng, din moment ce ne merge atât de bine. Îţi dai seama?! Când ne-am cunoscut, acum doi ani, la New York, eram parteneră de afaceri cu Alan doar de un an. Am avut noroc să ajungem la asemenea realizări doar în trei ani.

— Asta fiindcă evenimentele speciale şi petrecerile pe care le organizaţi voi sunt cu adevărat *SPECIALE*. Aş putea spune unice. Tu şi Alan aveţi mult fler.

— Mersi, Katie, drăguţ din partea ta să spui asta.

Xenia începu să mănânce supa de coadă de vacă pe care o comandase. Apoi, rupse o chiflă în două şi o unse cu unt.

Katie o urmărea cu privirea, întrebându-se cum reuşea să rămână atât de suplă. Xenia avea treizeci şi patru de ani, cu şapte ani mai mult decât Katie, dar nu-şi

arăta vârsta. Părea foarte tânără, în ciuda stilului ei oarecum sofisticat şi cosmopolit. Vorbea patru limbi – rusa, engleza, franceza şi italiana – şi se pricepea mai ales la artă şi literatură. Şi, fireşte, la cinematografie, din moment ce fusese crescută de către un tată producător de filme.

Katie continua să se minuneze de capacitatea Xeniei de a rămâne zveltă, în ciuda unei excelente pofte de mâncare. Parcă ar fi fost un manechin – subţire; cu o siluetă adolescentină şi nişte picioare lungi. „Mlădioasă ca o trestie", aceasta era comparaţia care îi venea în minte lui Katie, când se gândea la Xenia. Părul des, castaniu, lung până la umeri, în combinaţie cu ochii cenuşii şi luminoşi erau cele mai frapante trăsături ale ei. Faţa ovală, destul de palidă, şi pomeţi înalţi îi confereau un aer slav.

Sau o fi doar imaginaţia mea, se gândea Katie acum, uitându-se pe furiş spre Xenia, care înfigea furculiţa într-o felie de roşie, pregătindu-se s-o mănânce. Se întrebase adesea cum era Xenia, de fapt, şi care fusese viaţa ei până atunci, fiindcă intuia existenţa unui mister în trecutul ei. îi pusese o singură dată o întrebare ceva mai personală, despre mama ei, şi simţise o reacţie adversă din partea Xeniei. De atunci, preferase să lase la latitudinea prietenei ei dacă şi când avea chef să i se destăinuie. Ceea ce se şi întâmpla, de fapt, adesea.

Brusc, pe Katie o cuprinse un sentiment de vinovăţie: cine se credea ea, de-şi permitea să o critice în gând pe Xenia? Nici ea nu se arătase prea deschisă în privinţa trecutului ei. Probabil că Xenia o considera un pic cam misterioasă şi secretoasă.

— Am vorbit cu Verity. Devreme, azi-dimineaţă, anunţă Xenia, uitându-se drept în ochii ei. Se duce la călărie în fiecare zi, de cum se crapă de ziuă. Am prins-o înainte de a se duce să galopeze pe câmpurile acelea nesfârşite, sărind garduri şi punându-se astfel la încercare,

pe ea şi pe cal deopotrivă. Oricum, s-a bucurat că venim. O trimite pe Lavinia să ne ia de la gara din Harrogate.

— Cine-i Lavinia? întrebă Katie, curioasă.

— Fiica bucătăresei lui Verity, Anya. S-a născut în sat, dar a crescut la Burton Leybum. Acum face un fel de muncă de secretariat pentru Verity şi alte servicii mai mărunte, cum ar fi să îi preia pe musafiri de la gară, chestii de genul ăsta. În realitate, e bună pictoriţă.

Încuviinţând din cap, Katie luă paharul cu apă şi se rezemă de spătar, făcându-i loc chelnerului să ia castronul de salată. Când rămaseră singure, zise:

— Apropo, Xenia, ţi-am urmat sfatul şi am sunat-o pe Melanie Dawson. A fost în al nouălea cer, când i-am spus că accept rolul lui Emily Brontë. O să mă simt groaznic dacă până la urmă va trebui să renunţ.

— Nu vreau să aud aşa ceva, draga mea. Mai bine taci din gură. După ce rosti aceste cuvinte, Xenia se simţi jenată. Scuturând din cap, zise: Bunica mea rusoaică s-ar răsuci în mormânt dacă m-ar auzi vorbindu-ţi aşa. N-am vrut să fiu grosolană. Iartă-mă.

— E-n regulă, Xenia, n-ai fost grosolană, zise Katie. Făcu o pauză, înainte de a întreba: Ai stat mult cu bunica ta rusoaică? Spera ca Xenia să nu se eschiveze, ca de obicei, întrebările despre Tim şi despre familia ei, mai ales, se soldau de obicei cu o tăcere îndârjită din partea ei.

— Când eram mică, da, îi răspunse Xenia, pe un ton neutru, după care continuă: Tata obişnuia să mă ducă la Paris şi la Nisa, să o văd. Era o femeie de-a dreptul remarcabilă şi… foarte frumoasă. În fine, am văzut din poze cât de frumoasă a fost la tinereţe. Era şi atunci frapantă, o bătrână doamnă deosebit de impunătoare. O Gran*de Dam*e *est*e expresia cea mai potrivită, pentru a o descrie. Bunica a murit la Nisa, când eu aveam şaptesprezece ani, la câteva luni după ce am terminat

cursurile de la şcoala lui Lady Eden, din Londra… Zâmbind uşor, Xenia adăugă: Vai, Doamne, ce pedantă era femeia asta în privinţa manierelor. Mai severă decât bunica, dacă îţi poţi închipui aşa ceva.

Chelnerul reveni cu omleta şi salata verde, aşa că discuţia a început din nou să treneze. Renunţară la desert şi optară pentru cafea fără zahăr. Apoi îşi vârâră din nou nasul în hârtii.

Katie isprăvi repede, însă Xenia mai avu de furcă un timp cu documentele de la serviciu. Cuibărindu-se în colţul banchetei, Katie privea pe geam peisajul care i se derula sub ochi, în timp ce trenul înainta cu viteză spre Yorkshire.

La un moment dat, îşi propti capul de spătar şi, închizând ochii, se lăsă pradă gândurilor. Se întreba cum va fi în casa aceea unde urmau să stea şi care se părea că însemna atât de mult pentru Xenia. Katie nu ştia la ce să se aştepte, deşi avea senzaţia că era vorba despre o construcţie impunătoare. Când vorbea despre locul acesta, Xenia se referea în special la oamenii de acolo: Pell, grădinarul lui Verity, care ştia să facă minuni cu plantele; Dodie, menajera, care se credea medium, şi Pomeroy, fostul lustragiu de cizme, care nu mai era lustragiu, fiindcă nu mai existau atâtea cizme. Nu demult, Xenia pomenise de Anya, bucătăreasa, şi de fiica acesteia, Lavinia, care se născuse în sat, locuia la conac, îi servea drept secretară lui Verity, dar în realitate era pictoriţă. După toate aparenţele, Verity locuia singură, cu excepţia acestui alai ciudat de ajutoare şi a prietenului ei, Rex Bellamy, cunoscut de toată lumea sub numele de Boy, care venea din când în când să stea la ea. Ciudat amestec, îi trecu prin cap Katiei, înainte de a aţipi.

Când trenul se opri, scârţâind pe şine, Katie se trezi tresărind. Clipind de câteva ori, se uită la Xenia:

— Gata, am ajuns la Harrogate?

— Nu încă. Suntem la Leeds. Un mare oraş industrial. A deţinut monopolul confecţiilor textile, până când au început să se fabrice costume ieftine în Hong Kong şi prin alte părţi. Acum, începe să-şi revină. Mă refer la Leeds. Universitatea de aici a devenit una dintre cele mai căutate instituţii de învăţământ superior.

— Da, am citit şi eu despre asta.

Închizând servieta şi punând-o pe banchetă lângă ea, Xenia privi în jurul ei prin vagon, după care, aplecându-se peste masă, o privi atentă pe prietena ei:

— Vreau să-ţi spun ceva. De fapt, într-un fel, aş vrea să-mi cer scuze fiindcă nu ţi-am spus adevărul. În fine, de fapt nu te-am minţit, ci pur şi simplu am omis să-ţi spun ceva. Verity zice că şi asta e o formă de a minţi.

— Nu ştiu dacă sunt de acord cu Verity, spuse Katie, uitându-se lung la Xenia, dar aştept să-mi spui despre ce este vorba. Văzând că Xenia continua să tacă, Katie o îndemnă din nou: Haide, spune.

Xenia continua să tacă privind-o fix pe Katie. Deranjată de această privire scormonitoare, Katie murmură:

— Mie poţi să-mi spui orice. Nu mă supăr niciodată. De ce pari atât de îngrijorată? Nu poate fi dracul atât de negru. Greşesc, cumva?

Sugrumată de emoţie, Xenia mărturisi:

— Nu sunt divorţată de Tim.

— Oh! exclamă Katie, uluită.

— Te-am lăsat să crezi că sunt divorţată. De fapt, ai presupus că sunt divorţată, când ţi-am spus că am fost măritată, se grăbi Xenia să precizeze. Fireşte, te-am lăsat cu această convingere, fiindcă era mai simplu pentru mine. Faptul că tu credeai că sunt divorţată mă scutea de orice alte explicaţii. Şi n-am…

— Vrei să spui că eşti măritată în continuare cu Tim?

— Oh, nu. Nicidecum. Nu asta am vrut să spun… Inspirând adânc după această scurtă pauză, Xenia rosti: Tim a murit, într-un accident înfiorător. Dar nu spun nimănui asta, fiindcă încep compasiunile, condoleanţele. Pe mine mă copleşeşte din nou durerea, plâng tot timpul şi nu mai sunt bună de nimic. Dar am vrut să afli, fiindcă la Burton Leybum toate lucrurile astea se cunosc. Exista riscul ca în câteva ceasuri, ba poate chiar minute, să auzi că Tim a murit… când de fapt tu credeai altceva.

— Îmi pare rău, zise Katie, mângâind-o pe mână pe prietena ei. Cred că ai suferit tare mult. Nu mai trebuie să spui nimic. Dacă mai ai vreodată chef să discuţi despre asta, eu sunt oricând gata să te ascult. Sunt prietena ta şi ţin la tine, deci, dacă vrei să-ţi descarci sufletul, fă-o fără nicio reţinere.

— Eşti foarte drăguţă, Katie, spuse Xenia, strângând-o de mână. Probabil că mă crezi foarte secretoasă.

— Oh, nu, nici vorbă, zise Katie, conştientă că ea era cea plină de secrete, din moment ce nu-i spusese Xeniei nimic despre trecutul ei.

17

Katie rămase uimită văzând-o pe tânăra care venise să le aştepte la gara din Harrogate. Uluitor de frumoasă, înaltă, foarte suplă şi cu osatură fină, brunetă, cu părul tuns scurt, avea un aer de puştoaică. Lui Katie i se părea vag cunoscută, deşi era limpede că nu o mai văzuse niciodată.

Lavinia era îmbrăcată în negru – pantaloni de stofă, pulover colant şi pantofi balerini. Deasupra, ca o pată de culoare înviorătoare, purta o scurtă de stofa roşie.

După ce Lavinia şi Xenia se îmbrăţişară, Xenia o trase de mână pe Katie şi le făcu cunoştinţă. Uitându-se mai atent la chipul frumos şi zâmbitor al Laviniei, Katie îşi dădu seama de ce tânăra i se păruse atât de cunoscută.

Semăna leit cu Andrey Hepburn în tinereţe – aceiaşi ochi mari şi expresivi, aceleaşi sprâncene groase şi frumos conturate, acelaşi breton moale pe frunte.

O dată făcute prezentările, Lavinia spuse:

— Haideţi, mergem! Verity mi-a dat instrucţiuni să vă aduc la timp pentru ceai. Tu ştii, Xenia, ce înseamnă ceaiul de la ora cinci pentru ea: un adevărat ritual, care trebuie respectat.

Fără să mai aştepte comentariul Xeniei, se răsuci pe călcâie şi-i făcu semn hamalului care stivuise deja bagajele pe un cărucior. Ca un sergent-major, Lavinia dirija întregul grup pe peron, îndreptându-se spre parcarea de lângă gară.

După câteva secunde, hamalul încărca valizele în portbagajul unui Bentley Continental vişiniu. Katie remarcă un fel de blazon de familie pictat pe portiera şoferului, exact sub geam. Curioasă, se strădui, fără succes, să desluşească simbolurile.

— Ce-ar fi să stai în spate, Xenia, sugeră Lavinia. În felul ăsta vei putea să-i arăţi lui Katie toate punctele de atracţie de pe drum.

— Bună idee, acceptă Xenia, făcându-i cu ochiul lui Katie.

— Nu vrei mai bine să stai în faţă, cu Lavinia? întrebă Katie.

— Nu, mi-ar plăcea să fac pe ghidul turistic pentru tine. Voi avea timp să bârfesc cu ea mai târziu. Lavinia adoră să şofeze, nu-i aşa, dragă?

Râsul Laviniei răsună cristalin în aerul rece de octombrie. Fără să mai comenteze, tânăra se urcă la volan şi pomi motorul.

Când cele două prietene se instalară pe bancheta din spate, lăsă jos frâna de mână şi demară, îndreptându-se spre străzile aglomerate din Harrogate.

În scurt timp ajunseră în centrul oraşului. Când trecură prin dreptul unei pajişti imense, Xenia ciocăni uşor în geam.

— Uite, ceea ce vezi acolo se cheamă Stray, o bucată de pământ obişnuit, care a ajuns faimoasă cu timpul. Acum arată groaznic, dar primăvara se umple de şofran, care creează un fel de covor roşu, galben şi alb. Acolo, mai jos, sunt porţile pe unde se intră în Valea Grădinilor, renumită şi ea pentru florile minunate din timpul verii. Când eram mică, mă plimbam cu mama în zona asta.

Urmărind privirea Xeniei, Katie asculta dând din cap. I se părea că desluşise o notă de tristeţe sau poate de melancolie, în vocea prietenei ei, când pomenise de maică-sa. Katie îşi zise că e mai bine să schimbe subiectul:

— Ce frumoasă arhitectură… Harrogate e un oraş vechi, nu?!

— Oh, da. Casele pe lângă care tocmai am trecut sunt din epoca georgiană. Harrogate are o serie de clădiri elegante, multe scuaruri şi piaţete. Unele sunt victoriene şi edwardiene, altele georgiene. Cândva, oraşul a fost o renumită staţiune balneară, aşa că s-au construit vile frumoase şi hoteluri foarte impozante.

— Katie, ai văzut filmul „Agatha”, cu Vanessa Redgrave şi Dustin Hoffman? interveni Lavinia.

— Nu ştiu sigur, răspunse Katie, încercând să-şi amintească. Numele i se părea cunoscut, dar nu reuşea să îl localizeze. Nu contează, dar de ce m-ai întrebat?

— Fiindcă s-a turnat la Harrogate, în anii ’70. Evenimentele reale, pe care se bazează scenariul, s-au petrecut aici, în urmă cu cincizeci de ani. Se spune că prin 1926 Agatha Christie, scriitoarea, a dispărut. S-a făcut mare vâlvă. Nimeni nu ştia unde se află. După o vreme, a fost zărită la hotelul Old Swan, unde se înregistrase sub numele de Theresa Neele. Editorii ei au declarat că, din

cauza surmenajului intelectual, făcuse o cădere nervoasă. Când văzuse la gară un afiş care făcea reclamă la frumuseţile oraşului Harrogate, se suise în tren şi venise aici. Totul a fost foarte misterios, ca în romanele ei.

Katie privea pe geam, admirând frumuseţile vechiului oraş de provincie, regretând că nu aveau timp să mai zăbovească şi să se plimbe pe jos. Străzile aveau un farmec aparte, care o fascina. Singurele excursii în afara Londrei, pe care le făcuse în ultimul an, de când locuia în Anglia, fuseseră la Stradfordupon-Avon, ca să vadă câteva dintre piesele lui Shakespeare. Zonele rurale o atrăgeau şi i-ar fi plăcut enorm să exploreze nenumăratele localităţi de la ţară.

Xenia îi întrerupse şirul gândurilor, remarcând:

— Oraşul este foarte vechi, Katie; cred că datează de prin 1300. În orice caz, în 1571 s-au descoperit aici nişte izvoare minerale, iar de atunci lumea a început să vină la băi. Cu timpul, s-a construit Royal Pump Room, iar apoi s-au înălţat şi Băile regale, unde oamenii se tratau pentru tot felul de afecţiuni. În cele din urmă, Harrogate a devenit cel mai modern centru de hidroterapie din lume. Se pare că exista aici şi o viaţă mondenă şi că toată lumea bună venea obligatoriu la Harrogate – regi, regine, prinţi, prinţese, duci şi ducese, maharajahi, politicieni, actriţe, cântăreţi şi scriitori. Până şi Byron a fost o dată aici, la cură de ape minerale.

— E şi acum staţiune balneară?

— Nu. Totul s-a închis după cel de-al doilea război mondial. Păcat că vechile izvoare minerale au fost lăsate în paragină.

— Izvoarele propriu-zise există şi acum, sub pământ, interveni Lavinia. Cel puţin aşa zice Verity.

— Oare băile se vor mai renova vreodată? se întrebă Katie, cu voce tare.

— Nu cred, zise Xenia, ridicând din umeri. Medicina modernă şi dietele adecvate au făcut inutilă existenţa unor astfel de staţiuni balneare.

În timp ce coborau dealul, Lavinia anunţă, întorcând capul:

— Acum ne îndreptăm spre Dales, Katie. Un loc deosebit de frumos.

— E departe de Burton Leybum?

— Nu prea. Aproximativ o oră şi douăzeci de minute, aşa că stai cuminte, relaxează-te şi admiră peisajul.

Deşi erau în octombrie, ţinutul Dales rămăsese de un verde intens. Frunzele nu căzuseră încă şi cei mai mulţi copaci de pe marginea şoselei aveau coroanele verzi.

Katie îşi lipise nasul de geam, absorbind totul cu privirea. Nu se aşteptase ca regiunea aceasta să fie atât de frumoasă, îşi imaginase că întotdeauna în Yorkshire totul e sumbru şi ameninţător. Cine ştie, poate că la Haworth, de unde erau surorile Brontë, era aşa.

În tren, Xenia îi spusese că aranjase să meargă acolo amândouă, în ziua următoare. O încânta ideea acestei excursii. Se ruga în sinea ei să nu-şi piardă curajul în ultima clipă şi să renunţe la rolul din „Charlotte şi surorile ei”. Nu era nevoie să i se spună că aceasta reprezenta marea ei şansă. Katie era perfect conştientă că, refuzând-o şi de data asta pe Melanie Dawson, risca să nu i se mai ofere niciodată vreun rol. Faimoasa producătoare şi soţul ei, Harry, o remarcaseră pe Katie cu câţiva ani în urmă, la New York, iar de atunci îi urmăriseră cu mult interes cariera şi evoluţia. Era limpede că o apreciau ca actriţă şi îi apreciau talentul, altminteri n-ar fi făcut imposibilul ca să rămână mereu în legătură cu ea. O căutaseră până şi la Londra, în urmă cu opt luni. O duseseră la teatru şi apoi la cele mai bune restaurante.

Katie continua să admire peisajul. Se îndreptau deja

spre Burton Leybum, după ce trecuseră prin diverse sate şi pe lângă vechea catedrală din Ripon. Ajunseseră aproape de Middleham, cel puţin aşa menţiona indicatorul rutier.

Ce calm e totul în aceste locuri străvechi, îşi zise Katie amintindu-şi de New York. Înăbuşindu-şi un oftat, încercă să-şi înfrângă teama de a se duce acolo. Acesta era adevăratul motiv al nehotărârii ei.

Ştia că rolul era extraordinar, cel mai bun care i se propusese vreodată. Lăsând la o parte temerea de a nu putea adopta un accent perfect britanic, Katie ştia că avea capacitatea de a interpreta excelent acest rol, care i se potrivea ca o mănuşă. Celelalte roluri cu care o ademenise Melanie nu fuseseră pentru ea.

Da, a o interpreta pe Emily Brontë, într-un spectacol de teatru pe Broadway, însemna pentru ea lansarea într-o carieră actoricească grandioasă. Păcat că o speria perspectiva de a se întoarce la New York. Trăgând adânc aer în piept, se strădui să dea uitării trecutul nefericit şi amintirile dureroase. Privea fix pe fereastră, dar nu mai vedea nimic din peisajul de afară, ci doar chipul lui Denise şi al lui Carly, veşnic prezente în inima şi în cugetul ei. Rezemată de spătarul banchetei, aştepta să îi treacă starea de nelinişte, aşa cum se întâmpla întotdeauna în cele din urmă.

— Când vom fi în vârful următorului deal, care se vede drept în faţă, înseamnă că am ajuns la Middleham. Sunt nişte locuri splendide pe-aici. Zona aceasta din Yorkshire este impregnată de istorie.

— Am auzit de Middleham, spuse Katie, căznindu-se să adopte un ton normal. Ştiu că Richard al III-lea a crescut acolo, la castel, iar pe undeva am citit că odinioară ţinutul era socotit un fel de Windsor al nordului.

— Aşa e. Într-adevăr, aici era sediul puterii. Putere, nu glumă. Toată concentrată în mâinile unui singur om, cel

mai puternic om din Anglia acelor zile. I se spunea Făuritorul de regi, Richard Neville, Conte de Warwick, originar din Yorkshire, ultimul dintre marii feudali. Avea mai multă putere decât regele Edward al IV-lea, vărul lui mai mic, pe care l-a instalat pe tronul Angliei, după Războiul celor două roze. Ştii… Xenia se întrerupse, exclamând: Uite, Katie, acolo! Alea sunt ruinele, încetineşte un pic, Lavinia, să le poată vedea mai bine.

Lavinia se conformă rugăminţii şi reduse mult viteza, în dreptul castelului.

— Dacă vrei să vizitezi Middleham, te aduc eu într-o zi, se oferi Lavinia. Acum însă ne grăbim să ajungem repede acasă. Ne aşteaptă Verity.

— Înţeleg, spuse Katie, privind pe geam spre celebrele ruine stranii şi misterioase.

Umbrele serii învăluiau vechile metereze, care se profilau pe cer în lumina rece, palidă a nordului. Pe Katie o cuprinse brusc o senzaţie de frig. Conştientă de absurditatea acestei reacţii, se străduia să-şi alunge teama şi neliniştea care puseseră stăpânire pe ea.

Ruinele castelului rămaseră în urmă. Acum, maşina urca dealul de la ieşirea din Middleham. În scurt timp intrară pe un drum care şerpuia pe podişul întins. Soarele apusese, dar cerul căpătase o nuanţă de albastru dulce, iar vântul măturа, parcă, norii mari şi albi, cu rafalele lui. Nişte păsări se roteau, zburând pe lângă norii pufoşi. În cele din urmă, drumul începu să devină tot mai drept, pe măsură ce coborau spre valea verde: pâlcuri de arbori bătrâni şi păşuni întinse, despărţite de stânci. Acesta era ţinutul Yorkshire. Prin valea înverzită, curgea un râu îngust şi argintiu, croindu-şi drum spre Marea Nordului.

După încă zece minute de mers, se apropiară de un sat. De data aceasta, indicatorul rutier le arăta că urmau să intre în Burton Leybum.

— Am ajuns, nu-i aşa?! zise Katie, aruncând o privire spre Xenia.

— Încă nu. Casa e în afara satului. Văd că eşti tare nerăbdătoare să ajungi acolo.

— E adevărat. Tot ce mi-ai povestit tu despre aceste locuri m-a făcut tare curioasă.

Xenia se mulţumi să surâdă enigmatic. Burton Leybum era o localitate mică, frumoasă şi pitorească, pe scurt, un sat tipic regiunii Dales din Yorkshire, cu case construite din piatră cenuşie. Multe dintre grădini erau pline cu flori, care te duceau cu gândul la o vară indiană, ce tocmai se încheiase.

Katie remarcă câteva prăvălioare, un oficiu poştal, o cârciumă numită „White Hart” şi o biserică frumoasă din piatră, cu un turn drept şi vitralii. Pe străzi era lume puţină. Un loc aparent pustiu, părăsit de oameni.

Când remarcă acest lucru cu voce tare, Xenia şi Lavinia pufniră în râs.

— Katie, e ora ceaiului. Toată lumea respectă acest ritual.

În capătul străzii principale, Lavinia viră la stânga, încetinind, şi se angajă pe un drum îngust. După câteva secunde, pătrunse pe o arteră rutieră mult mai lată, care ducea spre nişte porţi înalte din fier forjat. Intrarea pe domeniu era impresionantă. Nişte stâlpi uriaşi din piatră străjuiau porţile închise asemeni unor statui.

Lavinia exclamă:

— Staţi un pic. Cred că Pell a încuiat deja. Mă dau jos să tastez codul.

— Lasă-mă pe mine. E mai simplu aşa, se oferi Xenia.

Trecând pe lângă tufişurile de la marginea drumului, se duse la panoul metalic şi introduse codul de acces. Apoi se întoarse repede la maşină.

Încet, porţile de fier începură să se deschidă.

Lavinia trecu ca glonţul printre ele. Maşina înainta acum pe o alee foarte lată, străjuită de o parte şi de cealaltă de copaci bătrâni, cu trunchiurile acoperite de muşchi verde. Printre arbori, se vedeau căprioare, care păşteau liniştite. Animalele confereau un farmec natural acelui decor ce părea atemporal. Văzând că prietena ei se uita la căprioare, Xenia zise:

— Katie, am uitat să-ţi spun. Burton Leybum Hall este amplasat într-un parc cu căprioare, de când regina Elisabeta I a dăruit aceste terenuri lui Robert Leybum, care a construit apoi conacul. În prezent, avem cam cincizeci de căprioare, cerbi şi iezi.

Katie îşi aminti de problemele pe care le avea mama ei, în Malvem, cu căprioarele care îi mâncau florile, dar preferă să nu pomenească de asta.

— Din ce an e casa? întrebă ea.

— Din perioada elisabetană târzie. A fost construită în 1577, dată inscripţionată deasupra uşii. Probabil că este vorba despre anul în care clădirea a fost terminată. Prin urmare, are o vechime de peste patru sute de ani, dar vei vedea imediat că e încântătoare.

În locul pădurii de la marginea aleii, se ivi o pajişte verde, imensă; în depărtare, profilându-se pe cerul albastru, se înălţa casa.

Nu arăta ca o casă de la ţară sau ca un conac. Nu i se potrivea nici denumirea de castel. Burton Leybum Hall însemna mult mai mult. Intra în categoria construcţiilor maiestuoase. Chiar şi de la distanţă, te impresiona prin frumuseţea ei.

Spre marea ei dezamăgire, Katie nu avu timp să contemple casă, aşa cum şi-ar fi dorit, deoarece Lavinia viră foarte rapid la dreapta. Maşina înaintă pe un drum de ţară şi se opri în cele din urmă într-o curte pietmită.

— Aici sunt grajdurile, Katie, zise Lavinia oprind

motorul. Hai, le grăbi ea, trăgând frâna de mână. Am întârziat la ceai. Ne ocupăm de bagaje mai târziu.

— Îmi pare rău că te-am adus la intrarea din spate, se scuză Xenia, luând-o de braţ şi conducând-o spre uşă.

Auzind sforăituri şi nechezaturi, Katie întoarse capul şi văzu în grajd doi cai frumoşi. După câteva secunde, era poftită să intre în casă.

tă

? e holul de la intrarea din spate, care servea şi de vestiar, plin de cizme de călărie, cizme de cauciuc, pelerine de ploaie şi umbrele, le întâmpină un adevărat vacarm.

O femeie cânta într-o limbă străină, acompaniată parcă de zdrăngănitul oalelor şi al cratiţelor, un câine lătra, un ceainic fluiera pe foc, şi din interior răzbăteau glasurile mai multor persoane. Amestecul acesta de zgomote emana din bucătăria de alături, odată cu nişte arome delicioase, care îi amintiră lui Katie de propria casă.

— Asta e Anya, care cântă, bineînţeles, zise Xenia, zâmbind, în timp ce îşi scotea pardesiul negru şi eşarfa şi le atârna în cuier. Vreau să faci cunoştinţă cu ea, dar asta mai târziu. Acum trebuie să mergem să luăm ceaiul cu Verity.

Încuviinţând din cap, Katie îşi puse lodenul lângă haina Xeniei, după care îşi aranjă sacoul. Uitându-se la ceas, se încruntă:

— E aproape cinci. N-am întârziat, cumva?

— Ba da, câteva minute.

— Eu ştiam că englezii servesc ceaiul la ora patru.

— Nu contează, oricând între patru şi cinci. Aici se serveşte ceva mai târziu, pe la cinci fără un sfert, fiindcă cina este de obicei pe la opt şi jumătate-nouă. Verity nu se supără dacă lumea întârzie câteva minute la ceai. Lavinia e cea care face caz de punctualitate la ceaiul de după-amiază. Haideţi, fetelor, după mine.

Ieşind din vestiar, Xenia porni pe un coridor lung. Atmosfera era destul de sumbră, în ciuda lămpilor montate, din loc în loc, pe pereţi. Păşind imediat în urma ei, Katie se trezi într-un imens hol pătrat, la intrarea din faţă a casei, încăperea era dublu luminată – de afară şi de la un imens candelabru din lemn sculptat, care atârna din tavanul înalt. Trecerea bruscă de la întunericul de pe hol o făcu pe Katie să clipească des, pentru a-şi adapta ochii la strălucirea din jur.

Întorcându-se şi fluturând din mână, Xenia zise, pe un ton vesel:

— Ei, Katie, pe-aici ar fi trebuit să intri. Frumos hol, nu-i aşa?!

— Sigur că da. Şi foarte impunător, exclamă Katie, zâmbind încântată.

Privind în jur, remarcă patru ferestre înalte, tavanul cu multe grinzi, vasul de piatră cu crizanteme şi crengi, pus pe o masă de stejar, şi tapiseriile uşor decolorate, dar frumoase, de pe pereţi.

— Vara obişnuim să luăm ceaiul în Camera albastră ori pe terasă. La sfârşitul lui septembrie însă, ceaiul se ia întotdeauna sus, în Camera Mare, cum i se spune. Obiceiul acesta a fost instaurat de străbunica lui Verity, căreia îi plăcea foarte mult această încăpere, aşa că va trebui să urcăm la etajul doi.

— Nicio problemă, zise Katie.

Paşii lor răsunau pe dalele vechi, în timp ce se îndreptau amândouă spre scara impunătoare, construită din stejar lustruit şi cu o balustradă bogat sculptată. Pe zidul lateral atârnau tablourile strămoşilor Leybum, pe care Katie şi-ar fi dorit tare mult să le poată vedea mai bine. Trebuia însă să ţină pasul cu Xenia, care urca grăbită treptele late din lemn.

Când Katie ajunse pe palierul de la etajul doi, Xenia o

aştepta şezând pe o banchetă.

— Ce-ai păţit? Arăţi cam ciudat, zise Xenia, încruntându-se.

— N-am nimic. Mă întrebam doar care este numele de familie al lui Verity. Nu mi-ai spus niciodată şi nu ştiu cum să mă adresez când voi vorbi cu ea.

— Numele ei după căsătorie este lady Hawes, dar nu-i place să i se spună aşa. Poate pentru că a divorţat de Geoffrey… adică lordul Hawes. Preferă să i se spună Verity.

— Dar nu pot să-i spun pe numele mic. Pare nepoliticos.

— N-o deranjează, crede-mă.

— Nu, nu pot, zise Katie. Am să-i spun lady Hawes.

— Treaba ta, faci cum vrei, dar ai să te convingi singură că nu-i place.

Deschizând uşile duble de pe palier, Xenia îi făcu semn lui Katie s-o urmeze.

— Aceasta este Camera Mare, zise ea.

Ce nume potrivit, remarcă Katie în gând.

Încăperea, spaţioasă şi înaltă, avea tavanul decorat cu tot felul de stucaturi în formă de flori şi medalioane, fiecare pictat în culori pastelate. Dar pe lângă dimensiunile impresionante, te frapau cele şase ferestre care ajungeau aproape până în tavan. Trei dintre ele erau pe un perete. Două aveau dedesubt nişte fotolii. A treia, adică cea din mijloc, era de fapt ceea ce se cheamă un bovindou, pe care era pictat blazonul familiei Leyburn. Alte două ferestre înalte erau amplasate de o parte şi de alta a şemineului, iar cea de-a şasea în peretele din faţa bovindoului.

Katie îşi zise că în zilele însorite această încăpere trebuia să arate superb. Dar chiar şi acum, în această după-amiază de octombrie, lumina dulce a amurgului o făcea fermecătoare, în plus, de jur-împrejurul camerei erau montate lămpi de porţelan cu abajururi de mătase crem,

care răspândeau şi ele o lumină discretă.

În şemineu ardea focul, iar aerul era parfumat de beţişoarele aromate, la care se adăugau vasele cu crizanteme aurii şi arămii, amestecate cu frunze de fag şi trandafiri galbeni.

În ansamblu, predomina culoarea crem, cu accente discrete de verde pal, roz şi o pată de negru. Mobilierul era compus din câteva sofale mari şi fotolii tapisate cu un brocard crem mătăsos, câteva scrinuri vechi şi frumoase şi, ici şi colo, nişte mese. Un birou elisabetan superb, sculptat complicat, era amplasat în spatele uneia dintre sofalele mari. Pe pereţii crem atârnau portretele femeilor din familia Leybum, pictate în culori vii, care contrastau plăcut cu ambianţa monocromatică. Prima impresie a lui Katie a fost de ceva fermecător şi frumos, plus o senzaţie agreabilă de confort şi căldură primitoare.

Femeia care şedea lângă şemineu se ridică în picioare şi, zâmbind, veni să le întâmpine.

— Celebra Katie Byme, probabil, despre care am auzit atâtea lucruri frumoase, zise ea, întinzând mâna să o salute. Mă bucur tare mult că Xenia te-a invitat la noi. De mult îmi doream să te cunosc.

— Şi eu pe dumneavoastră, răspunse Katie, surâzând. Vă mulţumesc că mă primiţi aici, lady Hawes.

— Oh, nu, nu, nu aşa! Mie să-mi spui Verity. E singurul nume la care răspund. Katie, te rog să-mi spui Verity.

— Bine, Verity atunci, zise Katie, înclinând capul.

— Hai, veniţi aici, lângă foc. Ştiu că nu e frig astăzi, dar mie îmi place să fie focul aprins, fiindcă îmi creează senzaţia de confort, nu crezi?!

Încuviinţând din cap, Katie se aşeză pe un fotoliu.

— E şi foarte primitor totodată, adăugă Xenia, îmbrăţişând-o pe Verity. După ce se aşeză, Xenia se uită la

tava cu ceai de pe masa mare şi începu să râdă: Doamne.

Verity, ce de bunătăţi! Smântână groasă şi dulceaţă de fragi, cum face Anya. Oho, şi prăjitură umplută cu cremă şi dulceaţă de zmeură. Şi ecleruri cu ciocolată. Mmmm, îmi lasă gura apă, dar cred că până la urmă am să iau nişte sandvişuri şi o cană de ceai cu lămâie. Tu ce vrei, Katie?

— Mi-ar plăcea un sandviş cu castravete, mulţumesc. Mi-e frică să nu mă îngraş.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji în privinţa asta, zise Verity. Sunteţi amândouă ca nişte scoabe. Haideţi, serviţi-vă, v-o fi foame după atâta drum, iar cina e abia la ora nouă.

Luând ceainicul, Verity umplu ceştile. îi puse lămâie Xeniei şi o întrebă pe Katie:

— Preferi cu lapte?

— Nu, cu lămâie, te rog.

În clipa aceea, uşa se deschise vijelios şi în cameră îşi făcu apariţia Lavinia. Îşi scosese scurta roşie şi se aranjase un pic. Katie remarcă din nou cât de mult semăna cu Andrey Hepburn. Aerul acela de ştrengăriţă o făcea pe Lavinia să arate cu totul aparte.

Lavinia ţinea în mână un dosar.

— Îmi pare rău, Verity, zise ea, dar am uitat să-ţi dau scrisorile înainte de a pleca la Harrogate. Ţi le pun aici, pe masă, să le semnezi mai târziu. O să le expediez eu mâine. Acestea fiind zise, Lavinia puse dosarul pe masa elisabetană din spatele sofalei, după care veni şi ea lângă foc. M-am întâlnit cu Pell, Xenia. Zice că mâine o să fie frig. Tu şi Katie să vă îmbrăcaţi bine când vă duceţi la Haworth. S-ar putea să cam dârdâiţi pe colinele de-acolo.

— Parcă intenţionai să o duci pe Katie la Muzeul Brontë abia sâmbătă? interveni Verity, privind-o pe Xenia. Trebuie să discut nişte chestiuni importante cu tine. Mi-am

rezervat dimineaţa de mâine pentru asta, fiindcă sâmbătă am o zi teribil de plină…

— Oh, nu-i nicio porblemă, putem merge sâmbătă la Haworth, Verity. Mâine Katie poate să-şi bage nasul în toate cărţile despre Brontë din bibliotecă. Ce zici, Katie?

— Sigur, mi-ar face plăcere. N-are importanţă când mergem la Haworth. E bine şi duminică dacă vrei.

— Şi să ratăm dejunul de duminică pregătit de Anya?! Păi, nu ştii ce-am pierde, zise Xenia, râzând.

Lavinia îşi turnă o cană de ceai, luă o bucată de prăjitură, după care se apropie de şemineu, unde se aşeză pe o banchetă joasă.

Se lăsă tăcerea.

Rezemată de pernele sofalei, Katie savura căldura şi frumuseţea acestei încăperi extraordinare, impregnată de trecut, de istoria acestei familii. Avea senzaţia că toată pacea şi tihna din jur i se prelingeau plăcut în vene. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de trosnetul lemnelor din cămin şi ticăitul monoton al ceasului mare de alamă, aflat pe unul dintre scrinuri. Ceasul era înconjurat de fotografii în rame de argint. Katie ar fi vrut să se uite la ele, dar ştia că nu se cădea. Ar fi fost nepoliticos din partea ei. Poate ceva mai târziu, dacă va rămâne singură. Apoi o privi pe gazdă şi, câteva secunde, o studie pe furiş. Era o femeie drăguţă. Părul blond, aproape argintiu, tuns paj, îi ajungea până la umeri. Faţa avea trăsături ferme, deasupra ochilor albaştri, mari şi expresivi se arcuiau nişte sprâncene castanii. De înălţime mijlocie, Verity era bine făcută, dar zveltă. Arăta bine în pantalonii cenuşii bine croiţi şi o cămaşă din mătase albă. La o mână avea ceasul, iar la cealaltă purta nişte brăţări înguste de aur. Şiragul lung de perle şi cerceii erau singurele ei bijuterii. În ciuda vestimentaţiei sobre şi a simplităţii pe care o afişa, Verity era o femeie extraordinară. Katie ar fi vrut să afle mai

multe despre ea. Xenia rupse tăcerea, adresându-i-se Laviniei:

— Vrei să vii şi tu cu noi la Haworth? Ne-ar face plăcere.

— Mulţumesc, dar nu pot. Sâmbătă şi duminică pictez.

— Lavinia va avea o expoziţie la Hudson Gallery, din Harrogate, le anunţă Verity, zâmbind.

— Minunat! Felicitări! exclamă Xenia.

— Da, felicitări, Lavinia, murmură şi Katie.

— Sper să veniţi amândouă la vernisaj, zise Lavinia, privindu-le. Vernisajul va fi în ianuarie.

— Când în ianuarie? se interesă Xenia.

— Spre sfârşitul lunii. Penny Hudson, care este proprietara galeriei, n-a fixat încă data exactă. Probabil că va fi în jurul zilei de douăzeci şi cinci, după ce se potoleşte toată lumea cu serbările mileniului.

— Până atunci cred că voi fi deja la Londra. De Anul Nou trebuie să fiu la New York; organizăm acolo o serie de evenimente. Katie, tu vei avea repetiţii, nu-i aşa?

— Da, spuse Katie repede, după care îşi luă cana de ceai. N-avea niciun chef să vorbească despre piesă. S-ar supăra toţi pe ea dacă ar refuza rolul. Nu voi face asta. Ar fi o laşitate din partea mea. Îmi pare rău că voi rata vernisajul, îi spuse ea Laviniei, dar mi-ar plăcea să-ţi văd tablourile, dacă eşti dispusă să mi le arăţi în weekend.

— Hei, e o idee grozavă, Katie! strigă Lavinia, entuziasmată. Poate îţi faci timp să le vezi mâine. Verity m-a lăsat să îmi fac atelierul într-un fost hambar. Nu e departe de conac. Ai prilejul să faci o plimbare plăcută pe jos, sau dacă nu vin eu să te iau.

— Mi-ar face mare plăcere, murmură Katie, curioasă să afle povestea Laviniei. Se întreba cum de Anya, o rusoaică, ajunsese să fie bucătăreasă acolo. O va întreba

pe Xenia, mai târziu.

După ce-şi termină prăjitura cu cremă şi eclerul cu ciocolată, Lavinia sări în picioare, anunţând:

— Eu trebuie să plec. Mulţumesc pentru ceai, Verity. Mai rămân în birou încă un ceas, dacă ai nevoie de mine.

— Nu cred că voi avea nevoie, spuse Verity, zâmbind. Mulţumesc pentru ce-ai făcut astăzi şi pentru faptul că le-ai luat pe Xenia şi pe Katie de la gară.

Lavinia ieşi grăbită din Camera Mare, spunând:

— Ne vedem mâine, doamnelor, după care închise uşa energic.

— Oh, ce-nseamnă să ai douăzeci şi doi de ani şi să fii plină de vitalitate, remarcă Verity, râzând.

— Nici tu nu eşti o babornită, râse Xenia. Uită-te la tine… în fiecare dimineaţă te duci călare pe coclauri, administrezi domeniul, te ocupi de treburile satului şi de tot ce mai e nevoie. Supraveghezi activitatea de la Home Farm. Ai grijă, în general, de interesele familiei Leybum. Păi, eşti… un adevărat boss. În plus, reuşeşti în tot ceea ce întreprinzi.

— Nu chiar, zâmbi Verity. Mă supraapreciezi.

— Îmi pare teribil de rău că-ţi stric mica petrecere de după-amiază, zise Xenia râzând, dar trebuie să mă duc să scot bagajele din maşină şi să o conduc pe Katie în camera ei, dacă nu te superi.

— De ce să mă supăr?! E absolut normal. De altfel, n-ar strica să vă odihniţi şi voi un pic înainte de cină. Sunt însă sigură că băiatul lui Pell v-a adus deja bagajele. Nu se poate ca Lavinia să n-o fi rugat pe Jamie să facă asta. Ştii că a început să aibă apucături de sergent-major.

19

Am rugat-o pe Verity să îţi dea dormitorul ăsta, fiindcă îmi place cel mai mult – după al meu, fireşte, spuse Xenia. Sper să-ţi placă, zise ea, deschizând larg uşa şi

împingând-o uşor înăuntru pe prietena ei.

Ajunsă în mijlocul odăii, lui Katie i se tăie respiraţia.

— Oh, Xenia, e superb! strigă ea.

Xenia intră în cameră şi se rezemă de un dulap elegant, urmărind-o pe Katie care admira ferestrele înalte.

— Nu vei putea vedea mare lucru afară, în seara asta, fiindcă s-a întunecat deja, dar crede-mă, priveliştea este superbă. Mâine te vei convinge singură – grădinile, terasa şi peluzele de sub ea. Se vede dincolo de pajişti lacul ornamental.

Katie asculta atentă, încuviinţând din cap. Apoi, întorcându-se cu spatele la fereastră, se uită atent prin cameră. Pereţii erau lambrisaţi cu plăci de lemn, iar deasupra acestora zugrăveala avea o nuanţă de un verde dulce, deosebit de discret. Cu totul unică era pictura de pe panoul central al fiecărui perete – ghirlande de trandafiri roz şi roşii legate laolaltă cu funde şi panglici. Deasupra şemineului din marmură albă, stil Robert Adam, atârna o oglindă franţuzească aurită, iar patul cu baldachin era îmbrăcat într-o tafta verde deschis.

Din acelaşi material erau şi draperiile de la ferestre. Nu existau covoare. Doar două carpete de o parte şi de cealaltă a patului. Ar fi fost păcat să fie ascunsă frumuseţea aceea de parchet de culoarea mierii.

Întorcându-se spre Xenia, Katie spuse:

— Camera are clar o amprentă franţuzească. Nu e nicidecum elisabetană.

— Exact, confirmă Xenia, zâmbind. Ştii, i se spune „Camera lui Frenchie”. Străbunica lui Verity, cea care a inaugurat tradiţia de a lua ceaiul în Camera Mare, era franţuzoaică, iar acesta era dormitorul ei. Acum aproape o sută de ani, străbunica lui Verity a proiectat, a decorat şi a mobilat această cameră după gustul ei.

— Iar familia a păstrat-o intactă. Nu mă mir. Camera

e splendidă. Katie se îndreptă spre masa de toaletă. Aplecându-se, admiră obiectele ce se aflau pe ea.

— Din câte am înţeles de la Verity, pe străbunica ei o iubeau toţi. Era foarte frumoasă, fermecătoare şi cochetă. O chema Lucile, însă soţul şi prietenii ei apropiaţi îi spuneau Frenchie, de unde şi numele dormitorului.

— Mă bucur că ai ales camera asta, Xenia. Este absolut superbă.

Xenia îi arătă apoi uşa din celălalt capăt al camerei:

— Acolo e baia. În partea cealaltă ai un dulap mare în perete, zise Xenia. Deschise uşile şi se uită înăuntru. Verity a avut dreptate, ţi-au adus valiza sus, iar Dodie ţi-a despachetat deja lucrurile. Probabil în timp ce noi eram la ceai. Crezi că mai ai nevoie de ceva?

— Voiam să cer nişte apă, zise Katie, dar văd că e o carafă pe noptieră.

— Da, mai ai şi un coş cu fructe pe măsuţa aceea, de lângă fotoliu, iar în bolul acela de porţelan nişte prăjiturele de ciocolată făcute de Anya.

— Mulţumesc, dar nu vreau, zise Katie, râzând.

Îndreptându-se spre uşă, Xenia se opri o clipă înainte de a ieşi:

— Nu sunt departe, doar cu o cameră mai încolo, aşa că ştii unde mă poţi găsi, dacă ai nevoie de mine.

— Mersi, Xenia. La ce oră să fiu gata pentru cină?

— Cam pe la opt şi jumătate, când o să bem ceva în Camera Mare, îi răspunse Xenia, trimiţându-i o bezea, după care închise uşa în urma ei.

Katie răsuci cheia în broască, se duse la una dintre comode şi începu să tragă sertarele, ca să vadă unde îi pusese Dodie lucrurile.

Rămasă în picioare pe culoar, de cealaltă parte a uşii, Xenia se întreba de ce simţea Katie nevoia să se încuie în cameră, indiferent unde s-ar fi aflat. îi era frică, desigur…

dar de ce? Sau de cine?

Contrariată, pomi pe coridor spre odaia ei, zicându-şi că acest comportament straniu al lui Katie începea s-o neliniştească.

După ce se familiarizează cu dormitorul şi cu baia, Katie îşi scoase pantalonii de stofă şi puloverul, le puse în dulapul din perete şi îmbrăcă un halat. Apoi bău un pahar cu apă şi-şi scoase din geanta de voiaj „Jurnalul pe cinci ani”. Luă un pix din poşetă şi se aşeză la biroul din colţul camerei. Deschise caietul, gândindu-se că întâmplările din ultimii cinci ani nu umpluseră, de fapt, prea multe pagini. Se apucă să răsfoiască jurnalul, citind pe sărite câte o pagină. Constată că cel mai mult scrisese despre cariera ei de actriţă. Pagini întregi conţineau detalii despre aspectele profesionale care o preocupaseră de când terminase Academia americană de artă dramatică, la vârsta de douăzeci şi doi de ani.

Brusc, Katie zări numele lui Grant Miller şi se crispă. Pe urmă se apucă să citească paginile care relatau prima lor întâlnire, primul lor rendez-vous şi începutul idilei dintre ei.

Oftând, Katie se rezemă de spătarul scaunului, întrebându-se cum era mai bine să procedeze cu Grant. În adâncul sufletului, spera ca dezinteresul pe care îl afişa să îl determine să o lase în pace. Bietul Grant, câte eforturi făcea să-i fie pe plac, dar nu reuşea decât să o enerveze. Ori, când eşti enervat, nu-ţi mai arde de dragoste.

De fapt relaţia dintre ei nu fusese niciodată prea grozavă, iar acum Katie se întreba cum de ajunsese să se combine cu el. Ea, care era atât de circumspectă cu bărbaţii, care nu avea încredere în nimeni.

Iniţial, o atrăsese fizicul lui plăcut. Dar mai era şi extraordinarul lui talent ca actor. îl admira pe scenă. În afara scenei însă era… plic*tisitor. Nu* încăpea nicio îndoială

în această privinţă. Grant părea interesant doar când juca rolul altcuiva. În viaţa adevărată era un tip şters, o nulitate, capabilă doar să se transpună în pielea oricărui personaj real. Din moment ce nu avea nicio personalitate, o putea adopta pe a oricui.

Încruntându-se, Katie îşi zise că fusese mult prea aspră punându-l astfel la zid, dar acesta era adevărul. „Voi muri de plictiseală, dacă rămân cu Grant Miller”, îşi zise ea. Noroc că se afla departe, tocmai la New York, unde lucra la o piesă pe Broadway şi nu era obligată să facă faţă „problemei Grant”.

După ce se va întoarce de acolo, în cazul în care ea va accepta rolul lui Emily Brontë, situaţia va fi alta – Grant o va căuta, va vrea să se vadă cu ea şi n-o va slăbi nicio clipă.

Nu mă voi gândi la Grant în seara asta, hotărî ea, impunându-şi să şi-l scoată din minte.

Întorcând o nouă pagină în jurnal, Katie scrise:

21 octombrie 1999

Burton Leybum Hall

Yorkshire

Vreau să consemnez totul pe hârtie acum, când impresiile sunt proaspete.

În ultimul an, Xenia mi-a spus de câteva ori că pentru ea Burton Leyburn Hall reprezintă ceva cu totul special, locul unde a trăit atâtea zile fericite, în copilărie. Cu toate acestea, nu mi-a povestit niciodată despre casa aceasta – mă refer la construcţia propriu-zisă. Cum arată, cât e de veche, lucruri de genul ăsta. Iată de ce am rămas uimită când am văzut-o în această după-amiază… înălţându-se din negurile fine, la capătul unei lungi alei străjuite de copaci. Singură, fără copaci, dealuri sau piscuri în spate, doar cu coşurile de pe acoperiş şi turnurile ascuţite care străpungeau parcă imensitatea cerului.

De la distanţă, mi se părea ceva… de vis… magic. Abia aşteptam să o văd mai bine. Lavinia ne-a dus însă direct la grajduri, aşa că am ratat o imagine din faţă şi de aproape a casei. Am fost tare dezamăgită.

Lavinia o să mă ducă mâine la atelierul ei, să-i văd picturile, dar înainte de asta am să fac o plimbare pe jos prin jurul clădirii. În aceste zece luni, de când locuiesc în Anglia, am început să nu foarte interesată de arhitectură, ca şi tăticul. Lui îi place stilul colonial american, deşi, de nouă ani de când a început să vină cu mami în Irlanda şi Anglia, gusturile lui au evoluat şi s-au modificat. Ca şi mine, a făcut o pasiune pentru casele georgiene şi elisabetane.

Simt atemporalitatea acestei case… iar când am păşit în holul din faţă, am sesizat amprenta istoriei şi a acestei familii. Când Xenia m-a dus în Camera Mare, mi-a venit în minte expresia: „Dacă zidurile ar putea vorbi… „Deşi a devenit un clişeu, mie mi se pare extrem de adevărată… îmi imaginez ce-ar putea povesti zidurile acestei case, care au fost martorele atâtor întâmplări. Patru sute de ani a trăit aici o singură familie… Căsătorii, naşteri, decese. Tristeţe şi suferinţă, bucurie şi fericire, mâhnire şi amărăciune. Viaţa veşnică, de la o generaţie la alta…

Camera mea este frumoasă, o combinaţie de nuanţe de verde pal şi o mulţime de obiecte de artă franţuzeşti, cel puţin aşa arată. Vreau să văd portretul celei pe care o chemă Lucile, poreclită Frenchie, care a venit aici, prin măritiş, străină de locurile acestea, dar s-a priceput să îşi pună amprenta asupra casei. Da, Frenchie mă intrigă.

La fel şi Verity. A fost o surprinză pentru mine. Xenia mai pomenise de cumnata ei, dar nu mi-a descris-o niciodată. N-am văzut nici măcar vreo fotografie de-a ei. De fapt, am remarcat că, la Londra, Xenia nu ţine fotografii. Mă întreb dacă Verity e conştientă de farmecul

ei fascinant. Are un fel de grandoare, care vine de la trăsăturile ei clasice, de la felul în care se mişcă şi vorbeşte, de la graţia pe care o vădeşte în tot ceea ce face. Xenia mi-a spus că Verity are patruzeci şi unu de ani, dar nu-şi arată vârsta. Sunt aproape ca două surori. De fapt, au copilărit împreună.

Când Xenia mi-a mărturisit în tren că e văduvă, iniţial, am rămas stupefiată. Pe de altă parte, nici posibilitatea de a fi divorţată nu mi se părea logică, din moment ce vorbea mereu cu atâta dragoste despre Tim. Abia acum înţeleg de ce n-o prea interesează bărbaţii… probabil că suferă încă…

Lăsând pixul din mână, Katie rămase câteva clipe cu privirea fixată în gol, după care se ridică de la birou. În cameră se făcuse frig. Traversând dormitorul şi intrând în baie, dădu drumul la robinet, după care se aşeză pe un scăunel vopsit în alb, aşteptând să se umple cada. O baie bună va face minuni.

Katie se studie cu atenţie în oglindă, înainte de a ieşi din cameră.

Se îmbrăcase cu o jachetă lungă şi largă, din catifea verde închis, la care asortase o bluză de mătase de aceeaşi culoare şi o pereche de pantaloni strâmţi, din mătase neagră. Nişte pantofi fini, cu toc înalt şi o pereche de cercei cu perle completau această ţinută.

N-arăt prea rău, conchise ea, privindu-se cu un ochi critic, îşi strânsese părul roşcat la spate, cu o panglică din şaten negru. Deşi pieptănătura aceasta îi dădea un aer uşor sever, ei i se păru că arăta elegant.

Răsucindu-se grăbită pe călcâie, ca să se întoarcă în baie, observă că uitase jurnalul pe birou. După ce-l puse înapoi, în geanta de voiaj, îşi luă o poşetă mică de seară şi ieşi din cameră.

Coborând treptele late până la etajul doi, Kate

deschise uşa masivă de stejar şi intră în Camera Mare.

Înăuntru nu era nimeni. Ezitând câteva clipe în pragul uşii, Katie se îndreptă spre şemineul în care ardea un foc uriaş. Lumânările parfumate fuseseră aprinse. Undeva, în fundal, se auzea muzica lui Mozart, iar pe unul dintre scrinurile vechi era o tavă cu băuturi.

Uitându-se la ceasul de la mână, Katie constată că era opt şi jumătate, dar orologiul de pe scrinul de lângă şemineu arăta cu zece minute mai puţin. Poate că ceasul ei mergea înainte. Apropiindu-se, se aplecă să se uite la fotografiile aranjate în jurul ceasului mare.

Într-una dintre ele era Verity, îmbrăcată într-un taior elegant, bleu pal şi cu o pălărie bleumarin pe cap. Poza părea recentă. Ţinea de braţ un tânăr chipeş, blond ca şi ea. Probabil băiatul ei, de care pomenise Xenia la un moment dat, îşi zise Katie. Verity mai apărea şi în alte fotografii, alături de diferite persoane. Pe urmă, Katie observă o fotografie de-a lui Tim, împreună cu un băieţel. Apropiindu-se şi mai mult, studie imaginea, încruntându-se uşor. Ce mult seamănă băiatul cu Xenia, îşi zise Katie. Oare Xenia şi Tim au avut un copil?

— Ai ajuns aici înaintea mea, se auzi glasul Xeniei, din pragul uşii.

Accentul ei devenise parcă mult mai britanic.

Răsucindu-se în loc, Katie o privi cuprinsă de un sentiment de jenă. Observase oare Xenia cât de atentă se uita la poze? Considera ea asta o grosolănie?

Oprindu-se lângă tava cu băuturi, Xenia întrebă:

— Vrei o picătură de şampanie? Sau preferi nişte vin alb?

— Vin alb în seara asta, mersi, Xenia.

Xenia îi întinse lui Katie un pahar. Era foarte palidă, aproape livid, şi nu zâmbea deloc. Ochii cenuşii şi transparenţi erau trişti, aşa cum Katie nu-i mai văzuse

niciodată, iar atitudinea era retrasă şi rezervată.

Luând repede paharul, Katie se duse şi se aşeză pe unul dintre fotolii, jena dinainte transformându-se acum în disconfort. Se simţea de parcă fusese prinsă cu mâna în borcanul cu bomboane. Poate chiar aşa şi era. Îşi dădu seama că Xenia o văzuse privind cu atenţie fotografia lui Tim… cu copilul acela. Băiatul din poză semăna atât de mult cu Xenia, încât Katie fu sigură că era fiul ei. Dar unde se afla copilul acum? La şcoală? Şi de ce nu pomenise niciodată de el?

Xenia îşi turnă un pahar de şampanie şi veni lângă şemineu.

— În seara asta vom fi numai noi trei la cină. Verity l-a poftit în acest weekend şi pe prietenul ei, Rex Bellamy, dar acesta vine abia mâine. O să-ţi placă de el, e tare drăguţ.

— De ce i se spune Boy? întrebă Katie.

— Fiindcă pe tatăl lui îl chema tot Rex, iar când el era mic toată lumea îl striga Boy, adică „Băiatul”. Porecla i-a rămas, zise Xenia, zâmbind anemic. Englezii au o adevărată pasiune să dea porecle tuturor, iar unele dintre ele sunt de-a dreptul ciudate.

În clipa aceea se deschise uşa şi în cameră intră Verity.

— Am trimis-o pe Dodie sus, să dea drumul la căldură în camera ta, Katie. Mi-am dat seama prea târziu că vei îngheţa de frig, în timp ce te pregăteai pentru cină.

— Da, a fost cam răcoare, zise Katie, zâmbind. Dar am făcut o baie fierbinte şi m-am mai încălzit.

— Să vezi ce cald şi plăcut va fi în cameră când te vei duce la culcare, murmură Verity şi adăugă: Scuză-mă pentru neglijenţă.

— Nu e nicio problemă, o linişti Katie, pe cuvânt. Mă simt foarte bine.

— M-am uitat la una dintre hărţile din bibliotecă, Verity, zise Xenia. Voiam să găsesc ruta cea mai bună până la Haworth, pentru sâmbătă. Cred că cel mai convenabil e să mergem prin Harrogate, pe urmă peste Ilkley şi în jos spre Keighley.

— Cred că ar fi mai bine ca din Harrogate s-o luaţi spre Skipton. Dar poţi să-l întrebi pe Rex, mâine. El o să-ţi dea traseul optim. Se pricepe la treburi de genul ăsta.

După acest schimb de replici, Verity îşi turnă şi ea nişte şampanie, se apropie şi rămase în picioare lângă şemineu.

Privind-o cu atenţie, Katie îşi zise că Verity arăta superb în fusta lungă, din stofa roşie, croită drept, la care asortase un pulover roşu din caşmir. La gât avea câteva lanţuri de aur; îşi pusese nişte cercei rotunzi tot de aur, iar la mâna dreaptă sclipeau nenumăratele ei brăţări înguste. În comparaţie cu ea, Xenia părea mai sobră, mai ales că era îmbrăcată în gri şi nu îşi pusese nicio bijuterie, ceea ce era ciudat pentru ea. Nu e în formă, conchise Katie, rezemându-se de spătar şi uitându-se cu coada ochiului la prietena ei. Niciodată n-o văzuse pe Xenia aşa tristă ca în seara asta. Care era oare motivul?

Ridicând cupa de şampanie, Verity spuse:

— Noroc.

Celelalte două femei ridicară şi ele paharul, răspunzând la urare. După ce sorbi din şampanie, Verity spuse:

— E destul de monoton aici, la ţară, Katie, aşa că m-am gândit să invit câţiva musafiri pentru sâmbătă, la cină…

— Oh, nu, să nu faci asta! exclamă Xenia.

Vădit nedumerită, Verity o privi lung pe Xenia.

Văzând expresia de groază întipărită pe chipul prietenei ei, Katie înţelese imediat că o înspăimânta ideea

unei cine festive.

— Foarte drăguţ din partea ta că te-ai gândit la asta, dar nu-i nevoie să dai o petrecere pentru mine, Verity, se grăbi Katie să intervină. Mă simt foarte bine, doar cu tine şi cu Xenia.

— Bine. Atunci, vom fi doar patru, fiindcă l-am profit şi pe Rex, care soseşte mâine de la York, ca să petreacă weekend-ul cu noi.

20

după zece minute, cele trei femei, în frunte cu Verity, coborâră la parter, pentru cină.

— Mulţumesc, îi şopti Xenia lui Katie, în timp ce coborau scara, în urma gazdei lor.

Katie dădu din cap, făcându-i cu ochiul, dar se abţinu de la orice comentariu.

Când ajunseră în holul impozant de la intrare, Verity o luă de braţ pe Katie.

— Acolo există o sufragerie, unde pot încăpea o sută de persoane. Numai că acum o folosim foarte rar. Sufrageria mică e suficientă pentru mesele în familie, zise Verity deschizând uşa şi poftind-o înăuntru.

Katie remarcă imediat ce deosebită era camera în care tocmai intrase. Încăperea, de formă circulară, avea pereţii tapetaţi cu brocard roşu şi împodobiţi cu tablouri frumoase. La masa rotundă se aflau trei jilţuri vechi, tapisate cu mătase neagră. Altele erau plasate lângă pereţi; două dintre ele, de o parte şi de cealaltă a unei servante, iar un altul lângă un bufet din lemn cu încrustaţii. Un candelabru de cristal strălucea deasupra mesei, pe care erau aşezate patru sfeşnice de argint cu lumânări albe, în jurul unui vas cu flori roşii. Paharele de cristal şi vesela de argint completau decorul.

Focul din şemineu şi lumina lumânărilor sporeau intimitatea atmosferei din sufrageria roşie. Katie o admiră

în tăcere.

— Stai jos aici, murmură Xenia, arătându-i un scaun. Verity se aşază totdeauna în mijloc.

Katie se conformă invitaţiei, aşezându-se la masă. În timp ce îşi punea în poală şervetul de in celălalt capăt al camerei se deschise o uşă pe care îşi făcu apariţia o femeie căruntă şi durdulie, îmbrăcată cu o rochie neagră, purtând un şorţ din organdi alb. Mişcându-se iute, se duse drept la servantă, de unde luă o sticlă de vin alb dintr-o frapieră.

— M-am gândit să servesc vinul acum, coniţă.

— Foarte bine, Dodie, zise Verity Aruncând o privire spre Katie, continuă: Ea e Dodie, cea care are grijă de noi. Dodie, aceasta este domnişoara Byme.

— Încântată de cunoştinţă, doamnă, zise Dodie, zâmbind, după care turnă vin în paharul de cristal din faţa lui Katie.

— Mă bucur să te cunosc, Dodie, spuse Katie, după care, uitându-se la paharul cu vin, adăugă: Mulţumesc.

Dodie roşi brusc. Se uită atent la Katie, apoi se trase brusc înapoi. Înclină din cap, politicos, dar zâmbetul îi pierise de pe buze.

Katie se întrebă mirată ce o făcuse pe menajeră să-şi schimbe atitudinea atât de subit. Dodie fugise de lângă ea, de parcă ar fi simţit un miros urât.

După ce turnă vin în celelalte două pahare, Dodie puse sticla în frapieră şi ieşi grăbită din cameră.

Uitându-se la Xenia, Katie îşi dădu seama că şi prietena ei observase comportamentul ciudat al lui Dodie. Xenia se mulţumi să ridice din umeri, cu un aer nedumerit. Verity, căreia nu-i scăpa niciodată nimic, văzuse şi ea reacţia lui Dodie. Rezemându-se de spătarul scaunului, spuse cu un aer gânditor:

— Dodie e convinsă că are aptitudini de medium, Katie. După felul cum s-a purtat, cred că a sesizat nişte

unde la tine.

— Dar a reacţionat ca şi cum ar fi simţit ceva nociv, zise Xenia, uitându-se cu subînţeles la Verity. Într-un fel… s-a ferit, s-a tras înapoi de lângă Katie.

— Nu mi s-a spus niciodată că eman unde nocive! exclamă Katie, cu un râs forţat. Ba dimpotrivă, aş zice.

— Nu da importanţă, o îndemnă Verity, cu blândeţe. Eu o ştiu de când era copil. Chiar dacă pare un pic ciudată, de fapt este absolut inofensivă. Nu-i aşa, Xenia?

— Da, desigur. Întotdeauna a fost cam ţicnită.

Conversaţia se întrerupse în momentul în care de pe culoar se auziră voci şi zdrăngănit de farfurii. Uşa se deschise şi Anya, îmbrăcată în vestă şi pantaloni albi, ca bucătarii, intră în sufragerie cu o tavă mare. Înaltă, brunetă şi cu o constituţie atletică, Anya semăna cu Lavinia, fără să fie, însă, la fel de frumoasă. Dodie venea în urma ei, cu un sufleu pus deja în trei farfurii.

Anya spuse:

— Cum Jarvis are liber în seara asta, n-am putut servi altfel, coniţă.

— Nu-i nicio problemă, Anya.

— Anya face cele mai bune sufleuri din lume, o informă

Xenia pe Katie, după ce ambele femei ieşiră din sufragerie. Mănâncă imediat, să nu se pleoştească. O, apropo, am rugat-o pe Verity să comande pentru felul doi peşte şi cartofi prăjiţi, cum îţi plac ţie.

Era aproape miezul nopţii când Katie şi Xenia urcară ca să se culce. Înainte de a se despărţi, se îmbrăţişară, iar Katie spuse:

— Xenia, îţi mulţumesc că m-ai invitat aici. Verity e atât de drăguţă… a fost o seară minunată.

— Micul dejun se serveşte la ora opt, zâmbi Xenia, dar poate fi amânat până la zece, în camera-grădină. O să

nimereşti, chiar dacă nu cobor odată cu tine. Dimineaţa, masa aşteaptă pregătită – ceai, cafea, chifle şi diferite gustări. Dar, dacă preferi, poţi să ceri ceva cald. Jarvis o să fie acolo, plin de solicitudine.

— Nu, e suficient ce mi-ai înşirat tu. O să ne îngrăşăm amândouă, dacă nu avem grijă.

— Asta cam aşa e, aprobă Xenia, strâmbându-se.

Katie intră în cameră şi încuie uşa ca de obicei.

De-afară, de pe coridor, Xenia auzi cheia răsucindu-se în broască. Ezită, după care ridică mâna şi bătu la uşă.

Niciun răspuns.

Ciocăni din nou.

Din cameră, se auzi vocea lui Katie:

— Da? Cine e?

— Eu sunt, zise Xenia. Cine şi-o fi închipuit că e la uşă, dacă nu eu?! se miră ea, în gând.

Katie descuie şi deschise uşa.

Uitându-se lung la ea, Xenia zise pe un ton cam aspru:

— Nu te înţeleg. Chiar dacă acum lipseşte, Jarvis verifică întotdeauna toate uşile din casă, înainte de a se duce la culcare. Şi, presupunând că n-ar face-o, Verity are grijă să se asigure că totul e bine încuiat. Obsesia asta de a te închide cu cheia în cameră e de-a dreptul ridicolă… e o ţăcăneală, pe cuvânt.

— Ba nu, nu e! exclamă Katie, enervată. E doar un obicei de-al meu. Nu-i nicio ţăcăneală, să ştii.

Şovăind o fracţiune de secundă, Xenia spuse:

— Pot să intru un minut? Vreau să vorbesc ceva cu tine. Sau vrei să stăm de vorbă la mine în cameră? Mai sunt şi acolo nişte fotografii la care să tragi cu ochiul, adăugă ea, brusc iritată.

Simţind că se înroşeşte la faţă, Katie replică:

— Xenia, n-am comis nicio indiscreţie, crede-mă. Îmi

pare rău că te-ai supărat. Am remarcat, din întâmplare, fotografia cu Tim şi cu băieţelul acela… Vocea i se stinse. Nu se mai simţea în stare să ducă fraza până la capăt.

— Ştiu, ştiu, mormăi Xenia şi, împingând uşa, intră hotărâtă în cameră. Nu te-aş fi invitat aici, la Burton Leybum, dacă aş fi vrut să-mi ascund trecutul. Aveam de gând să-ţi spun anumite lucruri mâine. Dar, înainte să am ocazia s-o fac, ai văzut fotografia. Uitasem că e pusă pe comoda din Camera Mare… Întrerupându-se, Xenia închise uşa şi, uitându-se atentă la Katie, o întrebă: Te deranjează? Pot să rămân câteva minute? Să stăm de vorbă?

— Sigur că da. Dar să ştii că nu-i nevoie să-mi spui nimic. Eşti prietena mea, ţin la tine şi n-am de gând să mă amestec în viaţa ta şi să răscolesc trecutul. E dureros, probabil, pentru tine… să vorbeşti despre ce a fost.

Aşezându-se pe unul dintre scaune, Xenia se aplecă în faţă şi-şi sprijini capul în mâinile puse pe genunchi, rămânând nemişcată câteva minute. În cele din urmă, se îndreptă, respiră adânc de câteva ori şi începu:

— Justin avea şase ani, când s-a întâmplat. Tim îl ducea la Harrogate. Era iunie, nu iarnă, nu vreme urâtă. Nu ploua. Era o zi însorită şi frumoasă. Niciun motiv ca un camion uriaş să scape de sub control şi să iasă de pe banda lui. Şi cu toate astea, aşa s-a întâmplat.

Oprindu-se brusc, Xenia strânse buzele şi închise pleoapele, după care privi spre tavan. Tremura din tot corpul. Răsuflând adânc şi des, încercă să-şi înghită lacrimile. Se îneca de plâns şi nu mai putea scoate o vorbă. În cele din urmă, reuşi să se stăpânească.

— Camionul s-a ciocnit violent de maşină. Au murit pe loc. Soţul şi fiul meu. Acum nouă ani. Nici după atâta timp n-am putut uita… îmi pare rău că… am avut ieşirea asta. Îşi apăsa ochii cu palmele, dar lacrimile continuau să-i curgă de sub pleoape şi să i se prelingă pe obraji.

Katie îngenunche lângă ea şi o îmbrăţişă.

— Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău. Nu trebuia să-mi fi spus…

Fără să scoată o vorbă, Xenia stătea lipită de Katie, agăţându-se de ea cu disperare şi încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. După un timp, începu să-şi revină şi, dezlipindu-se de lângă Katie, scotoci prin buzunar după o batistă. Îşi suflă nasul şi rosti în şoaptă:

— Când nu vorbesc despre asta, n-am nimic. Dregându-şi glasul, continuă: Mă simt destul de bine în ultima vreme… Cu tine, e la fel?

— La ce te referi?

— M-a frământat adesea gândul că trecutul tău ascunde un fel de tragedie, Katie. Şi că nu vorbeşti despre asta, ca să fii în stare să duci o viaţă normală. Aşa cum încerc şi eu.

Katie se lăsă greoi pe celălalt scaun. O vreme tăcu, apoi se hotărî să vorbească:

— Probabil. N-am fost în stare să vorbesc despre… ce s-a întâmplat. Şi asta ani de zile. Simţeam că mi se sfâşie inima de durere. Dar mă gândesc în fiecare zi. Nu-mi iese nicio clipă din minte.

— Ştiu. Vrei să-mi povesteşti şi mie?

21

— atie şedea nemişcată pe scaun, încercând să-şi ordoneze gândurile, ca să poată relata coerent atacul ucigaş asupra prietenelor ei, în Malvem.

O parte din fiinţa ei se opunea ideii de a dezgropa trecutul, de a vorbi cu voce tare despre ceea ce se întâmplase atunci, şi asta fiindcă suferinţa pe care i-o provoca destăinuirea era insuportabilă.

Trăia cu amintirea lui Carly şi a lui Denise. De obicei, seara, înainte de culcare, sau dimineaţa, după ce se trezea din somn, chipurile lor îi apăreau în faţa ochilor. Nu le

uitase nicio clipă, nu uitase nimic din acea tragedie, dar a-i povesti acum totul Xeniei era ca şi cum ar retrăi disperarea de atunci.

Şi, totuşi, într-un fel, avea obligaţia de a fi şi ea la fel de sinceră ca Xenia, care avusese tăria să îi povestească despre moartea prematură a lui Tim şi Justin. Katie simţea că dacă nu i se va destăinui, relaţia dintre ele risca să se deterioreze. Or, ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Xenia era prima prietenă adevărată pe care reuşise să o găsească în toţi aceşti ani. Din multe puncte de vedere, ea reuşise să umple golul lăsat de Carly şi Denise.

Povesteşte-i, îi şoptea o voce lăuntrică. Spune-i totul. Poate lucrul ăsta te va ajuta să-ţi descarci sufletul.

Aplecându-se uşor în faţă, cu mâinile încleştate, Katie făcu pasul cel mare:

— Totul s-a întâmplat când aveam şaptesprezece ani. Oprindu-se câteva secunde, privi în gol, după care continuă: Era în octombrie 1989. Exact acum zece ani.

Xenia intuia că prietena ei îi va povesti ceva răscolitor şi dureros, aşa că prefera să nu spună nimic, ca să nu o tulbure şi mai mult. Cuibărindu-se mai bine în fotoliu, îşi concentră toată atenţia asupra lui Katie.

— Când ne-am cunoscut, în urmă cu doi ani, ţi-am spus că am visat dintotdeauna să mă fac actriţă. Ce nu ţi-am spus este că am avut două prietene care nutreau aceeaşi dorinţă – Carly Smith şi Denise Matthews. Eram prietene din copilărie. Aveam aceeaşi vârstă. Am crescut împreună, am fost la aceeaşi grădiniţă şi, apoi, la aceeaşi şcoală. Locuiam în aceeaşi zonă, de lângă Malvem, în partea de nord-vest a Connecticutului. Plănuiam să mergem la New York, când vom împlini optsprezece ani, ca să studiem la Academia americană de artă dramatică. Intenţionam să locuim la mătuşa Bridget, care, pe atunci, avea un apartament în TriBeCa Asta până ne-am fi obişnuit

cu New York-ul şi cu facultatea. Pe urmă, intenţionam să închiriem un apartament. Eram nedespărţite… toată lumea ştia asta.

Katie se opri.

— Spune mai departe, Katie, o îndemnă Xenia. Te ascult.

Încet, căutându-şi cuvintele, Katie continuă povestea. îi vorbi Xeniei despre vechiul hambar, pe care Ted, unchiul lui Denise, le lăsase să-l folosească, despre anii pe care îi petrecuseră acolo, repetând piese de teatru şi pregătindu-se pentru serbările de Crăciun de la şcoală. În cele din urmă, ajunse să-i relateze despre evenimentele fatale din ziua aceea cumplită de octombrie a anului 1989.

Îi povesti cum plecase mai devreme de la hambar, cum se dusese acasă s-o ajute pe mama ei, cum îşi amintise că îşi uitase ghiozdanul şi cum se întorsese la hambar împreună cu fratele ei, ca să-l recupereze. îi descrise Xeniei dezordinea din hambar, faptul că fetele lipseau şi cum ea şi Niall plecaseră să le caute.

— Pe Carly am văzut-o prima. Zăcea în pădure, cu faţa plină de sânge. Niall şi-a dat seama că mai trăia. Cât de fericită am fost atunci, ce sentiment de uşurare am avut. Niall m-a lăsat pe mine cu Carly şi s-a dus s-o caute pe Denise – Katie se opri şi respiră adânc de câteva ori, ca să-şi recapete cumpătul. Biata Denise… Era moartă. Violată şi strangulată.

— Dumnezeule! exclamă Xenia. Să ţi se întâmple o asemenea nenorocire, când eşti atât de tânăr şi ai toată viaţa în faţă! Ce cumplit a fost pentru ele, Katie, şi pentru tine. Şi Carly? A scăpat, nu-i aşa, trăieşte?!

— Oh, da…

— Înseamnă că l-a putut identifica pe ucigaş.

— Nu, n-a putut. Carly nu şi-a mai recăpătat niciodată cunoştinţa. A intrat într-o comă profundă.

Câteva clipe, Xenia păru că nu pricepe nimic. Se uita nedumerită şi încruntată la Katie.

— Adică nu şi-a mai revenit niciodată? Asta vrei să spui?

— Exact. De zece ani, Carly e în comă, într-un spital din Connecticut. îi tremurau buzele şi ochii i se umplură de lacrimi. Şi le şterse cu amândouă mâinile şi, încercând să se stăpânească, adăugă: Şi ea e moartă, într-un fel.

Xenia se rezemă de spătar, amuţită. În cele din urmă, izbuti să murmure cu compasiune:

— Ce rău îmi pare, Katie dragă. Teribil de rău. Ce suferinţă cumplită pentru tine! Poliţia l-a prins pe asasin?

— Nu. Cazul a rămas nerezolvat. MacMacDonald, detectivul care conduce brigada de criminalistică din regiunea Litchfield, nu a închis cazul nici până acum. A rămas deschis, „e încă în cărţi”, cum spune el.

— Prin urmare, păstrezi şi acum legătură cu el?

— Eu nu, însă tata a fost coleg de şcoală cu el. De când s-au reîntâlnit, cu prilejul… crimei, s-au împrietenit din nou. Mac crede că se va întâmpla ceva, va ieşi ceva la lumină şi va putea soluţiona cazul într-o bună zi. Tata mi-a zis că pe Mac îl irită teribil ideea că nu a reuşit să îl aresteze pe criminal.

— De ce n-a putut?

— Pentru că nu ştia cine e. Mac i-a spus tatii că de la locul crimei nu a putut culege aprobe niciun indiciu. Medicul legist a prelevat probe de ADN de pe trupul lui Denise, dar n-au fost de niciun ajutor.

— Cum aşa? Ştiam că probele de ADN ajută mult la rezolvarea crimelor.

— Aşa e, ai dreptate. Dar e nevoie să existe un suspect, cu care să confrunţi aceste probe. Or, dacă nu ai… rămâi cu ele şi atât.

— Prin urmare, nu a existat niciun suspect şi nu a

fost arestat nimeni.

— Exact. Mac crede şi acum că individul ne cunoştea. Un bărbat care, mai mult decât probabil, ducea aparent o viaţă normală, dar în realitate era un psihopat. Un tip care ne pândea, ne urmărea… pe toate trei.

— Dar a prins numai două dintre voi… De-asta ţi-e aşa de frică!

Katie încuviinţă din cap. Cuvintele erau de prisos.

— Acum nu mă mai mir că încui tot timpul uşile, murmură Xenia.

— La început, exact după ce s-a petrecut crima, dacă încuiam uşa cu cheia mă simţeam mai în siguranţă; apoi, într-adevăr, a devenit un obicei. Vezi tu, părinţii mei erau convinşi că cineva mă urmărea, aşteptând prilejul de a pune mâna pe mine. Într-un fel, voiau să rămân cu ei la Malvem, ca să mă poată proteja. În acelaşi timp îşi doreau să mă scoată din zona aceea periculoasă.

— Înţeleg perfect, zise Xenia, împreunându-şi mâinile şi aplecându-se în faţă. E o reacţie foarte firească. De aceea te-ai dus să stai la mătuşa ta Bridget, la New York?

— Da. Dar n-am plecat imediat de-acasă. Am rămas la Malvern până la nouăsprezece ani. Nu mai eram convinsă că vreau să mă fac actriţă, din moment ce Carly şi Denise nu mai existau. Visul îşi pierduse tot farmecul. Mă simţeam vinovată pentru faptul că eu le convinsesem să mergem la hambar în acea zi, şi plecasem prima, lăsându-le singure. Dacă aş fi rămas acolo, poate totul ar fi fost altfel. Ne-am fi luptat toate trei şi poate că am fi reuşit să-l învingem pe nemernicul acela.

— Vinovăţia supravieţuitorului, comentă Xenia, încetişor. Ştiu perfect ce înseamnă asta. În dimineaţa aceea de iunie, trebuia să merg şi eu cu Tim şi cu Justin la Harrogate, dar m-am răzgândit în ultimul moment. Am rămas să-l ajut pe Jarvis să facă ordine într-o magazie.

Acesta e motivul pentru care eu trăiesc, în vreme ce ei sunt morţi. Am simţit tot timpul că ar fi fost mai bine să fi murit şi eu, zise ea. Sunt în viaţă datorită unui maldăr de vechituri.

Katie încuviinţă din cap, în semn că înţelege şi îşi reluă povestirea:

— Exact cum îţi spuneam, visul îşi pierduse tot farmecul. Atunci am descoperit că nu mai puteam face teatru. Îmi era practic imposibil să mai păşesc pe o scenă. Ajunsesem să am un trac groaznic. Tremuram tot timpul şi nu mă puteam ţine pe picioare. În anul în care a avut loc atacul, nu am mai participat la serbarea şcolară de Crăciun. Trebuia să interpretez monologul din *Hamlet*, dar nu mai eram în stare. Acesta era rolul pe care îl repetam, în ziua în care au fost agresate. M-am retras într-un fel de… cochilie.

— Şi cum ai reuşit să ieşi iarăşi la suprafaţă?

— N-am reuşit, de una singură. Mama a fost cea care m-a tras afară din hăurile disperării. A fost minunată. A insistat să mă duc la New York şi să mă înscriu la Academia de artă dramatică. A venit cu mine acolo, să mă ţină de mână. A stat cu Bridget şi cu mine câteva luni şi, încetul cu încetul, am început să prind gustul orelor de curs. Am izbutit, de asemenea, să mai scap de frica aceea teribilă, care mă chinuia.

— Dar n-ai scăpat de tot, nu-i aşa?

— Nu. Am rămas un pic paranoică, din punctul ăsta de vedere. Privesc mereu peste umăr. Cred că frica asta n-o să-mi treacă niciodată complet. La fel cum n-o să-mi iasă din cap gândul că numai eu am scăpat cu viaţă. În opinia lui Mac, e posibil ca făptaşul, cum îi spune el, să se fi mutat din zonă, ca să nu fie prins. Aş vrea să-l pot crede pe Mac. Şi, apoi New York-ul e un oraş mare.

— Aşa e, Katie, dar tu eşti actriţă şi, prin urmare, te

vede atâta lume sub luminile rampei… Xenia se opri brusc, scuturând din cap. Cred că e mai bine să tac.

— Ba nu, continuă. Şi eu mă sperii uneori când sunt acolo, pe scenă… ca o ţintă la tir.

— Acesta este motivul pentru care ai refuzat atâtea roluri mari?

— Sincer, nu. Rolurile pe care mi le-a propus Melanie Dawson nu mi se potriveau. A fost de acord cu asta şi soţul ei, Harry.

— Sper că nu eziţi să accepţi rolul din „Charlotte şi surorile ei" din acest motiv… Adică, cred că nu ţi-e… frică, nu?!

— Nu cred… Dacă e să fiu sinceră, nu ştiu, zise Katie, amărâtă.

Se ridică, se duse la fereastra înaltă şi privi afară. Cerul negru ca smoala era înţesat de stele de cristal, iar sus de tot, într-un colţ, apăruse luna nouă. Un cer prietenos şi inofensiv.

Katie reveni, se aşeză în fotoliu şi continuă:

— Ceea ce s-a întâmplat acum zece ani m-a marcat pe viaţă şi m-a schimbat din foarte multe puncte de vedere. Recunosc, am devenit un pic ciudată, şi chiar fricoasă. Pentru un timp, n-am mai fost în stare să mă gândesc la teatru. Bărbaţii mă dezgustau. Până la urmă, m-am întors însă la actorie, care îmi oferă mari satisfacţii.

— Dar ai rămas, în continuare, circumspectă faţă de bărbaţi.

Katie se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Sper că nu te superi de ceea ce am să-ţi spun: Grant Miller nu e pentru tine. Ştiu, e un actor minunat, dar nu se ridică la Înălţimea Ta.

— Oh, da, ştiu şi eu. Oricum, în ceea ce mă priveşte, am terminat cu el.

— Grant ştie asta?

— Am încercat să-i spun, i-am dat clar de înţeles, prin comportamentul meu, când a venit la Londra, acum şase luni. Sper că a priceput şi că n-o să mă mai bată la cap.

— Acceptă rolul, Katie. Este ocazia ta de a deveni celebră. Simt asta… undeva în adâncul fiinţei mele.

— Vreau să joc în piesa asta, Xenia, cu condiţia să pot stăpâni personajul Emily, recunoscu Katie. Vreau să am succes. Nu doar pentru mine, dar şi pentru ele. Pentru Carly şi Denise… îşi doreau atât de mult să fie actriţe… Aş vrea să reuşesc şi de dragul lor. Să joci pe Broadway… ştii, a fost visul lor şi al meu. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, şi cred că eşti foarte curajoasă.

22

I-atie stătea la capătul aleii mărginite de copaci şi privea faţada casei, admirând impozanta clădire. Deşi nu era specialistă în arhitectură, ca tatăl ei, îşi dădea seama perfect că Burton Leybum Hall era o mostră extraordinară a stilului elisabetan târziu.

Casă, construită din piatră cenuşie, pe care o găseai aproape peste tot prin Yorkshire, se armoniza perfect cu peisajul din jur. Linia acoperişului era crenelată, iar clădirea consta într-o combinaţie reuşită de nişe şi firide, frontoane şi metereze, coşuri înalte şi ferestre mari, toate ţintind spre cer în lumina strălucitoare a soarelui.

În după-amiaza precedentă, casa i se păruse misterioasă în lumina acea pală şi neguroasă, însă în zori impresia era diametral opusă. Solidă, făcută să dăinuie, îşi zise Katie. Da, clădirea a fost făcută pentru a dăinui. Trecuseră patru sute de ani peste ea şi rămăsese intactă.

Întorcându-se spre casă şi ocolind construcţia pe la sud, Katie ajunse la o terasă spaţioasă, cu balustradă, care se întindea pe toată lungimea casei. La mijloc, stâlpii parapetului erau întrerupţi de scară, pe care se putea coborî în grădina ornamentală. Dincolo de grădină

începeau pajiştile, care se întindeau până la micul lac ornamental. De o parte şi de cealaltă a pajiştilor, pâlcuri de copaci uriaşi, cu coroane bogate, ofereau o umbră plăcută în timpul verii.

Din nou Katie avu aceeaşi senzaţie de atemporalitate, pe care o simţise când ajunsese aici. Istoria era prezentă în această casă veche şi pe aceste pământuri întinse, dăruite familiei Leybum de către marea regină din dinastia Tudor. Se întreba ce făcuse oare Robert Leybum pentru Elisabeta, ca aceasta să-l răsplătească astfel. Katie îşi propuse să nu uite s-o întrebe pe Verity.

Întrucât nu era încă opt, ora la care se servea micul dejun, Katie se decise să facă o plimbare spre lac. În timp ce mergea, se gândea la Xenia şi la conversaţia lor din seara precedentă, îi părea bine că se destăinuiseră una celeilalte; simţea că astfel deveniseră şi mai apropiate. Amândouă avuseseră parte în viaţă de o experienţă traumatizantă.

Nu ajunse prea departe, când se auzi strigată pe nume.

Întorcându-se şi umbrindu-şi ochii cu palma, privi înapoi şi o văzu pe Xenia, care venea în fugă spre ea.

Xenia purta un trening gri şi pantofi de sport. Când se opri lângă Katie, gâfâia transpirată. Luându-şi prosopul pe care îl ţinea pe umeri, se şterse pe faţă şi încercă să vorbească, dar fără succes.

— Hei, ia-o mai uşurel şi încearcă să taci un minut, exclamă Katie, amuzată.

După câteva secunde, Xenia îşi recăpătă suflul.

— M-am gândit să fac nişte alergări pe aleea de la intrare, fără să mă gândesc cât de lungă este. Sau, poate, nu mai am antrenament. Când veneam înapoi spre casă, m-am întâlnit cu Pell, grădinarul, care mi-a zis că te-a văzut plecând spre lac.

— Eu n-am văzut pe nimeni, zise Katie, mirată.

— Păi, nici n-aveai cum, zâmbi Xenia, cu subînţeles. Pell bântuie prin grădină şi face tot felul de treburi, dar, dacă vrea el, nu-l vede nimeni. Te deranjează dacă fac şi eu câţiva paşi cu tine? Pe urmă ne întoarcem şi luăm micul dejun, la opt. Am eu o bănuială că Anya şi Jarvis îţi pregătesc o trataţie pe cinste. Asta înseamnă un mic dejun cum se mănâncă în Yorkshire, la ţară.

— Păi, aş minţi dacă aş spune că nu mi-e foame. În plus, mi-ar plăcea să gust din bucatele tradiţionale. Şi eu m-am trezit devreme, schimbă ea vorba, aşa că m-am îmbrăcat şi am coborât. Voiam să văd cum arată casa privită din faţă.

— E frumoasă, nu-i aşa?

— Fantastică, Xenia. Zidăria din piatră este superbă. E ceva specific zonei, nu?!

— Da. Mă îndoiesc că există vreo casă din cărămidă roşie, în Yorkshire. Ferească Dumnezeu!

Cele două tinere continuară să meargă câteva minute în tăcere. Cu puţin înainte de a ajunge pe malul lacului ornamental, Xenia spuse:

— Ştii, Katie, m-am tot întrebat dacă nu greşesc, ducându-te mâine la Haworth şi băgându-ţi, parcă, pe gât povestea surorilor Brontë.

— Ce vrei să spui?

— Azi-noapte mi-a venit ideea că, practic, te împing de la spate să accepţi rolul lui Emily şi, într-un fel, te pun în primejdie.

Oprindu-se brusc, Katie se întoarse spre prietena ei. Privind-o îndelung, rosti:

— Ştiu la ce te referi, dar n-ai dreptate, nu e vorba de niciun pericol la care m-aş expune din cauza insistenţelor tale de a accepta să joc în piesă. Atacul asupra prietenelor mele a avut loc acum zece ani. A trecut mult timp de

atunci. În plus, în ultimii patru ani, după ce am terminat facultatea, am apărut mereu pe scenă. Recunosc, nu pe Broadway, dar, oricum, în săli de teatru, unde te poate vedea orice. Nimeni nu m-a agresat. Deocamdată. Adopt şi eu teoria lui MacMacDonald, potrivit căreia asasinul a plecat de pe Coasta de Est la scurt timp după ce a atacat-o pe Carly şi a ucis-o pe Denise.

— Dar ce îl face pe poliţistul ăsta să creadă că aşa s-a întâmplat?

— Tata mi-a spus că Mac a avut tot timpul convingerea că asasinului i-a fost teamă să nu se dea de gol, în faţa familiei şi a prietenilor, dacă ar fi rămas în Malvem sau în regiunile din jur, într-unul dintre oraşe, cum ar fi Kent sau Cornwall Bridge.

— Da, dar atunci e posibil să se fi dus chiar la New York, îi atrase atenţia Xenia.

— Perfect adevărat. Tipul poate fi oriunde. Ştii, Xenia, în momentul în care m-am hotărât să fac teatru, am ştiut că într-o bună zi voi ajunge să-mi câştig existenţa jucând pe o scenă, ceea ce presupune să fiu permanent în văzul lumii. Aşa că am respirat adânc şi mi-am văzut de viaţă mai departe. M-am străduit din răsputeri să-mi alung spaima, să nu mai întorc mereu capul, să nu mai privesc peste umăr. Am încercat să-mi stăpânesc teama.

— Cred că ai reuşit cu brio, având în vedere situaţia.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Katie, pufnind în râs. Că încă simt nevoia să încui uşile.

Râzând şi ea, Xenia o luă de braţ pe Katie şi porniră mai departe.

— Cine ştie, poate că năravurile vechi nu dispar aşa de uşor, murmură ea. Ştii, Katie, îmi pare nespus de bine că suntem prietene.

— Şi mie, Xenia.

— După ce m-am măritat cu Tim – aveam optsprezece

ani –, viaţa mea s-a identificat cu el şi cu casa aceasta, care însemna enorm pentru el. Tim o administra împreună cu tatăl său. Pe urmă, când s-a născut Justin, i-am acordat tot timpul meu. În mod inevitabil, am pierdut legătura cu prietenele mele din şcoală. Apoi, într-o bună zi, m-am trezit complet singură… Vocea Xeniei se stinse, sugrumată de durere.

Katie preferă să tacă, sesizând tristeţea care o cuprinsese pe Xenia. După câteva clipe însă, Xenia continuă:

— Raţiunea mea de a fi şi de a trăi a dispărut, mi-a fost smulsă, uite aşa, pocni Xenia din degete. Moartea e ceva atât de definitiv, prin ireversibilitatea ei, încât rămâi complet dezarmat. Singura fiinţă apropiată, pe care o mai aveam, era

Verity. M-am izolat aici ani de zile, lingindu-mi rănile şi făcând eforturi disperate ca să nu-mi pierd minţile. Da, au fost cinci ani lungi, dacă mă gândesc bine.

— Înţeleg, spuse Katie, încetişor, plină de compasiune. Timp de doi ani şi eu am fugit de lume. Ce te-a determinat, până la urmă, să pleci de-aici şi să vii la Londra?

— Verity. După ce a divorţat de Geoffrey, s-a întors aici. Asta a fost acum cincisprezece ani. Stephen, fiul ei, era la internat şi, oricum, Verity nu avea unde să se ducă în altă parte. Aceasta era casa în care copilărise. Tatăl ei, contele, a poftit-o să stea cu noi. M-am bucurat mult să o ştiu aici. Şi Tim la fel. În plus, îl adora pe băieţel. În fine, după ce s-au prăpădit Tim şi Justin, am ajuns într-un fel să mă agăţ de Verity. Ea era tot ce mai aveam pe lume. Contele a fost distrus de moartea lui Tim şi a început să stea luni la rând în sudul Franţei. Are acolo o prietenă, proprietara unui castel frumos. Stă mai mult acolo. Dar să revenim la Verity. Într-o bună zi s-a decis să îmi dea brânci

afară. Spre binele meu, precizează Xenia, scuturând din cap, cu un chicotit gutural, de parcă ar fi râs de ea însăşi. Numi convenea să plec, dar fiindcă o ajutam la întocmirea cataloagelor, mi-a spus că trebuie să mă duc la Londra şi să cumpăr cele necesare, de la magazinele de cadouri şi suveniruri. A fost o şmecherie bine venită. Spunea că trebuie să las în urmă Burton Leybum şi toate amintirile de aici, mai ales pe cele dureroase. Exact cum făcuse socrul meu. Săracul unchiul Thomas, cât de mult l-a marcat pierderea lui Tim şi a lui Justin.

— Contele e unchiul tău?

— Nu. E socrul meu. Dar el şi mama au fost toată viaţa foarte apropiaţi, aşa că i-am spus „unchiul Thomas", încă din copilărie.

— Şi nu mai vine niciodată în Yorkshire? Nu mai trece pe la domeniu?

— Ba da, vara. Nu se simte prea bine. Clima în sudul Franţei e mai blândă şi îi priieşte, iar Véronique, prietena lui, are grijă de el.

— Prin urmare, te-ai dus la Londra şi ai început să cumperi pentru cataloagele lui Verity. Dar când ţi-a venit ideea cu firma pe care o ai astăzi?

Xenia se opri şi se întoarse cu faţa la Katie:

— Când Verity mi-a cerut să plec de-aici, am suferit un pic, dar nu sunt proastă şi am înţeles repede care a fost intenţia ei. Am făcut cum mi-a sugerat ea. Aveam casa de pe Farm Street, care a devenit baza mea. Şi a ei, de fapt, întrucât trebuie să vină des la Londra, cu tot felul de treburi de afaceri. Tim moştenise casa de la mama lui, iar eu am moştenit-o de la el. În fine, mă ocupam de cataloage şi veneam aici doar la sfârşit de săptămână, din când în când. Pe urmă, într-o bună zi, am avut o revelaţie… mi-a venit ideea cu sărbătoririle. Am luat legătura cu Alan Pearson, care locuia la New York şi avea o afacere

asemănătoare – organiza tot felul de conferinţe şi convenţii. I-a plăcut ideea de a organiza petreceri fanteziste. Eram prieteni de familie, Alan fusese coleg de şcoală cu Tim, aşa că am devenit parteneri. Aveam firma de un an, când te-am cunoscut la petrecerea dată de Bridget de ziua de naştere a lui Alan.

Xenia începu din nou să meargă, şi Katie se grăbi să ţină pasul cu ea.

— Ai mai pomenit şi înainte de cataloagele lui Verity, dar nu mi-ai dat niciodată prea multe amănunte. Ce vinde ea, de fapt?

— Tot felul de lucruri. Verity a înfiinţat sistemul de comenzi prin poştă, pe bază de cataloage, în urmă cu zece ani, însă a început să aibă succes abia de câţiva ani. Sunt o bună sursă de câştig, slavă Domnului. Ştii, are mult fler la articolele pe care le alege pentru vânzare şi se pricepe şi să le prezinte. În asta a constat tot secretul.

— Bine, dar *ce* vinde, de fapt? insistă Katie.

— Păi, hai să vedem. Are un catalog, care se numeşte *Home Conforts from Burton Leybum Hall*, care oferă tot felul de lumânări parfumate, luminări din ceară de albine, perne, vase de flori, feţe de masă, papuci îmblăniţi şi alte lucruri pentru casă. Un altul, *Lady Verity's Bath*, prezintă o linie de şampoane şi geluri de baie, săculeţe parfumate, loţiuni de corp, săpunuri. Al treilea este *Lady Verity's Kitchen*, care propune miere, dulceţuri, jeleuri, murături, ierburi uscate, toate preparate aici. Vinde produse care nu se perimează şi pe care le poţi ţine o viaţă pe raft, fără să se strice.

— Dar asta e o afacere în toată regula, exclamă Katie, vizibil impresionată.

— Da, aşa e. Toată lumea lucrează pentru cataloage, inclusiv eu. Continuu şi acum să fac cumpărături pentru Verity. Şi îmi place.

— Vrei să spui că toată lumea din casă lucrează pentru cataloage? Sau, poate că, toată lumea din sat?

— Răspunsul e da, la ambele întrebări. Verity e o adevărată femeie de afaceri, în felul ei discret şi calm. Lucrează pentru ea destule femei de pe-aici, care sunt bucuroase să poată scoate un ban în plus. De asemenea, Lavinia, Anya, Barry Thwaites, care e însurat cu Anya şi se ocupă de Home Farm, Pell şi Jarvis, desigur.

— Credeam că Jarvis e majordomul.

— Este, deşi pentru Verity a devenit un fel de factotum. Spun asta pentru că s-a implicat cam în toate. Jarvis e mâna ei dreaptă. Oricum, e aici de o veşnicie şi iubeşte domeniul la fel de mult ca şi ea. Vezi tu, Katie, toţi banii care ies din afacerea cu cataloagele sunt folosiţi pentru întreţinerea acestui loc. Ăsta e motivul pentru care, pe timp de vară, eu şi Verity deschidem casa şi parcurile pentru public. Taxa de intrare e folosită pentru parcuri. Mai există şi un magazin, care constituie o altă sursă de bani, unde vindem toate produsele din cataloage.

Katie amuţise. Pe urmă, dădu din cap, în semn că s-a dumirit.

— Nu m-am gândit până acum, dar cred că o proprietate ca asta necesită o mulţime de bani pentru a fi întreţinută.

— Te-ai îngrozi dacă ai auzi cât costă, iar averea familiei nu e prea mare. De aceea toţi se bucură pentru reuşita lui Verity. Nici nu ştiu ce ne-am face fără cele trei cataloage. Presupun că unchiul Thomas, contele, ar trebui să dea domeniul la National Trust sau, în fine, ceva de genul ăsta, ceea ce ne-ar amărî pe toţi, fiindcă asta ar însemna să nu mai avem posibilitatea de a locui aici. Casa ar fi transformată în muzeu.

— Înţeleg, zise Katie, încetişor, gândindu-se cât de mult înşală aparenţele.

— Noi îi spunem lac, dar de fapt e un heleşteu, zise Xenia, arătând spre mijlocul apei şi adăugând: acolo e o fântână arteziană căreia îi dăm drumul doar primăvara şi vara.

— E frumos aici. Lacul e amplasat perfect. Îţi dă senzaţia că pluteşte în orizont sau, mai bine zis, pe cer, zise Katie, strângând ochii din cauza soarelui. Presupun că e şi un loc ideal pentru tot felul de vietăţi. Văd o mulţime de păsări de apă, pe cealaltă parte a heleşteului.

— Da, ăsta e unul dintre motivele pentru care îmi place să vin aici. Nenumărate specii de păsări se stabilesc pe lac, fie şi numai temporar. Se întâmplă să apară chiar şi pescăruşi, deşi Marea Nordului nu e tocmai aproape.

— Cine a construit lacul artificial?

— Cei care au creat ceea ce se cheamă parcurile de agrement sunt Leybumii din secolul al XVIII-lea. Adam Leybum şi fiul lui, Charles, au avut energia, creativitatea şi banii pentru a face asta, ca să nu mai pomenesc şi de timp. Întregul parc arată aşa cum îl vezi tu datorită lor. Au fost geniali în privinţa râului Skell, care curge prin vale, dincolo de copacii aceia. Îndiguind râul din loc în loc, au creat iazuri, lacuri, tot felul de canale, precum şi heleşteie artificiale. Unchiul Thomas spune mereu că parcul este un triumf al peisagisticii romantice din secolul al XVIII-lea. Şi are dreptate.

— Aveţi mulţi vizitatori?

— Oh, da. Vine lume din toată ţara şi din Europa să vadă grădinile şi parcul. Şi, crede-mă, Katie, sunt câteva lucruri deosebite de văzut. Aleea cu rododendroni e o feerie vara; pe urmă, există tot felul de privelişti inedite. Oamenii adoră parcul cu cerbi şi animalele de pe-aici. „Parcul lui Bambi”, cum îi spun unii.

— Dar pe tine şi pe Verity nu vă deranjează să deschideţi domeniul pentru public?

— Nu, deloc. În primul rând este o necesitate. Avem nevoie de banii care provin din taxa de intrare şi din vânzarea ghidurilor pe care le-am tipărit. Şi, în al doilea rând, e plăcut să ştii că şi alţii se pot bucura de frumuseţea domeniului Burton Leyburn, că pot vedea grădinile, că se pot plimba prin parcul de agrement şi prin valea de mai jos. În plus, au şi posibilitatea să vadă lucrurile de preţ din casă.

Katie dădea din cap, fără să spună, însă, nimic. Presupusese tot timpul că Xenia era o tânără bogată, din moment ce avea aura aceea specifică avuţiei. Adevărul era cu totul altul, după cum începea să-şi dea seama.

Întorcându-se şi prinzând-o pe Katie de braţ, Xenia zise:

— Hai, vino, să mergem acasă. Nu ştiu ce simţi tu, păpuşo, dar eu sunt lihnită de foame.

— Şi eu la fel, recunoscu Katie zâmbind.

23

În mai puţin de zece minute, Xenia şi Katie intrară în holul mare din faţă şi se îndreptară spre camera-grădină.

— Cum ţi-am mai spus deja, aici se serveşte micul dejun, zise Xenia, deschizând larg uşa. Cobor şi eu în zece minute. Fac un duş şi mă schimb. Nu mă aştepta. Papă imediat.

— Mersi, aşa am să fac, zise Katie, intrând în cameră.

Pereţii încăperii erau zugrăviţi într-o nuanţă verde deschis, iar cineva, probabil Lavinia, conchise Katie, pictase pe ei nişte copaci tropicali, în care se vedeau păsări exotice colorate. Frescele acestea dădeau camerei un aspect tridimensional. În zona ferestrei, se aflau multe plante, la fel ca şi pe masa lungă de lângă perete. De aici venea şi denumirea încăperii, presupuse Katie.

— Hei, bună, Katie! Lavinia intră pe o uşă pivotantă. Văd că n-au coborât încă. Le place să doarmă mai mult.

— Bună dimineaţa, Lavinia. Xenia a coborât deja. Sau, mai bine zis, a fost să alerge puţin şi apoi s-a plimbat cu mine. Acum s-a dus sus să facă un duş şi să se schimbe.

— Ce rău îmi pare că n-am ştiut. M-aş fi dus şi eu să alerg cu ea sau să mă plimb cu tine. Dacă m-aţi fi luat cu voi.

— Cum să nu te luăm… Spune-mi, vechiul dialect din Yorkshire pe care l-ai folosit, de unde vine exact?

— Jarvis mi-a spus că de la vikingi, care au cotropit nordul Angliei cu multe veacuri în urmă. De aceea sunt pe-aici atâţia oameni blonzi, cu ochi albaştri şi verzi. Nu ştiai? Oricum, Jarvis e specialist.

— La ce sunt specialist, mă rog? întrebă Jarvis din pragul uşii.

— La dialectul din Yorkshire, la vechi zicale şi la multe alte lucruri, zise Lavinia, zâmbindu-i. Jarvis, ţi-o prezint pe domnişoara Katie Byme din America.

— Bună dimineaţa, doamnă, spuse el, înclinând capul.

— Bună dimineaţa, Jarvis, îi răspunse Katie, gândindu-se cât de plăcut era acest om, cu părul lui argintiu şi faţa arsă de soare şi vânt. Zvelt, de înălţime mijlocie, Jarvis să tot fi avut cincizeci şi ceva de ani, poate chiar şaizeci. Purta pantaloni cu dungi, sacou negru, cămaşă albă şi cravată gri, altfel spus uniforma standard din timpul zilei a oricărui majordom englez care se respectă.

— Ce preferaţi, domnişoară Byme, suc de portocale sau de grepfmt? Sunt proaspăt făcute.

— Nu vreau suc, mulţumesc, Jarvis.

— Ceai sau cafea, doamnă?

— Cafea, te rog.

Înclinând din cap, Jarvis se duse la servantă unde, pe câteva plite încinse, se aflau nişte farfurii de argint

acoperite, iar lângă ele o cafetieră electrică şi un ceainic mare, acoperit cu un ştergar vătuit.

Sărind în picioare, Lavinia se duse după el.

— Jarvis, în dimineaţa asta aş prefera un mic dejun gătit. Ce îmi recomanzi?

— Îţi place tot ce e aici, Lavinia. Puding negru, roşii la grătar, cârnaţi de porc, şuncă prăjită, omletă, *firman haddie*, şi alte bunătăţi. Mama ta a prăjit şi nişte *pikelet*.

— Mmm, ce bunătăţi a făcut mami, constată Lavinia, ridicând pe rând fiecare capac.

— Cum e pudingul? întrebă Katie, uitându-se peste masă la Jarvis.

— E o delicatesă din Yorkshire, îi explică el. Un fel de sângerete pregătit de măcelarul din Ripon. Se poate mânca rece, dar Anya îl taie felii şi îl prăjeşte, împreună cu nişte cartofi tăiaţi şi ei subţire. Vreţi să gustaţi?

— Nu, nu cred, mulţumesc. Aş prefera un cârnat, o bucată de şuncă şi poate o roşie la grătar. Şi pâine prăjită. Mulţumesc, Jarvis.

Jarvis luă cafetiera şi umplu o cană, pe care i-o aduse la masă. Katie îi mulţumi din nou.

— Ia şi nişte *firman haddie*, Katie. Ştii cum e?

— Nu prea.

— Cod afumat din Scoţia, zise Lavinia, punând o bucată pe farfurie şi venind să i-o arate. Uite, e aşa gălbui pentru că a fost afumat. Mama îl înmoaie în puţin lapte şi îl serveşte cu o bucată de unt şi nişte pătrunjel deasupra. Vrei tu bucata asta?

— Mulţumesc, nu, răspunse Katie, scuturând din cap. Poţi să-mi spui ce este *pikeletul*.

Râzând, Lavinia îi explică:

— E un fel de pâine rotundă şi turtită, ca o lipie, cu nişte găurele, prăjită şi unsă cu unt. E un deliciu.

— I se mai spune şi *crumpet*, interveni Jarvis,

aducându-i lui Katie farfuria cu mâncarea cerută.

— Mulţumesc, zise Katie.

— Din câte am înţeles, domnişoară Byme, după micul dejun Lavinia vă va arăta picturile ei. E foarte talentată, spuse el cu mândrie.

Lavinia îi zâmbi radios, de lângă servantă, unde îşi umplea farfuria.

— Sunt convinsă, zise Katie, privind-o pe tânăra frumoasă, care părea că venise din anii şaizeci, aşa cum era îmbrăcată în această dimineaţă – cămaşă roşie în carouri, blue jeans, şosete albe şi pantofi comozi. Îşi legase la gât un batic alb de mătase, iar în urechi îşi pusese nişte cercei mari de aur.

— Ce mult semeni cu Andrey Hepbum – în dimineaţa asta, Lavinia, zise ea, fără să vrea.

Lavinia zâmbi încântată.

— Oh, vă rog, domnişoară Byme, nu-i mai spuneţi aşa. Întotdeauna i se urcă la cap când lumea sesizează asemănarea, ceea ce se pare că se întâmplă tot mai des în ultima vreme, zise Jarvis.

— ’Neaţa, Jarvis, rosti Xenia, din pragul uşii.

Îşi pusese un set galben, bluză şi jachetă, nişte pantaloni bej şi arăta proaspătă şi vioaie, având părul legat la spate.

— Bună dimineaţa, domnişoară Xenia, spuse Jarvis. Ce-aţi vrea să mâncaţi?

— Doar o felie de pâine prăjită, te rog. Oh, mai pune şi un cârnat, totuşi. Şi ceai, fireşte, mersi. Întorcându-se spre Katie, Xenia continuă: Mă grăbesc. Verity e deja în birou, iar contabilul soseşte peste câteva minute. Se pare că voi fi ocupată cu ei toată dimineaţa. Aşa că sper să te simţi bine…

— Sigur că da. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Lavinia se va ocupa de tine, nu-i aşa, păpuşo?

— Îi voi arăta lui Katie tablourile mele, Xenia. Putem face şi o plimbare pe jos. Sunt o mulţime de lucruri de văzut. Katie, ştii să călăreşti?

— Din păcate, nu. De altfel mi-e cam frică de cai.

— Avem o iapă blândă şi frumoasă, pe care o cheamă Jess. Cu ea, ai putea încerca. E foarte docilă.

Katie se mulţumi să zâmbească.

— Haide, Lavinia, n-o mai presa pe Katie. E clar că nu vrea să călărească.

— Lavinia, faci tu onorurile? le întrerupse Jarvis. Serveşte-o tu pe domnişoara Byrne cu ce mai doreşte. Apoi, întorcându-se spre Xenia, adăugă: Din păcate, trebuie să mă duc la magazia de ambalaje. Vine o echipă din sat. Patru flăcăi care ne ajută să facem pachetele. Permiteţi să mă retrag, domnişoară Xenia…

— Nicio problemă, Jarvis. Şi eu trebuie să plec, zise ea, golind cana de ceai şi ridicându-se de la masă. Ne vedem mai târziu, i se adresă ea lui Katie, strângând-o uşor de umăr, după care se îndreptă grăbită spre uşă.

Lavinia îi mai turnă nişte cafea lui Katie. După câteva minute, uşa se deschise şi intră Anya.

— Oh, Katie, de fapt n-ai făcut cunoştinţă oficial cu mama mea! exclamă Lavinia, sărind în picioare. Mami, ea e domnişoara Byrne din New York.

Anya se apropie de Katie şi dădu mâna cu ea.

— Bună dimineaţa, domnişoară Byme. Sper că v-a plăcut mâncarea de la micul dejun.

— Bună dimineaţa, Anya, şi da, a fost delicioasă.

Anya se duse la servantă şi se uită în toate vasele.

— Câtă mâncare a rămas, murmură ea. Oh, în fine, asta e. Pell şi Jamie sunt amatori oricând de o gustare. Iar Pomeroy tocmai a venit la bucătărie, pentru sandvişul de dimineaţă. Ce-i aici le-ajunge din plin. Of, Doamne, iar am făcut prea multă mâncare.

— Nu te mai frământa, mami. Jarvis ne-a spus că vine o echipă din sat să facă pachete, aşa că le prinde bine mâncarea rămasă de la micul dejun.

— Da, e o idee bună. Am să le fac nişte sandvişuri, zise Anya. Nu suport să arunc mâncarea, când jumătate din omenire moare de foame.

— Aşa e, o aprobă Katie.

— Ei, trebuie să plec, le anunţă Anya. Tocmai pregăteam legumele pentru dejun. Anya ieşi luând două dintre vasele cu capac.

După ce rămaseră singure, Katie zise:

— Probabil că mama ta e aici de multă vreme. În Anglia, vreau să zic.

— Da, dar ce te face să crezi asta?

— Vorbeşte perfect englezeşte.

— Oh, mami a venit în Anglia când era mică. La Londra. S-a născut la Paris. Ştii, bunicii mei erau ruşi, dar locuiau în Franţa, din cauza revoluţiei. Pe urmă, au venit în Anglia. Mama* s-a măritat cu un tip din Yorkshire, David Keene, din Burton Leyburn. El a adus-o în sat, acum douăzeci şi cinci de ani. După cum ştii, eu m-am născut aici. Tata a murit de inimă, la numai treizeci de ani. Când eu aveam trei ani.

— Îmi pare rău, spuse Katie. Atât de tânăr! Trebuie să fi fost groaznic pentru tine şi mama ta.

— Da, dar mami e puternică. O supravieţuitoare, cum îşi zice ea. Lucrează aici, la Hall, de nouăsprezece ani. îi place, adoră să gătească. E convinsă că acesta e secretul succesului ei, faptul că îi place tot ce face şi că vrea să pregătească bucate delicioase. E important să-ţi placă munca ta, nu crezi?

— Ba da, Lavinia, aşa e. Îmi place actoria, mi-a plăcut, de fapt, dintotdeauna, la fel cum Xeniei îi place să organizeze petreceri minunate.

— Da, ştiu. M-a rugat să îi desenez câteva interioare, în weekend-ul ăsta, cu Palatul de iarnă din Sankt Petersburg. Sunt pentru o sindrofie la New York, la sfârşit de an. Îmi place la nebunie să desenez.

— Dar ştii cum arăta Palatul de iarnă pe vremea ţarilor?

— Oh, da, avem în bibliotecă nişte cărţi minunate, cu imagini fantastice. Sunt ale Xeniei, le are de la tatăl ei, preciză ea zâmbind. Apoi se ridică şi spuse: Hai, Katie, mergem? Maşina veche e în curtea cu grajduri.

Ridicându-se, Katie îşi examina hainele cu care era îmbrăcată – pantaloni de stofă şi pulover gros.

— Nu cred că o să-mi fie frig. Nu mi-a fost nici mai devreme.

— Oh, nu, acum s-a mai încălzit afară. Spunea el, Pell, că o să fie frig, dar mai se întâmplă să greşească.

Maşina din curte, mai degrabă un fel de furgonetă, era într-adevăr cam rablagită, dar cu Lavinia la volan gonea ca una nouă.

— Nu e departe hambarul. Se află imediat lângă pădure, îi explică Lavinia, manevrând furgonetă cu dexteritate printre hârtoape. E lângă Farm Home, unde locuim noi. Tata se ocupă de gospodărie, în fine, tatăl meu vitreg. S-a purtat cu mine ca şi când aş fi fost fiica lui. A avut multă grijă de mama şi de mine. M-a trimis să studiez la Colegiul de artă din Leeds.

— Oh, deci ai studiat aici, în Yorkshire, nu la Londra.

— Exact. Facultatea e foarte bună şi, oricum, nu voiam să locuiesc la Londra. Îmi place foarte mult aici.

— Nu mă mir, Lavinia. Ţinutul Yorkshire e frumos, iar domeniul şi castelul sunt cu totul aparte.

— Mulţumită lui Verity! exclamă Lavinia. Ea face ca totul să meargă ca pe roate. Un administrator perfect, cum spune tata.

— Şi foarte întreprinzătoare, totodată.

— Oh, da, o femeie de afaceri deşteaptă şi eficientă, zise Lavinia privind-o pe Katie, după care întoarse capul din nou spre drum. Contele… s-a cam dat bătut, când au murit Tim şi Justin. Fiul şi nepotul lui, ambii dispăruţi aşa… într-o clipită. Ce şoc teribil a fost. Mama zice că bătrânul conte nu şi-a mai revenit niciodată şi că de aceea îi vine greu să mai locuiască aici.

— Înţeleg, murmură Katie, imaginându-şi imensa durere a contelui. Şi cine va moşteni titlul şi domeniul? întrebă ea cu voce tare.

— Fiul lui Verity, Stephen. După moartea lui, Stephen va deveni conte de Burton Leyburn. În momentul de faţă, studiază la Cambridge.

— Am priceput, zise Katie, rezemându-se de spătarul scaunului din piele roasă.

Se gândea la suferinţa acestei familii. Ce greu e să faci faţă morţii subite a unor persoane dragi, mai ales când e vorba şi de violenţă. Ştia prea bine ce înseamnă asta. Îşi zise că Xenia îşi revenise de minune. Se simţea foarte bine şi, dacă uneori părea tristă şi ursuză, era de înţeles. Cinci ani nu înseamnă prea mult timp pentru a te obişnui cu gândul că soţul şi copilul tău au murit.

Katie privea peisajul. Locul pajiştilor fusese luat de păduri cu copaci mari şi bătrâni; mai încolo, se vedea un şes împărţit într-un fel de parcele, de nişte ziduri de piatră. Ceva mai departe, se vedeau câmpuri cultivate şi o fermă cu multe acareturi, în jurul cărora se întindeau nişte păşuni. Pe una dintre ele păştea, sub soarele strălucitor de octombrie, o cireadă de vaci de Guernsey. Un cal alb şi un mânz săltau jucăuş pe o altă păşune, completând această scenă cu adevărat pastorală.

După zece minute, Lavinia viră pe un drum lat, care ducea prin spatele fermei spre colinele lipite, parcă, de

cerul albastru. Drept în faţa lor, la picioarele dealurilor, se afla un hambar.

— Acolo este atelierul meu! exclamă Lavinia.

Mergând spre hambar, Katie se gândea la o altă construcţie, asemănătoare, undeva, în Connecticut. Se înfioră. Imagini tulburătoare, veşnic vii, îi trecură fulgerător prin faţa ochilor. Noroc că celălalt hambar nu mai exista. După ce Denise fusese ucisă, Ted Matthews îl demolase şi nivelase terenul pe care fusese clădit. Cu toate acestea, hambarul continua să existe în memoria lui Katie.

Deschizând uşa, Lavinia zise:

— *Voilà*! Am ajuns, Katie. Nu-i nemaipomenit?

Katie fu nevoită să-i dea dreptate. De mărime mijlocie, hambarul avea un tavan ca de catedrală; în capătul opus, peretele fusese înlocuit cu un panou mare de sticlă, prin care se revărsa înăuntru lumina zilei, făcând din acest interior un loc ideal pentru a picta.

— Tata a pus fereastra asta imensă, de fapt o uşă dublă, care se deschide prin culisare, îi explică Lavinia. În felul acesta, e simplu să ies afară. Haide, Katie, vreau să-ţi arăt tablourile mele.

Tablourile, atârnate de pereţii hambarului, erau luminate cu nişte spoturi prinse de grinzile tavanului. Katie îşi dădu seama imediat că era vorba de nişte picturi cu adevărat extraordinare. Jarvis are dreptate să fie aşa mândru, îşi zise Katie, fata asta e deosebit de talentată.

Primul tablou în faţa căruia se opri Katie înfăţişa o fetişcană aşezată pe un snop de paie, în faţa unei căpiţe. Sugera o zi caniculară de vară. Lavinia prinsese excelent toate elementele specifice verii: un cer de azur, cu nori albi şi pufoşi, fânul auriu. Aveai senzaţia că din pânza aceea se revarsă toată lumina soarelui. Fetişcana încântătoare, cu gropiţe în obraji şi cârlionţi negri ca de ţigancă, râdea. Mânecile suflecate ale cămăşii roşii cu care era îmbrăcată

lăsau să se vadă nişte braţe dolofane, bronzate ca şi faţa ei veselă. Buzele roşii şi pline se armonizau cu roşul cămăşii.

Katie era captivată. Lavinia picta în stilul impresioniştilor francezi, pe care îl stăpânea bine. Întâmplător, aceasta era şcoala de pictură care îi plăcuse întotdeauna lui Katie, mai ales marii pictori, ca Renoir, Monet şi Degas.

— Sunt fantastice toate! exclamă Katie, după ce văzu întreaga ei colecţie. Cred că expoziţia ta de pictură de la galeria din Harrogate va avea un succes răsunător.

— Oh, aşa sper şi eu. Mă bucur că îţi plac tablourile mele, Katie. Rex Bellamy e de părere că unele dintre ele seamănă cu cele din Şcoala de la Newlyn. E vorba despre un grup de pictori, care au creat prin anii treizeci, extrem de populari la vremea lor. Tot vorbeşte despre ei… i se pare că unele dintre pânzele mele seamănă un pic cu lucrările lui Dame Laura Knight… în fine, sunt măgulită, dar eu nu fac decât să pictez ce îmi place, imaginile pe care vreau să le transpun pe pânză, fiindcă… le am în suflet.

Aprobând din cap, Katie arătă spre un alt tablou:

— Îmi place şi ăsta, zise ea, oprindu-se în faţa unei picturi care înfăţişă doi copii stând sub o salcie, pe malul unei ape mari. Cine sunt aceşti copilandri? Ai avut modele reale sau totul e din imaginaţia ta?

— Sunt nepoţii lui Jarvis şi ai lui Dodie.

— Oh! exclamă Katie, surprinsă. Adică Jarvis e însurat cu Dodie?

— Da. Au o fiică, Alicia, care e măritată cu Alex Johnson, iar aceştia sunt copiii lor, Poppy şi Mark. Adorabili, nu-i aşa? Şi să-ţi mai spun ceva, Katie. Au stat teribil de cuminţi, când i-am pictat. Ca doi îngeraşi.

— Pur şi simplu nu pot să mi-l imaginez pe Jarvis cu Dodie… zise Katie, contrariată.

— Ştiu la ce te referi. Nu prea par să se potrivească, nu-i aşa? Şi, totuşi, sunt căsătoriţi de un car de ani. Amândoi au crescut aici, la moşie. Tatăl lui Jarvis a fost majordom, înaintea lui, iar mama lui Dodie bucătăreasă. Aşa că, într-un fel, pentru Verity fac parte din familie.

— Dar spune-mi, Lavinia, tu crezi că Dodie are aptitudini de medium?

— Nu vreau să mă gândesc la asta, zise Lavinia, izbucnind în râs. Nu prea mă interesează chestiile astea ciudate, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cert e că părinţii mei sunt convinşi că Dodie e medium.

— Am înţeles. Ştii, am senzaţia că şi Verity crede acelaşi lucru.

— Oh, ai dreptate. Bineînţeles că aşa e.

24

Scrierile din tinereţe ale surorilor Brontë i se părură lui Katie fascinante. Reîntoarsă după turul complet al parohiei Haworth, unde crescuseră romancierele, Katie zăbovi în salon, împreună cu Xenia. Se uitară amândouă la nişte manuscrise ale celor patru fraţi, trei fete şi un băiat – Charlotte, Emily, Anne şi Branwell.

Cunoscute sub denumirea de *Juvenalia*, aceste manuscrise erau expuse în nişte vitrine de sticlă. Pe Katie o miră în mod deosebit dimensiunea lor. Niciunul nu era mai mare decât o cutie de chibrituri obişnuită; paginile mici, legate prin cusături manuale de către copiii Brontë, aveau o dimensiune cam de şase-şapte centimetri, iar scrisul de pe ele era minuscul. De fapt, nici nu se putea spune că erau litere de mână, ci un fel de scris de tipar mărunt, pe care fraţii Brontë îl adoptaseră pentru ca manuscrisele lor să semene cât mai mult cu o carte tipărită.

— Sunt extraordinare, zise Katie, aplecându-se peste vitrină, ca să vadă mai bine.

— Când doamna Gaskell, prietena şi biografa lui Charlotte, le-a avut pentru prima oară în mână, a rămas uluită că subiectul prozei era, efectiv, rodul imaginaţiei copiilor. Mai târziu, scria că fraţii Brontë îţi sugerau ideea de putere creatoare dusă până aproape de nebunie. Şi, din câte am citit despre ele, lumea imaginară a Angliei a devenit într-adevăr centrul interesului pentru Charlotte şi surorile ei. Şi asta pentru multă vreme. De fapt, aceasta a fost forţa motrice din spatele tuturor scrierilor lor.

— Dar cum e cu Gondal? N-a fost important pentru ele?

— Pentru Emily şi Anne, în mod cert. Uite, primele au fost poveştile despre Confederaţia Glasstown, scrise de Branwell şi Charlotte. Pe urmă, toţi patru copii au trăit în aceeaşi lume imaginară. În cele din urmă, tărâmul acesta a fost scindat în două entităţi… pe una au numit-o regatul Angria, iar pe cealaltă regatul Gondal. Emily şi Anne au luat Gondalul. Multe dintre marile poeme ale lui Emily, scrise mai târziu, sunt dedicate Gondalului.

— Am înţeles. Dar aici, la muzeu, am văzut mai ales materiale legate de Angria. N-au fost multe poveşti despre Gondal? Doar cărticele din acestea minuscule?

— Ba cred că da, dar au fost scrise de mână, ulterior, de către Emily şi Anne, deşi Anne şi-a pierdut prima interesul. Se spune că Charlotte a distrus manuscrisele după moartea lui Emily.

— Dar *de ce*? exclamă Katie, nedumerită. Crezi că Charlotte era invidioasă pe sora ei, care devenise o mare scriitoare?

— Nu, nu cred, însă n-avem de unde afla care a fost adevărul. Teoria avansată de cercetătorii care au studiat creaţia surorilor Brontë este că Charlotte n-a făcut decât să dea curs dorinţei lui Emily, care era extrem de retrasă şi de interiorizată. Charlotte avea convingerea că Emily scria

doar pentru sine şi nu voia ca alţii să-i citească romanele; mai ales străinii, adică publicul cititor.

— Vrei să spui că Emily scria numai pentru că simţea nevoia să fie împlinită ca fiinţă umană?

— Exact. Emily rămâne o figură interesantă, misterioasă şi mistică. Avea demonii ei… Katie, rolul lui Emily ţi se potriveşte de minune.

Îndreptându-şi spatele şi întorcându-se cu faţa la Xenia, Katie spuse zâmbind:

— Oh, ştiu. Cu cât văd mai mult din Haworth, cu atât sunt mai intrigată.

Privind în jurul ei, prin salon, se duse până la fereastră, ca să privească cimitirul:

— Halal loc de joacă pentru nişte copii, a murmurat ea, oftând.

Venind lângă ea şi văzând scena sumbră de afară, Xenia spuse:

— Aşa e, ai dreptate. Dar există o grădiniţă în spate. Se pare că Emily îşi lua pupitrul şi se ducea să scrie acolo, la umbra unui copac. Nu-i prea plăcea să se îndepărteze de Haworth… de casa asta, de grădină, de colinele din jur. Probabil că se simţea în siguranţă aici… şi nu-i mai era teamă.

— Nu-mi vine să cred că Emily Brontë, cea care a scris *la răscruce de vânturi*, era o fricoasă.

— N-am spus asta.

— Dar aşa a reieşit, Xenia.

— Poate. Ştii, la un moment dat Charlotte şi Emily s-au dus să înveţe la şcoala lui *Madame* Heger, la Bruxelles. Profesorul Heger, care preda acolo, şi de care Charlotte s-a îndrăgostit, i-a scris reverendului Brontë, spunându-i că, de când era acolo, Emily îşi mai pierduse din timiditate şi frică. Toate rudele şi toţi prietenii ştiau însă că ea îşi dorea, de fapt, să rămână la Haworth. Nu voia să păşească

în marea grădină a lumii, deşi a făcut-o de câteva ori.

— Poate, asemeni majorităţii scriitorilor, era egoistă şi voia să rămână într-un mediu familiar, doar ca să poată scrie, sugeră Katie.

— E-adevărat. Cred că ţinea foarte mult să îşi perfecţioneze arta scriitoricească.

— Şi ce s-a ales de idila lui Charlotte cu profesorul Heger?

— Oh, nu a căpătat niciodată caracteristicile unei idile romantice în adevăratul înţeles al cuvântului. Nu uita că el era însurat. Exista o *madame* Heger, care era proprietara şcolii. La un moment dat, a început să intre la bănuieli. Presupun că asta s-a întâmplat în timpul celei de-a doua vizite a lui Charlotte la Bruxelles.

— Crezi că profesorul simţea şi el aceeaşi atracţie romantică pentru Charlotte?

— Nu. Dar, în fond, de ce spun asta? De unde putem şti cu precizie? N-am fost acolo să vedem. N-am asistat la întâlnirile lor. Iar cei care au fost de faţă sunt de mult morţi şi îngropaţi. Hai să nu ne amăgim, Katie. Nu ştim ce pot face un bărbat şi o femeie împinşi de sentimentul copleşitor şi mistuitor al pasiunii sexuale şi al iubirii romantice.

— Aproape orice, presupun. Doar ştii cum sunt bărbaţii.

— Tangoul se dansează în doi, Katie, zise Xenia, izbucnind în râs. Nu uita că un bărbat nu poate face chiar totul de unul singur. Are nevoie de o femeie, de o parteneră. Şi mai e ceva de luat în consideraţie. Fără profesorul Heger în viaţa lui Charlotte, fie numai şi ca dascăl, n-am mai fi avut acele două cărţi minunate, *Profesorul* şi *Villette*.

— Nu le-am citit. Dar am citit *Shirley* şi mi-a plăcut. Charlotte a fost mult mai prolifică decât Emily, nu-i aşa?

— Oh, da, şi mult mai profesionistă. Tot ea a fost şi promotoarea. Vreau să spun că ea se ocupa de publicarea cărţilor şi avea contact cu lumea şi cititorii, făcându-şi treaba ca un agent de presă din zilele noastre. Într-un fel, ea îi dirija pe toţi. Dacă Charlotte nu ar fi avut energia, elanul şi ambiţia de a le face viaţa mai bună, poate că lumea n-ar fi auzit niciodată de surorile Brontë, care, în secolul al XIX-lea, stăteau aici sus, pe colinele din Yorkshire, scriind romane şi poezii.

Xenia şi Katie ieşiră de la Muzeul Parohiei Brontë. Cum Xenia cunoştea foarte bine localitatea Haworth, îşi conduse prietena pe străzile pietruite, pe lângă biserica înaltă, cu turnul ei paralelipipedic cu orologiu, până sus pe dealul care străjuieşte deasupra văii West Riding.

După câteva minute, cele două tinere contemplau deja sălbăticia colinelor pustii. Acestea se întindeau parcă la nesfârşit, într-o linie continuă spre zările îndepărtate, ca o mare cu nuanţe cafenii şi roşcate.

— Uluitor, spuse Katie, impresionată de asprimea peisajului uşor înfricoşător.

— Da, înclin să-ţi dau dreptate. Umbrindu-şi ochii cu palma, Xenia continuă: întotdeauna, am avut senzaţia că acest colţ de lume emană ceva înspăimântător, dar totodată impresionant, prin pustietăţile lui bătute de vânturi. Multor persoane li se pare că totul aici e prea dur, prea aspru. Îmi pare rău că nu poţi vedea cum arată colinele astea în august şi septembrie, când buruienile sunt înflorite. Atunci, e splendid. Acum au mai rămas doar câţiva ciulini. Ştii, sunt aproximativ cinci kilometri până la Top Withens, locul unde se presupune că se petrece acţiunea în la *răscruce de vânturi*. Există, totuşi, mulţi specialişti care susţin că nu vechea fermă a fost, de fapt, modelul pentru domeniul Eamshaw. După opinia lor, în la *răscruce de vânturi* Emily a luat drept model un conac

mult mai mare, High Sunderland Hall, pe care l-a amplasat, însă, acolo unde se află Top Withens, din care, apropo, n-au mai rămas decât nişte ruine. Dar, dacă vrei, putem face o plimbare pe dealuri. Eu, una, sunt gata.

Xenia se opri şi privi cerul de un albastru deschis.

— Da, e încă timp frumos. Dar sus, pe coline, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Vremea este imprevizibilă. Se poate schimba în câteva minute. Oricând e posibil să tragă o ploaie. De aceea am luat umbrela, zise, bătând cu palma sacul de pe umăr.

— Mi-ar plăcea să ne plimbăm pe coline, dar nu-i nevoie să mergem chiar până la Top Withens. Nu vreau să văd ferma dărăpănată. Îmi doresc doar să „simt" peisajul, să mă simt pătrunsă de spiritul acestui loc, şi asta fiindcă Emily a petrecut atât de mult timp aici, sus.

— Haidem!

*

Cele două prietene păşeau în tăcere pe potecă, cufundate în gândurile lor.

Katie se gândea la Emily Brontë, o femeie atât de enigmatică, încât părea aproape ireală. Ştia că pentru a interpreta rolul ei trebuia să îi înţeleagă firea şi personalitatea. Dacă voia să aibă succes, era nevoie să cunoască perfect motivaţiile, intenţiile, pasiunile, dorinţele, ba chiar şi visele personajului.

Perspectiva o speria, dar ştia că în biblioteca de la Burton Leybum Hall se găseau câteva cărţi care o puteau ajuta. Verity scosese din rafturi nişte biografii şi studii despre surorile Brontë şi romane scrise de ele. Arătându-i-le, Verity îi spusese că le putea împrumuta, cu condiţia ca volumele să revină la un moment dat la locul lor, în bibliotecă. „Asta fiindcă sunt inventariate", îi explică ea.

Katie luă hotărârea să citească aici, în Yorkshire, cât putea mai mult despre Emily şi, la nevoie, să mai ia cu ea,

la Londra, doar câteva cărţi.

În ceea ce o privea, Xenia era cu gândul la petrecerea pe care firma ei trebuia să o organizeze, de Anul Nou. Alan, partenerul ei, o sunase în ziua precedentă de la New York şi îi confirmase pentru a doua oară că putea folosi ca temă a banchetului Palatul de Iarnă din Sankt Petersburg. Acum se gândea la desenele pe care Lavinia i le va face în acest weekend, inspirându-se din nişte albume cu fotografii, pe care Xenia le avea în biblioteca de la Burton Leybum. I le dăduse tatăl ei, cu ani în urmă, când o dusese în Rusia.

Ce provocare să ai posibilitatea să amenajezi sala de bal din Palatul de Iarnă, aşa cum arăta ea pe vremea ţarilor, în sala de bal de la Plaza Hotel, din New York! Xenia era nerăbdătoare să se apuce de treabă. Planurile ambiţioase de acest fel îi dădeau posibilitatea să nu se mai gândească la moartea copilului şi a soţului ei şi o ajutau să-şi domolească suferinţa. Proiectele creatoare aveau darul de a atenua durerea şi amărăciunea. Măcar pentru scurt timp.

Mergeau de douăzeci de minute, când vremea se schimbă brusc, exact cum prezisese Xenia. Fără niciun avertisment începu să fulgere, şi într-o clipă albastrul pal şi difuz al cerului se preschimbă într-un cenuşiu plumburiu. În depărtare răsunară tunete puternice.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, zise Xenia, privind în sus. O să plouă, poţi fi sigură de asta.

— Da, hai înapoi. Bine că am apucat să văd un pic colinele. Simţind nişte stropi de ploaie pe faţă, Katie adăugă: Xenia, hai să mergem!

Cele două tinere începură să alerge pe potecă, îndreptându-se spre satul Haworth. Tocmai ajunseseră la capătul podişului, când începu să plouă cu găleata. Cuibărindu-se una lângă cealaltă, sub umbrela Xeniei, o

luară la fugă pe strada principală.

— Asta se cheamă să ai baftă, zise Xenia, ştergându-se pe faţă cu un şerveţel. Dacă mai rămâneam câteva minute pe coline, ne uda ciuciulete. îi întinse cutia cu şerveţele lui Katie.

— Mersi! Ştergându-se, Katie se rezemă de spătarul scaunului de lângă şofer. Îmi pare rău că a trebuit să ne întrerupem excursia în modul ăsta, Xenia, dar ai avut dreptate când ai insistat să venim. Acum am o imagine mult mai clară despre Emily.

— Ştiam eu.

Pornind motorul, Xenia scoase maşina din parcarea goală, în acea sâmbătă răcoroasă de octombrie. Majoritatea turiştilor vizitau Haworth primăvara şi vara sau când înfloreau bălăriile, în august şi septembrie.

Automobilul intră pe şoseaua principală care ducea la Keighley, de unde ajungeau pe autostrada spre Skipton şi Harrogate. Xenia conducea cu viteză constantă, făcând din când în când câte o remarcă.

La un moment dat, spuse:

— Dacă vrei să te lămureşti şi mai bine în privinţa lui Emily Brontë, ar trebui să stai de vorbă cu Rex Bellamy. E într-un fel expert în istoria acestei familii.

— Zău?! Dar, de fapt, n-ar trebui să mă mir, după câte lucruri interesante a spus aseară despre romanele şi poeziile lor.

— Nu l-am auzit vorbind la cină despre surorile Brontë.

— Nici n-ai fi avut cum. Asta s-a întâmplat când te-ai dus sus să îţi iei puloverul.

— Aha, am înţeles.

— Cu ce se ocupă? Pare un personaj din mediul universitar. E profesor, cumva?

— Nu, râse Xenia. Nu te lăsa indusă în eroare de

aerul lui savant… Aşa vrea să pară.

— Bun, dar atunci cu ce se ocupă?

Xenia nu răspunse. Katie aşteptă câteva momente, privind-o pe furiş şi întrebându-se de ce devenise brusc atât de misterioasă în privinţa lui Rex. După câteva secunde întrebă:

— Înseamnă că nu-i profesor, deci?

— Nu. Urmă din nou o pauză, după care Xenia spuse: E spion.

— *Spion*? Cum adică?

— Uite-aşa, spion. Cel puţin, asta e părerea mea. Cred că e de la MI6.

— MI6… asta ce înseamnă?

— MI6 e ca CIA la voi, în sensul că operează în afara Marii Britanii. MI5, în schimb, operează în interiorul ţării, ca FBI la voi.

— Am înţeles. Făcu o pauză. Nu ştiam că spionii nu-şi ascund meseria… Mă aşteptam să ţină secret cu ce se ocupă.

— Oh, stai un pic! Rex nu bate toba că e spion. De fapt, îi place să lase impresia că e cadru universitar, exact cum ai presupus şi tu. Ba chiar şi scriitor. Desigur, e un tip foarte cult, bine informat în domeniul artelor şi al literaturii, dar e spion, sunt absolut sigură.

— Şi Verity e de aceeaşi părere?

— Uneori da, alteori neagă. Când era în armată, Rex a lucrat la secţia militară de spionaj, iar acum cred că este în MI6. Călătoreşte mult în străinătate, dar e foarte misterios în privinţa scopurilor. În plus, ştie mult prea multe despre anumite lucruri. Ştii, îi mai scapă câte o remarcă uneori, după care face eforturi să repare gafa.

— E prietenul lui Verity?

— Nu e vorba de o legătură amoroasă, dacă la asta te referi. Însă, da, e cel mai bun prieten al ei. S-ar putea

spune că sunt buni camarazi. Se cunosc de un car de ani, iar acum, fiindcă Rex a divorţat, stă mult timp la Hall. O parte din an, locuieşte în Yorkshire. Mama lui are o superbă casă în stil georgian, lângă York. Dar parcă ţi-am spus deja.

— Iar în restul timpului, călătoreşte pentru MI6?

— Cred, zise Xenia, chicotind. Mai are şi un apartament la Londra, pe Chesterfield Street. Ştii, Katie, dacă ai să-l întrebi pe Rex cu ce se ocupă, va fi relativ sincer cu tine. Îţi va spune că lucrează pentru guvernul britanic, la Foreign Office, şi că are biroul în Whitehall. Dar, cum ţi-am mai spus, eu cred că lucrează în serviciul britanic de spionaj.

— Dar Verity de ce nu e sigură şi se îndoieşte, uneori, că Rex ar fi spion?

— Fiindcă n-ar vrea să se întâmple ceva rău cu Rex, presupun. Uite, nu trebuie să mă înţelegi greşit, îmi place enorm de Rex şi puţin îmi pasă că e spion sau nu. E un bărbat politicos, chipeş şi fermecător. Iar Verity ţine mult la el. Ca şi mine, de altfel.

— Dar de ce ştie atât de multe lucruri despre familia Brontë?

— Nu-mi dau seama exact. Poate fiindcă surorile Brontë sunt marile scriitoare din Yorkshire, iar el suferă de patriotism local, cum se spune, chicoti Xenia din nou. E foarte mândru că s-a născut în Yorkshire. Întâmplarea face să aibă înclinaţii puternice spre literatură. Dar poţi să-l întrebi de ce-l interesează atât de mult familia Brontë. E un om foarte comunicativ. Numai să nu-l întrebi dacă e agent britanic.

— Cum o să fac aşa ceva, Xenia?! Doar nu mă crezi tâmpită!

— Ei, bravo! Eşti una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunosc, Katie, zise Xenia, zâmbindu-i

cu afecţiune.

25

13 iblioteca de la Burton Leyburn Hall era o încăpere lungă, asemănătoare unei galerii, stil specific epocii tudoriene, cu un tavan cu grinzi aparente şi un şemineu din piatră. Din podea până în tavan, pereţii erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi, iar în faţa şemineului se aflau o canapea mare din piele şi nişte fotolii comode.

Katie se îndreptă spre masa mare din faţa uneia dintre ferestrele înalte şi se uită, din nou, la cărţile pe care i le alesese Verity. Privirea i se opri asupra unui volum despre Emily Brontë, scris de Muriel Spark şi Derek Stanford.

Întorcându-se spre sofa, cu cartea în mână, Katie tresări speriată când Rex Bellamy, pe care nu-l observase, se ridică de pe unul dintre fotolii.

— Scuză-mă, Katie, n-am vrut să te sperii. Iartă-mă, draga mea.

— Nu-i nimic, Rex, zise ea, zâmbindu-i. Nu mi-am dat seama că mai e cineva în cameră.

— Ah, văd că ai luat cartea lui Muriel Spark. E foarte bună şi excelent scrisă. Ia povesteşte-mi, cum a fost excursia la Haworth?

— Interesantă. Mă bucur că Xenia a insistat să merg. Acum ştiu mult mai multe lucruri despre Emily Brontë, decât ieri. Aşa că a meritat, efectiv. Ezitând o fracţiune de secundă, Katie continuă: Xenia mi-a spus că tu ştii o sumedenie de lucruri despre familia Brontë şi că ai putea să-mi dai nişte repere subtile în privinţa lor, mai ales în ceea ce o priveşte pe Emily. Te-ar deranja să stăm un pic de vorbă despre asta, Rex?

— Dimpotrivă. Ai timp acum, Katie? Dacă da, putem discuta până se serveşte ceaiul.

Încuviinţând din cap, Katie se aşeză pe sofa şi puse

cartea pe o măsuţă alăturată.

Rex luă loc într-unul dintre fotolii, uitându-se la ea surâzător, ca şi cum ar fi aşteptat o întrebare ca să poată începe.

— Dacă nu comit vreo impoliteţe, Rex, ce te-a făcut să te interesezi atât de mult de surorile Brontë?

— Nu-i nicio impoliteţe, ci o întrebare foarte normală. Interesul acesta se datorează surorii mele, Eleanor. Cu ani în urmă, când era încă studentă, a trebuit să facă un studiu pentru facultate, în fine, pentru un examen. Şi… subiectul a început să mă intr*ige, zi*se Rex, rezemându-şi coatele pe genunchi. Vezi tu, Katie, mie îmi plac misterele. Atunci, deci cu ani în urmă, m-a incitat ideea că surorile Brontë erau înconjurate de mister. Şi aşa am început să citesc câteva cărţi de-ale lui Eleanor, devenind astfel şi mai fascinat de acest subiect. În toţi aceşti ani am făcut un fel de pasiune pentru această familie.

— Lucrezi în domeniul literar? Adică, eşti profesor de literatură? Sau ceva de genul ăsta? întrebă Katie, curioasă să audă ce va răspunde.

Îl privi cu atenţie. Rex era un bărbat chipeş. Avea pomeţi înalţi, frunte latăşi un păr negru, uşor încărunţit la tâmple. Ochii negri sclipeau de inteligenţă şi umor. Înalt, subţire, cu picioare lungi, Rex era un bărbat elegant, dar nu la modul extravagant.

După câteva clipe, Rex spuse:

— Nu, nu sunt cadru universitar. Lucrez pentru guvernul britanic, la Foreign Office.

— Zău?! Şi cu ce te ocupi acolo?

— Cu informaţiile… spionaj, s-ar putea numi.

— Oh! exclamă Katie, întrebându-se dacă păruse suficient de mirată.

Rex începu să râdă.

— Sunt convins că Xenia ţi-a spus că sunt spion…

agent britanic. Dar nu e adevărat. Am o muncă de birou, nu fac pe spionul plecat pe teren în misiune, aşa cum Xeniei îi place să creadă. Oricum, dintr-un anumit punct de vedere, e o muncă de-a dreptul plictisitoare.

Katie râse şi ea, dar nevrând să-şi trădeze prietena, preferă să mintă:

— Oh, nu, Xenia n-a comentat nimic despre serviciul tău. Mi-a spus doar că ştii o mulţime de lucruri despre surorile Brontë. Cred că s-a gândit că m-ai putea ajuta. Ţi-am spus, aseară, că mă gândesc să accept rolul lui Emily din piesa „Charlotte şi surorile ei", pe care spui că ai văzut-o.

— Oh, da, n-aş fi ratat spectacolul ăsta pentru nimic în lume. Nu vreau să te influenţez în vreun fel, dar îţi mărturisesc că mi-a plăcut piesa, însă nu am fost pe deplin satisfăcut de felul în care a fost interpretat rolul lui Emily.

— Ce vrei să spui?

Ezitând câteva clipe, Rex zise:

— Prefer să-ţi spun un pic mai târziu câteva dintre observaţiile mele critice despre cum a fost întruchipată pe scenă Emily. Acum cred că ar fi mai bine să-ţi vorbesc despre surorile Brontë, aşa cum le văd eu.

— Îţi sunt recunoscătoare că vrei să-mi povesteşti despre ele.

Rezemându-se de spătarul fotoliului, Rex spuse:

— Din discuţia noastră de aseară mi-am dat seama că ştii deja câteva lucruri despre ele.

— Da, şi Xenia mi-a mai împărtăşit câte ceva, azi.

— Bine, atunci, dă-mi voie să fac un mic istoric al familiei.

Cei patru copii erau apropiaţi, dar totuşi divizaţi în două tabere. Charlotte şi Branwell, pe de o parte, Emily şi Anne, pe de alta. Deşi, mai târziu, la maturitate, Charlotte a ajuns să fie sincer impresionată de imensul har al lui

Emily. Toţi patru erau nişte scriitori extraordinar de talentaţi şi aveau o imaginaţie extrem de vie şi de bogată. Branwell era şi pictor. De fapt, el a studiat pictura. Era beţiv, cum ai aflat, probabil, şi până la urmă a ajuns şi să se drogheze. Lua laudanum şi opiu. Şi-a irosit viaţa şi a murit mult prea tânăr. Sentimentele celor trei surori pentru el erau împărţite. îl iubeau, firește, dar erau totodată impresionate, furioase, înspăimântate, fascinate şi entuziasmate de el, după cum escapadele lui ieşeau sau nu la lumină, sau creditorii îşi făceau apariţia la uşă, să strângă datoriile. Ca să rezum, Branwell era oaia neagră a familiei.

— Şi, probabil, răsfăţatul surorilor lui, opină Katie.

— Uneori, da. Dar nu tot timpul. Mama lor a murit tânără, de tuberculoză, iar reverendul Brontë era un tată mai mult absent, în sensul că stătea aproape tot timpul la biserică, unde îşi scria predicile sau se cufunda în meditaţie. Numai mătuşa lor îi mai supraveghea puţin, când erau mici. Şi Charlotte, dar ea era doar cu un an mai mare decât Branwell. De fapt, diferenţa de vârstă dintre ei nu era mare – câte un an, între fiecare copil. Oh, cu excepţia lui Anne, care era aproape cu doi ani mai mică decât Emily.

— Şi Charlotte era într-un fel… prom*otoarea lor*, cum s-ar spune. Cea care se agita să li se publice operele.

— Da, într-adevăr. Charlotte era cea mai mare şi, în mod cert, cea mai bună romancieră dintre ei. Şi cea mai prolifică. Totuşi, Emily era adevăratul geniu, cu şase mari poeme epice şi romanul acela extraordinar. Anne era şi ea o bună romancieră şi poetă, şi foarte ataşată sentimental de Emily. Revenind, însă, la Charlotte, ea a acţionat într-adevăr ca agentul lor, reuşind să publice, pe bani, prima lor carte de poezii, din care nu s-au vândut, însă, decât două exemplare. A existat, totuşi, o recenzie favorabilă,

care viza poeziile lui Emily, cunoscută sub pseudonimul de Ellis Bell. Anne fiind Acton Bell, iar Charlotte – Currer Bell. Ştii, nu voiau ca lumea să afle că ele erau cele trei surori Brontë.

— Da, am auzit şi eu asta.

— Charlotte le-a îndemnat pe toate să scrie cărţi care să se vândă, adică romane. Era ambiţioasă şi dorea să le vadă realizate în viaţă.

— Dar lui Emily nu-i păsa de asta, am dreptate?

— Da. Ea, personal, nu făcea niciun efort ca să i se publice opera sau ca să dobândească faimă. Adevărata ei grijă era să îşi *perfecţioneze* opera. Se comporta ca o profesionistă. Am convingerea că din cauza acestui perfecţionism şi-a distrus multe dintre scrieri. Nu era mulţumită de ceea ce făcea. Mai ales după ce s-a publicat Za *răscruce de vânturi*. E posibil ca şi Charlotte să fi distrus o parte din opera lui Emily, după moartea acesteia, pentru a-i proteja intimitatea, la care sora ei ţinuse atât de mult.

— Ce părere ai despre la răscruce de vânturi?

— Nu aceeaşi ca toată lumea, asta în mod cert!

— Îmi spui şi mie părerea ta?

— Lumea vede în această carte o mare poveste de iubire. Dar nu-i numai asta. În esenţă, este un roman foarte violent despre răzbunare şi ură, cu un erou byronian, Heathcliff, care se răzbună pe Cathy Eamshaw şi pe toată familia ei.

— Înţeleg ce spui, dar rămâne totuşi o poveste de iubire, într-un anumit sens!

— Nu în accepţia uzuală a sintagmei „poveste de iubire”.

E ceva extrem de violent, aproape demonic şi sumbru totodată. Aşa-zişii amanţi nu se unesc niciodată printr-o pasiune fizică. Rămân mereu departe de experienţa

sexuală, deşi, sincer să fiu, sunt pătimaşi din alte puncte de vedere. Cred că e o odă a morţii, cum numai Emily Brontë putea să scrie. O carte de o mare complexitate. Are energie, un enorm elan narativ şi nişte povestitori unici, în persoana lui Nelly Dean şi a domnului Lockwood. Nu mă satur niciodată s-o citesc. Întotdeauna cartea asta îmi face o mare plăcere.

— Şi Emily? Despre ea ce crezi?

— Era o tânără relativ normală. Prin asta, înţeleg că era cu picioarele pe pământ, o fire practică. Familia şi prietenii spun că îi era întotdeauna dor de casă, când pleca din Haworth. Ceea ce poate fi adevărat. Cert este că ei îi plăcea să stea acasă, să se ocupe de gospodărie, fiindcă asta *îi permitea să trăiască după regulile ei*, dându-i posibilitatea să se furişeze să scrie, ori de câte ori avea chef. Aşa era Emily. Că îi era dor de casă? Poate. Dar, în opinia mea, voia să fie la Haworth ca să se ocupe de parohie, să îi dirijeze pe servitori şi *să facă ce îi plăcea ei*. Când Charlotte şi Anne au fost plecate să lucreze ca guvernante, iar Branwell la căile ferate în Luddenden Foot, ea a rămas stăpână pe toate. Era şefa, iar şefa îşi petrecea cea mai mare parte din timp scriind.

— Artistul egoist, asta vrei să spui?

— Într-un fel, da, conveni Rex. Ca să ai succes ca artist, fie că eşti pictor, scriitor sau actor, trebuie să te dedici muncii tale. Iar dacă asta înseamnă şi egoism, fie, aşa e. Am ajuns la aceste concluzii despre Emily după ce am citit scrisorile lui Charlotte către prietenele ei Ellen Nussey şi Mary Taylor, şi corespondenţa dintre Charlotte şi Emily.

— Ce te determină să crezi că Emily a fost o fiinţă normală? Vreau să spun că peste tot este prezentată ca o făptură ciudată, enigmatică şi mistică.

— Ceea ce nu spun că este greşit, Katie, se grăbi Rex

să precizeze. Era o tânără normală în sensul că putea să compună o scrisoare foarte prozaică despre treburile ei zilnice, pe un ton obişnuit şi vesel, dar cu toate astea, în aceeaşi zi, era capabilă să stea ore în şir şi să scrie naraţiuni şi poeme de un mare dramatism. Cu alte cuvinte, putea să se transpună în pielea unui personaj şi *să devină* acel personaj, pe durata cât scria. Însă, când punea tocul jos şi se ridica de la birou, redevenea Emily Jane Brontë, fiica vicarului, care avea grijă de casă şi de tatăl ei.

— Cred că va trebui să-mi reconsider unele idei despre Emily. Pentru piesă. *Dacă* am să accept rolul.

— Oh, nu trebuie să refuzi, Katie. Ţi se potriveşte, sunt absolut convins de asta. Am să-ţi pregătesc câteva notiţe, mai târziu, adăugă Rex. Te vor ajuta să nu mai pierzi aşa mult timp cu documentarea, deşi cred că trebuie să citeşti cartea lui Muriel Spark despre Emily. Notiţele mele vor fi ca un fel de rezumat. Aplecându-se în faţă, se uită lung la Katie, şi zise: Te rog să nu refuzi rolul lui Emily Brontë. Eu de-abia te-am cunoscut, însă îmi dau seama că e foarte bine ca *tu* să interpretezi acest personaj.

Vorbise cu atâta căldură şi patos, încât Katie fu impresionată:

— I-am spus producătoarei că voi accepta. Am vrut doar să fiu sigură de mine şi de faptul că o voi putea întruchipa pe Emily.

— Poţi, draga mea, poţi.

Uşa bibliotecii se deschise şi Rex sări imediat în picioare în momentul în care Verity intră vijelios în cameră.

— Ai venit, scumpa mea, zise el, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe creştetul capului.

Katie remarcă expresia de iubire de pe chipul lui, căldura şi tandreţea din ochii căprui, şi îşi zise că aceşti doi oameni erau foarte apropiaţi, indiferent ce credea

Xenia.

Retrăgându-se din braţele lui Rex, Verity se întoarse, zâmbind, spre Katie:

— Sper că Rex a reuşit să-ţi dea câteva idei despre Emily. E marele expert în istoria familiei Brontë, să ştii.

— Nu tocmai! râse Rex, clătinând din cap.

— Ba prin părţile astea, tu eşti, îi replică Verity, după care se întoarse spre Katie: Mi-a spus Xenia că aţi făcut o excursie nemaipomenită la Haworth, numai că v-a prins ploaia. Nu contează. Cred că ai văzut şi-aşa mai mult decât suficient. Ei, ce ziceţi, mergem sus, la ceai?

Vremea răcoroasă, pe care o prezisese Pell, grădinarul, se instală în cele din urmă. Lui Katie i se făcu teribil de frig în timp ce traversa holul mare de la intrare, îndreptându-se spre scări.

Şi Verity remarcă faptul că temperatura scăzuse brusc.

— Pe lângă pereţii exteriori e cam friguţ, dar o să fie destul de cald lângă şemineu, zise ea, după ce intrară în camera în care se servea ceaiul. Sunt absolut sigură de asta. Pell a avut dreptate. S-a răcit vremea, până la urmă. Trebuie să recunosc că omul ăsta nu se înşală niciodată.

— Păi, e normal să nu se înşele, doar s-a născut în Yorkshire, zise Rex. Localnicii ăştia au fler în ce priveşte vremea.

Harold, grădinarul mamei, de la Great Longwood, e exact la fel. Eu îl tot tachinez şi îi zic că mai bine s-ar duce la televiziune, să prezinte buletinul meteo.

Jarvis adusese deja tava mare de argint, pentru ceai, şi încă una cu tot felul de sandvişuri şi dulciuri delicioase, pe care le pusese pe masa pătrată şi joasă din faţa focului. Verity îşi ocupă locul lângă foc, iar Rex se aşeză lângă ea, în timp ce Katie se instală în faţa lor, pe un fotoliu.

După câteva momente, Xenia intră valvârtej în

cameră; apoi îşi făcu apariţia şi Lavinia, frumoasă ca de obicei, purtând un costum de stofă roşie şi pantofi balerini, tot roşii. Verity turnă ceaiul în cănile întinse de Lavinia şi Xenia. Pe urmă, cele două serviră pe toată lumea cu sandvişuri cu salată de ouă, friptură înăbuşită, somon afumat, castraveţi verzi şi roşii tăiate felii.

Lui Katie îi plăceau teribil sandvişurile acelea în miniatură, care, cum îi spusese Xenia, fuseseră inventate cu mulţi ani în urmă de către dădace pentru copiii pe care îi îngrijeau. Luă unul cu salată de ou, altul cu somon afumat şi încă unul cu friptură înăbuşită. Deşi Rex o îndemnă să rotunjească cifra, Katie rezistă tentaţiei.

Rezemată de spătarul fotoliului, savura sandvişurile delicioase, căldura focului din cămin, confortul şi atmosfera plăcută din acea încăpere superbă, care, în ciuda mărimii ei, rămânea intimă. Trecând în revistă rapid ce făcuse în ultimele zile, constată că fusese tot timpul ocupată. Ziua de azi fusese, poate, cea mai fructuoasă datorită vizitei la Haworth şi discuţiei cu Rex.

Îl privi pe furiş. îi plăcea Rex Bellamy, i se părea un bărbat drăguţ. îi plăcea de toate celelalte persoane din cameră, deşi fiecare avea ciudăţeniile ei. Parcă toţi ar fi avut câte un secret. îi venea să râdă. Păi, în fond, nu avem fiecare secretele noastre? Scheletele din dulap, cum se spune?

Katie îşi îndreptă atenţia spre Xenia şi ciuli urechile când o auzi spunând:

— Nu ştiu unde e, Rex. Am căutat caseta, aseară. Mi-ar fi plăcut să vedem filmul. Laurence Olivier e impresionant în rolul lui Heathcliff, iar Merle Oberon e o Cathy Eamshaw de-a dreptul fantastică. Ciudat, dar nu pare anglo-indiană. Sigur, uneori ai senzaţia că totul s-a filmat pe un platou la Hollywood, însă, în general, impresia e de mare autenticitate.

— Te referi la filmul „La răscruce de vânturi”? întrebă Katie.

— Da, îi răspunse Verity. Aveam o casetă video cu el, dar se pare că a dispărut. Oricum, ce sens are să-l mai vedem, dacă Xenia l-a criticat atât de sever?

— Nu, nu-i adevărat! exclamă Xenia. E o peliculă clasică, deja. În mod cert, de o sută de ori mai bună decât toate pastişele ulterioare.

— Ce mult mi-ar fi plăcut să-l văd, murmură Katie, dezamăgită.

— Eu cred că ştiu unde e caseta, zise Lavinia, ridicându-se în picioare. Sunt sigură că am văzut-o pe un raft din bibliotecă, şi asta nu demult.

— În bibliotecă! Ce dracu’ caută acolo? Eu ţin casetele video în camera de lângă biroul meu, zise Verity, contrariată.

— Eu *ştiu* că am văzut-o în bibliotecă, strigă Lavinia, ieşind din cameră.

— N-ai văzut filmul ăsta, Katie? o întrebă Rex.

— Nu, nu l-am văzut, dar sunt o mare admiratoare a lui Olivier. A fost cel mai mare actor, nu-i aşa?

— Superb, zise Rex, oferindu-i nişte dulciuri.

Katie cedă până la urmă şi luă o prăjitură cu frişcă, după care, cuprinsă de remuşcări, îşi propuse să ţină o cură de slăbire, când se va întoarce la Londra. Toate bunătăţile astea i se aşezau direct pe şolduri.

Lavinia se întoarse, fluturând triumfătoare o casetă video. După ce i-o dădu Xeniei, se duse la locul ei de lângă foc şi îi spuse lui Verity:

— *Ştiam* eu că am văzut-o în bibliotecă.

— Ce distribuţie! exclamă Xenia, uitându-se spre Katie. Ascultă numai lista actorilor: Laurence Olivier, Merle Oberon, David Niven, Flora Robson, Géraldine Fitzgerald şi Donald Crisp. Regia îi aparţine lui William

Wyler, producător este Sam Goldwyn şi scenarişti sunt Ben Hecht şi Charles MacArthur. Mamă, Doamne, uitasem câţi monştri sacri au contribuit la realizarea acestei pelicule! Bine că ai găsit-o, Lavinia. Verity, vrei să ne uităm la ea diseară, după cină?

— E o idee minunată, zâmbi Verity. Apropo, dacă tot s-au pomenit aici atâtea nume celebre, mi-am adus aminte de recepţia de la Wainrights, din noiembrie. Sper că ai să mă însoţeşti, Rex, da?

— Bineînţeles, dar, să fiu al naibii dacă ştiu cum să mă deghizez. Stele de cinema din trecut. Ce temă! Doamne, cât detest prostiile astea cu travestiuri fanteziste!

— De ce nu te îmbraci ca Harry Lime, în „Al treilea bărbat”? îi sugeră Xenia. Nu cum a interpretat rolul Orson Welles, în film, ci cum l-a jucat Michael Rennie, în serialul britanic de televiziune. Să ştii că semeni un pic cu el.

— Iau asta drept un compliment. Rex făcu o plecăciune. Am şi eu o idee pentru tine, Verity. Ce-ar fi să încerci să o întruchipezi pe Ann Todd, aşa cum arăta în „Al şaptelea văl”.

— Un pic cam zaharisită, după opinia mea, zise Verity, râzând. Parcă îmi aduc aminte de Ann Todd. Lui tata îi plăcea. Mereu se uita la filme vechi cu actriţa asta. Pun pariu că, dacă ne uităm printre casetele video, o să găsim câteva şi cu ea.

26

„Deşi sistemul de încălzire centrală funcţiona, valul de frig care se abătuse brusc asupra regiunii îşi făcuse simţită prezenţa şi în camera ei, lucru pe care Katie îl remarcă imediat ce intră în dormitor, după ceaiul de după-amiază.

O cuprinse un fior şi alergă spre şemineu. Îngenunchind în faţa vetrei, aprinse cu un chibrit ziarului şi surcelele deja pregătite pe grătar. Când acestea

începură să ardă cu flacără mare, adăugă pe foc nişte lemne, după care se duse fuga în baie.

O baie fierbinte cu multă spumă îi încălzi un pic mădularele. După ce se şterse energic cu prosopul îmbrăcă halatul de casă şi reveni în cameră. Îşi scoase jurnalul din geanta de voiaj şi se instală la biroul din colţ, plasat aproape de şemineu. Katie savura căldura plăcută a focului de lemne care trosneau în vatră. Luându-şi un pix, deschise jurnalul la o pagină albă. După ce încercă să-şi pună ordine în gânduri, se apucă să scrie:

23 octombrie 1999

Burton Leyburn Hall

Yorkshire

Vreau să aştern câteva lucruri pe hârtie, ca să nu uit ceva din acest weekend petrecut în Yorkshire. Nu-mi aduc aminte să mă fi simţit vreodată atât de bine. Bineînţeles că la asta a contribuit şi starea mea de spirit… Am fost mult mai relaxată decât de obicei, în casa aceasta veche, alături de nişte oameni nespus de drăguţi. Fiecare dintre ei are o personalitate distinctă. Am senzaţia că n-am mai întâlniptână acum nişte persoane aşa deosebite, ba chiar un pic ciudate, dacă e să fiu sinceră. Şi misterele par să abunde. Cu toate acestea, îmi place aici.

Aş vrea să aflu adevărul despre anumite relaţii, dar nu cred că voi reuşi. În primul rând, în ceea ce o priveşte pe Lavinia. Este tratată ca un membru al familiei, deşi nu e rudă nici măcar cu Verity sau cu Xenia. E fiica bucătăresei şi angajata lui Verity, pentru care face muncă de secretariat, tot felul de curse şi comisioane, şi alte lucruri de genul ăsta. În ciuda acestui fapt, Verity se poartă de parcă Lavinia ar fi fata ei.

I-am pomenit despre asta Xeniei, ieri, dar s-a uitat atât de ciudat la mine, încât am preferat să tac. Pe urmă, un pic mai târziu, şi-a dat seama că trebuia să spună ceva,

drept care mi-a povestit că Verity are concepţii democratice şi nu-i place să facă pe marea castelană cu titlu nobiliar. În realitate însă, e castelana locului, în lipsa tatălui ei. Ieri, la atelier, Lavinia mi-a explicat că, prin naştere, Verity se numeşte lady Verity Leybum, deoarece este fiică de conte. Pe urmă, măritându-se cu lordul Hawes, a devenit lady Hawes, aşa că, după spusele Laviniei, Verity e de două ori „lady". Când s-a căsătorit cu Geoffrey Hawes, s-a numit lady Verity Hawes, întrucât fiind fiică de conte avea dreptul să îşi folosească prenumele. Dacă ar fi fost doar o domnişoară oarecare, lumea ar fi cunoscut-o ca lady Hawes. Nu e voie să ai prenumele în titlul nobiliar, dacă înainte de a te mărita cu un lord n-ai fost decât o domnişoară obişnuită.

Laviniei i-a luat un veac să-mi explice toate astea, dar mie, ca americancă, mi se pare niţel cam complicat. Nu şi Laviniei, însă, care s-ar părea că pune mare preţ pe chestiile astea, ceea ce nu-i de mirare, dacă ne gândim că este pe jumătate englezoaică şi că a crescut aici, la castel.

Pe urmă, e Rex. Un bărbat foarte drăguţ, un om fermecător, căruia îi sunt de-a dreptul recunoscătoare pentru notiţele pe care mi le va face despre Emily Brontë. El este cu adevărat misterios. Xenia zice că e spion, însă el neagă. De fapt cum să recunoască aşa ceva?! Cu toate acestea, mi-a povestit din proprie iniţiativă că lucrează în spionaj. Cred că e îndrăgostit de Verity, reciproca fiind şi ea valabilă, indiferent ce părere are Xenia. Se uită unul la celălalt într-un fel foarte sugestiv. Sunt convinsă că sunt amanţi.

Am mai remarcat astăzi, la ceai, atitudinea lui Rex faţă de Lavinia. Se poartă ca un tată iubitor, iar Verity se uita la cei doi cu un aer de adoraţie. Dacă n-aş avea alte informaţii, aş jura că ei sunt părinţii fetei.

Lavinia mi-a destăinuit că tatăl lui Verity, contele, a

preferat să nu mai stea la castel din cauza imensei suferinţe provocate de moartea fiului şi nepotului său. Am avut senzaţia că, spunându-mi asta, Lavinia a folosit un ton cam ciudat. Şi, într-adevăr este ciudat felul în care contele îşi neglijează responsabilităţile care îi revin, aici, la castel. Am văzut o fotografie de-a lui, în bibliotecă; Xenia l-a numit „unchiul Thomas”. Era îmbrăcat într-o uniformă de la Royal

Air Force, din timpul celui de-al doilea război mondial. Ea susţine că a fost un adevărat erou, unul dintre tinerii piloţi care au făcut minuni în Bătălia pentru Anglia. Era şi un bărbat foarte frumos. Xenia afirmă că încă mai este. Lavinia crede că contele are o relaţie amoroasă cu doamna aceea din Franţa, Véronique. Lavinia trăncăneşte vrute şi nevrute, asta e cert. Mi-a mai spus şi alte chestii în timp ce mă uitam la tablourile ei. Bunăoară, ştiam că familia nu are prea mulţi bani şi că totulfuncţionează bine doar datorită ingeniozităţii lui Verity. Lavinia afirmă că n-a fost rea ideea cu cataloagele, dar Verity a trebuit să vândă o mulţime de bijuterii şi tablouri de familie, deşi contelui nu i-a prea convenit. Mi-a mai spus că Xenia nu va mai iubi niciodată, fiindcă „vrea să păstreze flacăra”, cum s-a exprimat ea. Am mai aflat, de asemenea, că şi Xenia are titlu nobiliar, fiindcă Tim, unicul fiu al contelui, era vicontele Leybum.

Nu-mi pasă de idiosincraziile sau de relaţiile lor complicate. Ştiu doar că îmi plac toţi, că au fost deosebit de primitori şi amabili cu mine, mai ales Xenia. E minunat să am din nou, după atâţia ani, o prietenă atât de sinceră şi de apropiată. Nu le va putea înlocui pe Carly şi Denise în inima mea, dar ştiu că e un om bun şi că ţine la mine, aşa cum ţin şi eu la ea. Mi-e dragă Xenia. E o fată deosebită. Sper ca Lavinia să nu aibă dreptate şi, într-o bună zi, să o văd pe Xenia din nou îndrăgostită.

Denise s-a prăpădit, dar Carly zace în continuare pe patul de spital, în Connecticut. N-am mai văzut-o de peste un an, dar mama s-a dus la ea aproape în fiecare lună. Face asta de zece ani. Carly e neschimbată. Arată la fel, dar e în comă… ruptă de lumea noastră, ruptă de noi, cum zice mama.

Încă şovăi să accept rolul lui Emily Brontë, şi asta dintr-o mulţime de motive. Nu sunt sigură că pot interpreta acest personaj; în plus, ştiu că în adâncul sufletului meu mi-e groază să mă întorc la New York. Şi asta nu fiindcă mi-ar fi frică pentru mine. Nu, nicidecum. Există un asasin, în libertate, care poate că dă târcoale pe acolo, un individ care a scăpat nepedepsit, însă nu cred că umblă să mă prindă pe mine, chiar dacă vreodată a vrut s-o facă. Motivul pentru care mi-e groază să mă întorc este faptul că n-am fost niciodată fericită acolo. Lunile petrecute la Londra n-au făcut decât să mă convingă şi mai mult de această realitate…

Se auzi un ciocănit puternic la uşă. Katie lăsă pixul jos şi, ridicându-se, se duse să vadă cine era.

Dodie, menajera, stătea în picioare pe coridor, cu un maldăr de prosoape în braţe.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnişoară Byme, dar m-am gândit că poate aveţi nevoie de astea… sunt proaspăt spălate şi călcate.

— Mersi, Dodie, zise Katie, deschizând uşa larg.

Menajera se duse în baie. Când se întoarse în dormitor, se uită la Katie, care stătea în picioare, cu spatele la foc.

— Oh, văd că aţi făcut focul. îl trimit sus pe băiatul lui Pell, să vă mai aducă nişte lemne.

— Mulţumesc.

Dând din cap, Dodie porni spre uşă, dar apoi se opri brusc. Închizând uşa cu un gest hotărât, se apropie de

şemineu şi întrebă, în şoaptă:

— Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră, domnişoară Byme?

— Sigur că da, se încruntă Katie, nedumerită.

— Uite ce e, domnişoară. M-am purtat ciudat cu dumneata, vineri, când te-am văzut prima oară. Ştiu că ai băgat de seamă, la fel şi doamna. Şi domnişoara Xenia a observat.

Katie a încuviinţat dând din cap, neştiind cum să reacţioneze la o asemenea afirmaţie. Dodie tăcea, privind-o lung. Deranjată, Katie zise:

— Nu e nimic, Dodie. Nu-ţi fă griji pentru asta.

Făcând un pas înainte, Dodie se zgâi la Katie.

— Trăiesc aici de-o viaţă, m-am născut aici... în sat. Fac parte din familie, cum s-ar spune.

— Da, zise Katie.

— Prin urmare, ştii că nu sunt nebună. Vreau să zic că doamna are încredere în mine şi că mă cunoaşte foarte bine, domnişoară. Lady Verity ştie că sunt medium. Ştie şi domnişoara Xenia, dar nu acceptă ideea întotdeauna. Crede că sunt ţicnită, dar nu-i aşa. Nici pe departe, domnişoară. I-am zis lordului Tim să nu plece la Harrogate, în ziua aceea. Am avut nişte presimţiri. Am văzut moarte. Dar el n-a vrut să mă asculte. Şi, pe urmă... a avut loc accidentul de maşină.

Katie se holba la menajeră, întrebându-se ce avea să mai urmeze.

— Vineri seara, când stăteam în picioare lângă dumneata, ţi-am simţit aura... Eşti plină de suferinţă. O ascunzi. Dar eu o văd. O văd peste tot în jurul tău.

Katie continuă să se uite consternată la Dodie, nefiind în stare să scoată o vorbă.

— Există violenţă în trecutul tău... violenţa ţi-a schimbat viaţa... trebuie să te duci acasă, domnişoară

Byrne.

— La New York?

— În America. Trebuie să pleci acolo. Treburile au rămas neterminate… e nevoie de dumneata.

— Cine are nevoie de mine?

— Te rog, domnişoară Byrne, du-te acasă, zise Dodie. *Acasă*, repeta ea accentuând cuvântul. Totul se va limpezi.

— Aveam de gând să mă duc de Crăciun.

— Nu. Mai repede.

— Dodie, te simţi bine?

— Da, domnişoară.

— Eşti sigură? Eşti foarte palidă.

Apropiindu-se mai mult, Dodie puse mâna pe braţul lui Katie.

— Ascultă-mă pe mine, domnişoară. Viitorul dumitale… îl văd… este în America. Şi acolo treaba e neterminată, cum ţi-am spus. De ani de zile. Nu-ţi vreau răul, domnişoară.

— Oh, ştiu, Dodie, ştiu, dar nu pot pleca din Londra imediat. Mai am de terminat cursurile la facultate… Vocea lui Katie se stinse, sub privirea insistentă a lui Dodie.

— Repede. Pleacă repede. E cel mai bine. Traversând camera, Dodie adăugă: îi zic lui Verity ce ţi-am spus… întotdeauna îi spun când văd… c*eva*. Oprindu-se la uşă, spuse, pe un ton absolut neutru: îl trimit sus pe băiat cu lemnele.

PARTEA A TREIA

PUTEREA DRAGOSTEI

New York – Connecticut, 2000

„Atât de mult am suferit, că nu mai pot fi iubită.

Dar tu iubeşte-mă – vrei? Deschide-ţi larg inima…”

Eliz*abeth Barrett Brow*n*ing*

„Cu primul vis pe care mi-l aduce primul somn Alerg, alerg, vin să fiu alături de inima ta”.

27

Singură în mijlocul scenei, Katie privea în gol spre sala pustie, cufundată în beznă. Nici pe scenă nu era lumină, cu excepţia fascicolului de lumină al reflectorului fixat pe părul ei roşu.

Făcând câţiva paşi, Katie se aşează pe banchetă şi se aplecă în faţă, cu cotul drept rezemat pe genunchi şi bărbia proptită în palmă. După câteva momente, începu. să declame:

— „A fi sau a nu fi”, aceasta-i întrebarea.
Mai vrednic oare e să rabzi în cuget
A vitregiei praştii şi săgeţi
Sau fierul să-l ridici asupra mării
De griji – şi să le curmi?
Să mori: să dormi
Atât: şi printr-un somn să curmi durerea
Din inimă şi droaia de izbelişti
Ce-s date cărnii; este-o încheiere
Cucernic de râvnit. Să mori, să dormi.
Să dormi – visând, mai ştii? Aici e greul
Căci se cuvine-a cugeta: ce vise
Pot răsări în somnu-acesta-al morţii
Când hoitu-i lepădat…

Katie se opri o clipă, ca să inspire, iar în acea infinitezimală clipă de tăcere, în sală izbucniră aplauze.

Surprinsă, ridică privirea şi îşi miji ochii. Zări ceva ce se mişca, apoi văzu o siluetă zveltă venind pe culoar, spre scenă. Katie o recunoscu pe Melanie Dawson.

— Nu ştiam că eşti aici! exclamă ea. Eram convinsă că sunt singură în tot teatrul.

— Să-mi aduci aminte să îţi dau rolul principal, dacă se va întâmpla vreodată ca eu şi Harry să producem

„Hamlet”. E una dintre cele mai bune interpretări ale monologului, pe care am auzit-o vreodată. Cum de ţi-a venit ideea? Dar nu-i rău deloc. O femeie în rolul lui Hamlet.

— Mi-ar plăcea tare mult, dar ai auzit doar jumătate din monolog.

— Ştiu. Eşti foarte talentată, Katie, ceea ce mă face să fiu deopotrivă încântată şi uşurată că ai acceptat rolul lui Emily Brontë. Încântată, fiindcă ştiu că vei fi nemaipomenită în spectacolul meu; uşurată, fiindcă mi-ar fi părut teribil de rău să văd că un talent ca al tău se iroseşte.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele astea, Melanie. Contează enorm opinia ta despre mine ca actriţă.

Adoptând o expresie ceva mai gravă, Melanie continuă:

— Nimic nu ţi se potriveşte mai bine, Katie, decât rolul lui Emily Brontë. Vei vedea ce mult va însemna asta pentru cariera ta.

— Mă bucur că îţi place interpretarea mea. La început am fost îngrijorată, fiindcă eu joc altfel decât Janette Nerren, în spectacolul de la Londra.

— Nu, nu e vorba despre asta. Mie mi-a plăcut ce ai făcut, chiar de la începutul repetiţiilor. Felul în care o *concepi* pe

Emily îţi permite o interpretare diferită. Ai făcut din Emily Brontë, aşa cum o întruchipezi tu, o femeie foarte modernă. Cred că asta îmi place, de fapt. Dar ţi-am mai spus şi altă dată aceste lucruri. Acum vreo două săptămâni, îmi explicai de ce joci aşa rolul, dar am fost întrerupte. Haide, spune-mi acum.

— Un prieten din Yorkshire, Rex Bellamy, m-a ajutat să o văd altfel pe Emily. E specialist în istoria familiei Brontë şi m-a ajutat să o înţeleg mai bine. Nu mi-a spus

cum să interpretez rolul, însă mi-a explicat o mulţime de lucruri despre Emily, cum era ea în realitate, nu cum i-au schimbat alţii imaginea în ultimii o sută cincizeci de ani.

— Cu alte cuvinte, ţi-a arătat femeia reală, femeia din spatele mitului.

— Exact.

— Merge perfect, Katie, ştii şi tu. Realizezi ceva cu totul deosebit acolo, sus, pe scenă.

— Emily era foarte modernă, Melanie. O adevărată precursoare a vremurilor noastre. Independentă, extrem de războtătoare. Se credea un fel de superfemeie. Era convinsă că putea face orice, datorită tăriei ei de voinţă. Într-un fel, era şi foarte emancipată.

— Modelul mi se pare cunoscut. Ştiu şi eu asemenea femei, zise Melanie, chicotind amuzată.

Katie izbucni în râs şi zise:

— Vin şi eu jos, în sală.

— Nu, nu. Vin eu sus. şi merg cu tine la cabină.

În timp ce se îndreptau spre culise, Melanie spuse:

— Te căutam, dar m-a oprit Paul Mavrolian. Voia să discutăm despre lumini. Ştii cât de complicate sunt problemele de regie tehnică. Te-am zărit la un moment dat cu coada ochiului, în timp ce te duceai spre scenă. Şi, tocmai când eram pe punctul de a te striga, mi-am dat seama că te pregăteai să interpretezi ceva, aşa că am coborât în sală, să te urmăresc.

— Am înţeles. Dar de ce mă căutai? Vrei să stai de vorbă cu mine despre ceva?

— Da. Mâine, va trebui să te întâlneşti cu Selda Amis Yorke, pentru ultima probă la costume. Te duci dimineaţă la atelierul ei, după care vii aici, cât poţi de repede, la repetiţii.

— Bine, aşa voi face. Şi, încă o dată, mulţumesc, Melanie.

— Mi-ai mai mulţumit deja.

— Ştiu, dar mă flatează atât de mult încrederea pe care o ai în mine… Promit să nu te dezamăgesc.

— Ştiu că nu se va întâmpla aşa ceva.

Maureen Byme ştergea praful în salonaşul din micul apartament al lui Katie, de la New York, când auzi sunând telefonul.

— Alo? spuse ea.

— Katie, tu eşti?

— Nu, mama ei e la telefon. Cine întrebă?

— Oh, *bună ziua* doamnă Byme. *Ce* mai faceţi? Grant e la aparat… Grant Miller.

— Bună, Grant… Katie nu-i acasă. Are repetiţie la teatru.

— Aşa e, ce prost sunt. Tot uit că joacă în piesa despre Brontë. Cam când credeţi că se întoarce?

Maureen ezită, înainte să-i răspundă. De fapt, nu-l putea suferi pe Grant Miller, aşa că făcu un efort ca să nu-l repeadă. O pacoste de om! Celebru, ce-i drept! Katie susţinuse de la bun început că tipul era plin de talent. Dregându-şi vocea şi căznindu-se să fie politicoasă, Maureen zise:

— Zicea că termină repetiţiile pe la şase.

— Da, cam aşa… de la zece la şase. îi exploatează pe bieţii actori. E greu, greu, doamnă Byme, cu programul ăsta impus de producători. Aşa că nu-mi rămâne decât să mă felicit că m-am lăsat de teatru şi m-am apucat de film.

— Zău, Grant?! se miră Maureen, încercând să nu pară sarcastică. Vrei să-i transmit ceva lui Katie?

Venise rândul lui să-şi dreagă glasul:

— Păi, nu ştiu exact, doamnă Byrne… Urăsc chestia asta cu mesajele… Ar fi mai bine să discut cu Katie…

Maureen îi auzea răsuflarea în receptor. Luând pixul şi trăgând spre ea carneţelul de telefon, spuse repede:

— Dă-mi numărul tău de telefon. O să-i spun să te sune, când vine acasă. Dacă n-o să fie prea obosită.

— Sunt în Beverly Hills, răspunse el, înşdrând zece cifre. Dar, aşa cum v-am spus, doamnă Byme, nu-mi place să las un mesaj în legătură cu un subiect sensibil, aşa că…

— Nu mi-ai spus că e vorba despre un subiect sensibil, Grant, i-o reteză Maureen.

— Doamnă Byme, poate ar trebui să vă explic, în felul acesta îmi veţi putea spune părerea dumneavoastră.

— Te ascult, Grant.

— Uitaţi care e situaţia, doamnă Byme… Eu mă însor. Ştiu că vestea va fi un şoc pentru Katie, şi n-aş vrea să sufere sau să se necăjească prea tare.

Maureen tăcea.

După câteva momente, Grant îşi drese din nou vocea şi întrebă:

— Mai sunteţi la aparat, doamnă Byme?

— Da, Grant.

— Ştiţi… nu aş vrea ca din cauza mea Katie să sufere. Cum credeţi că va reacţiona?

Va răsufla uşurată, gândi Maureen, dar rosti, pe un ton neutru:

— Oh, nu te frământa din cauza reacţiei lui Katie; în momentul de faţă e foarte preocupată de piesă. Va fi prima care să-ţi ureze multă fericire. Cum fac şi eu, acum. La revedere, Grant.

Bine c-a scăpat de tine, îşi zise Maureen, privind telefonul. Apoi, răsucindu-se în loc ca o zvârlugă, se apucă să şteargă praful de pe bibliotecă fredonând o melodie, ceea ce nu i se mai întâmplase de ani de zile. Brusc izbucni în râs. Michael îi spusese tot timpul că Grant Miller e îngâmfat, şi nu greşise. Îşi închipuia că, acum, Katie va suferi din cauză că el se însoară. Ce *ego* are omul ăsta.

Ea şi Katie rămăseseră la fel de apropiate, aşa că

Maureen ştia de la fiica ei, încă de acum un an, că relaţia cu Grant nu ducea nicăieri şi că, din punctul ei de vedere, era ca şi terminată.

Katie mersese mai departe. Nu combinându-se cu alt bărbat, din păcate, ci făcând în cele din urmă pasul decisiv de a accepta un rol într-un spectacol pe Broadway.

Maureen se bucura pentru asta, ca şi pentru faptul că fiica ei revenise în America. Înţelesese nevoia lui Katie de a pleca din New York, dorinţa de a se duce să studieze la Londra, la Royal Academy of Dramatic Art. Katie era pasionată de actorie şi de actorii britanici, aşa că dorea să-şi şlefuiască talentul în locul unde ştia că o poate face cel mai bine.

Maureen şi Michael se arătaseră mai mult decât dispuşi de a o susţine financiar preluând şi costurile apartamentului pe durata absenţei lui Katie.

Locuinţa fusese procurată de către sora ei, Bridget, când Katie sosise la New York, la facultate. Apartamentul se afla pe West End Avenue, într-o mică clădire cu portar, foarte respectabilă, situată în apropiere de Broadway.

Când Katie le comunicase intenţia ei de a se duce la Londra, în urmă cu un an, Bridget o avertizase pe Maureen să n-o lase pe Katie să golească apartamentul. „O să vezi ce repede va veni înapoi. Casa asta are chirie fixă, un chilipir cu care nu se mai întâlneşte ea aşa uşor. Aşa că păstrează-l şi, dacă va fi nevoie, ia-l tu până vine ea înapoi”.

Ea şi Michael urmaseră sfatul lui Bridget şi procedaseră exact cum le spusese ea, ceea ce s-a dovedit a fi o mişcare excelentă. În anul care trecuse se duseseră adeseori cu maşina în Manhattan, la sfârşit de săptămână, fie la teatru, la film, la cumpărături ori să ia masa cu Bridget. Chiar şi Niall folosea din când în când apartamentul, în scurtele călătorii de afaceri la New York.

Niall. Băiatul ei cel mare. Maureen era îngrijorată din cauza lui. Avea douăzeci şi nouă de ani, şi, spre marea ei dezamăgire, nu se însurase. Întotdeauna îşi imaginase că la vârsta asta va avea şi ea un nepoţel. Dar Niall nu avea nici măcar o prietenă mai stabilă. O mulţime de fete, ce-i drept, dar numărul lor nu conta.

În privinţa lui Fin, nu-şi făcea probleme. Băiatul ei cel mic împlinise douăzeci şi doi de ani şi adora Universitatea Oxford, pe care urma să o absolve peste un an. Întotdeauna părea în perfectă armonie cu el însuşi, stăpân pe sine, sigur pe performanţele lui universitare, care erau, ce-i drept, impresionante. Nu se putea zice că i se părea *normal* să fie aşa, dar oricum nici departe de adevăr nu era. Era cam singuratic, dar poate că asta se datora faptului că fraţii lui nu-l primiseră întotdeauna în cercul lor. Fin progresa continuu, indiferent ce se întâmplă. Nu, nu avea de ce să-şi facă griji din pricina lui, îşi zise Maureen. În plus, pe Fin nu-l afectaseră la fel de mult, ca pe Katie şi Niall, evenimentele tragice petrecute în urmă cu zece ani.

Oftând, Maureeu se uită la fotografia aflată pe un raft.

Katie, Carly şi Denise.

Fotografia fusese făcută când fetele aveau şaisprezece ani, la petrecerea aniversară a lui Katie. Maureen lăsă pe birou cârpa de praf, luă fotografia şi, ţinând-o cu amândouă mâinile de rama de lemn, privi cu atenţie la chipurile fetelor. Atât de tinere, de inocente şi de drăgălaşe. Brusc, ochii i se împăienjeniră de lacrimi… Ce crudă fusese soarta cu ele!

Katie trăia, însă violenţa de atunci o marcase definitiv. La fel ca şi pe ea, pe Michael şi pe Niall.

Violenţa le zdruncinase vieţile, răsturnase totul, însă ea şi Michael izbutiseră până la urmă să-şi revină. Michael

se dedicase muncii, ca un antidot împotriva durerii şi până la urmă se bucuraseră toţi de roadele acţiunilor lui, întrucât firma prosperase. Compania aceea de construcţii şi antreprenoriat, mică şi neînsemnată, pe care Michael o înfiinţase după ce terminase şcoala, era acum cu totul alta. Cum spunea Niall, nu-şi mai vedeau capul de treabă. Niall era partener cu drepturi în firmă şi se dovedise un om de afaceri foarte abil.

În zonă erau mulţi nou-veniţi, mai ales newyorkezi, care îşi făceau case de vacanţă pe dealurile din Litchfield, stilul arhitectural agreat de majoritatea fiind cel colonial american.

Fie că era vorba despre renovarea unor case vechi ori de construcţii noi, toate erau proiectate şi executate de firma lui Michael.

Maureen ştia că fiica ei era cea care suferise cel mai mult şi că nu-şi revenise niciodată complet după groaza şi suferinţa pricinuite de uciderea lui Denise şi de starea în care se afla Carly. Tragedia de atunci îi afectase cariera actoricească, o făcuse să întârzie… din toate punctele de vedere. Până acum. În fine, Katie îşi luase inima în dinţi şi acceptase acest rol, datorită căruia toată viaţa ei avea să se schimbe, probabil, în bine. Maureen remarcase că, de fapt, Katie accepta New York-ul aşa cum era… o mare metropolă, fără egal în lume.

Katie nu fusese fericită la New York, mai ales din cauză că nu avea prieteni. Cel puţin aşa credea Maureen. Se agăţase de mătuşa ei, Bridget, care fusese bucuroasă să o ia pe nepoată sub aripa ei ocrotitoare şi aşa ajunseseră să fie foarte apropiate. Bridget nu era căsătorită, o considera pe Katie ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată.

Maureen îi era recunoscătoare surorii ei că avusese grijă de Katie. În felul acesta, scăpase de neliniştile

provocate de gândul că fata ei era singură în oraşul acesta mare. Katie era o tânără inteligentă şi ştia să îşi poarte singură de grijă. Ce o neliniştea pe Maureen era prezenţa lui Katie în Connecticut. Spre deosebire de Michael şi MacMacDonald, dacă nu chiar şi de Katie, Maureen nu credea că asasinul plecase din împrejurimile Malvemului.

Ştia, în adâncul sufletului ei celtic, că individul se afla pe undeva pe-aproape, ducându-şi viaţa ca şi înainte. Nu avea de unde şti dacă mai omorâse şi alte tinere. Ce-i drept, nu se mai raportaseră alte crime în regiune. Cu toate acestea nu excludea posibilitatea ca ucigaşul să mai fi săvârşit şi alte omoruri, *în altă parte*.

Maureen mângâie chipul lui Carly din fotografie, aşa cum făcea şi în realitate, de câte ori se ducea să o vadă la spital. Deşi nu sesiza nicio reacţie din partea lui Carly, se simţea mai bine dacă o vizita. Spera că fetei poate îi făcea bine prezenţa ei. Surorile medicale îi explicau că nu aveau de unde să-şi dea seama dacă ea realiza prezenţa lui Maureen. Oricum, Maureen nădăjduia că-i auzea vocea şi simţea măcar dragostea pe care i-o purta.

Maureen ştia că Janet, mama lui Carly, se ducea s-o vadă pe fată în fiecare săptămână. Nu şi familia Matthews. Ei nu se duceau niciodată. Le venea, probabil, prea greu. Se mutaseră la scurt timp după înmormântarea lui Denise. Vânduseră casa şi restaurantul din Kent şi plecaseră. Nimeni nu ştia unde. Pesemne că nu rezistau să locuiască în continuare în zona localităţii Malvern, unde existau atâtea amintiri dureroase. Maureen înţelegea reacţia lor.

Punând la loc fotografia, Maureen luă cârpa de praf şi se duse în bucătărie, căznindu-se să îşi înăbuşe durerea, aşa cum făcea întotdeauna când o copleşeau amintirile. Trebuie să te obişnuieşti cu orice rău, îşi repeta ea.

Cu gesturi automate, umplu ceainicul şi-l puse pe foc. Katie urma să sosească curând şi Maureen ştia că fiicei ei

îi plăcea să bea o cană de ceai când se întorcea de la repetiţii.

Maureen sări ca arsă, auzind ţârâitul strident al telefonului. Ridicând receptorul, spuse:

— Alo?

— Alo, doamna Byme? Xenia la telefon.

— Da, ţi-am recunoscut vocea. Ce mai faci, Xenia dragă?

— Bine, dar dumneavoastră?

— Nu prea rău. Katie nu-i acasă. N-a venit încă de la repetiţii. Tu unde eşti? Vrei să te sune ea mai târziu?

— Nu cred. Sunt la Chicago şi urmează să intru într-o şedinţă cu un client, dar vin săptămâna viitoare la New York, pentru două zile. Sper să reuşesc să mă văd. cu Katie.

— Sunt sigură de asta. Să-i spun că o suni mai târziu?

— Da, vă rog. Cum merge cu piesa?

— Nemaipomenit, din câte zice ea. Îţi mulţumesc, Xenia, că ai ajutat-o să ia decizia cea bună. Cred îi va schimba viaţa.

— Sunt convinsă.

— Săptămâna asta se fac şi probele de lumini şi sunet. Katie este extrem de încântată. Săptămâna viitoare vor avea repetiţii cu costume.

— Unde se montează piesa? La Barrymore Theatre?

— Exact. E un teatru mai mic, ce-i drept, dar ideal pentru o dramă ca asta. Cum spune şi Katie, o sală cu o mie opt sute de locuri ar fi fost mult prea mare.

— Are dreptate. Abia aştept s-o văd jucând. Când are loc premiera?

— Cam într-o lună, cu trei săptămâni de vizionări mai întâi şi cu premiera propriu-zisă pe la sfârşitul lui februarie. Mai precis, duminică, pe douăzeci. Ţinută de gală şi o petrecere după aceea, la „Tavern on the Green”.

Foarte şic totul. Katie mi-a spus că au fost trimise deja invitaţiile. Sper să poţi veni, Xenia.

— Neapărat. Vin eu orice-ar fi, nu vă temeţi! Abia aştept să vă văd în seara aceea minunată, doamnă Byrne.

— Şi eu pe tine, Xenia, zise Maureen, aplecându-se şi stingând focul de sub ibric.

După ce-şi spuseseră „la revedere11, Maureen închise telefonul. Traversând salonaşul, se duse şi se aşeză pe un fotoliu, gândindu-se la seara premierei. Acesta era, de fapt, unul dintre motivele pentru care venise la New York. Îşi adusese o rochie elegantă de seară, din stofă neagră, de la Frigeres. Cumpărase rochia în urmă cu cincisprezece ani, exact înainte ca domnişoara Triegere să închidă casa de modă. Purtată doar de câteva ori, toaleta era în stare perfectă. Maureen intenţiona să-şi cumpere nişte pantofi negri de mătase şi o poşetă de seară. Fusese cu Bridget prin magazine şi abia atunci realizase ce se întâmplă: visul din copilărie al lui Katie… visul de a juca într-un spectacol pe Broadway se adeverea… Toţi trăiau emoţia momentului… Bridget, părinţii lor, Sean şi Catriona O'Keefe, ca şi socrii ei, de altfel. Toată familia venea din Connecticut la premieră şi la petrecere, încrezători cu toţii şi plini de speranţe pentru reuşita lui Katie.

Uneori Michael îşi făcea griji pentru Katie. Se temea că fiica lui nu va face faţă. Lui Maureen, însă, nu-i era frică. Avea o încredere deplină în faţa ei. Va fi un triumf… triumful lui Katie Byme. Un triumf atât de greu plătit!

Rezemată de spătar, cu ochii închişi, Maureen se gândea acum la Xenia. Dacă n-ar fi fost ea, debutul lui Katie s-ar fi amânat, probabil, mult şi bine. Se bucura că fetiţa ei avea, în fine, o prietenă. Atâţia ani fusese singură. Din cauza lor, a lui Carly şi a lui Denise, nu dorise să se mai împrietenească cu nimeni, deoarece avea senzaţia că, într-un fel, le trăda. Mai era, în plus, şi un sentiment de

vinovăţie. Cum de nu-şi dăduse seama până atunci? auzind zgomotul cheii răsucite în broască, Maureen întoarse capul şi o văzu pe Katie intrând.

— Bună, mami!

Maureen îşi îmbrăţişă fiica:

— Bună, scumpete. Pari îngheţată. Mă duc să încălzesc ceaiul.

— N-aş zice nu, dacă mi-ai da şi mie o cană, zise Katie, scoţându-şi şalul de la gât şi dezbrăcându-şi paltonul negru.

După ce le puse în cuierul din hol, se duse după mama ei în bucătărioară.

— Cum a fost azi, mami?

— Treabă multă. Am făcut curat în casă.

— Nu trebuia. Nici nu era prea murdar, protestă Katie.

— Doar un pic de praf, zise Maureen, aducând nişte căni din bufet. Te-a sunat fostul tău prieten, Grant Miller.

— Oh, Doamne, nu! Sper că nu e în New York! exclamă Katie, îngrozită.

Maureen pufni în râs.

— Nu. A sunat din Beverly Hills. Ţi-a lăsat numărul. Te roagă să-l suni.

— Nici nu mă gândesc.

— Oh, ba cred că ar cam trebui, scumpete.

— De ce? La ce bun? Nu pot să-l sufăr.

— Se însoară. Cel puţin…

— Urraaa! Extraordinar!

— Voiam să zic că ai putea, cel puţin, să-l feliciţi.

— Ar cam trebui, mormăi Katie.

— Mi-a zis că s-a apucat să facă film. A renunţat la teatru.

— Nu m-ar mira. E foarte fotogenic.

Maureen îi relată toată conversaţia.

— Ce nătărău, comentă Katie, râzând.

— A sunat şi Xenia. E la Chicago. Va telefona mai târziu.

— Nu ştii, vine la New York? Altceva nu ţi-a mai spus, mami?

— Ba da. Vine pentru vreo două zile, săptămâna viitoare. Speră să te vadă. Şi, în mod cert, va fi la premieră.

— Extraordinar!

— Este, zise Maureen, luând cele două căni şi pornind în urma lui Katie, spre salonaş.

După ce se instalară în câte un fotoliu, Katie rosti cu multă prudenţă în glas:

— Ştii, mami, am avut de multe ori impresia că nu-ţi prea place Xenia.

Maureen îşi privi fiica:

— E adevărat. Am avut sentimente contradictorii faţă de ea, mai ales la început.

— De ce? E foarte drăguţă.

— Poate fiindcă mi s-a părut un pic cam extravagantă pentru tine, cu rudele acelea bogate… Nu prea vă potriviţi. N-am crezut că veţi putea fi prietene.

— De ce?! Katie râse. Fiindcă eu sunt o fată simplă de la ţară, o necunoscută, de aceea?

— Într-un fel, da. Deşi eu nu cred că eşti „simplă”.

— Xenia nu e snoabă, mami. Ea şi cumnata ei muncesc din greu. Nici n-ar putea altfel, din moment ce nu au prea multă avere. Noi două… ştii, a fost o prietenie la prima vedere. Ne-am plăcut sincer una pe cealaltă, iar apoi am descoperit cât de multe lucruri avem în comun.

Curioasă, Maureen întrebă:

— Ca de pildă, codana mamei?

— Tragedie, sub forma morţii subite. Suferinţă, amărăciune, durere sufletească.

— Xenia a avut parte de aşa ceva? se miră Maureen.

— Da, mami. Hai să-ţi spun povestea ei.

2»

„Repetiţia era în curs de desfăşurare.

Charlotte şi Anne Brontë, interpretate de către Georgette Allison şi, respectiv, Petra Green, şedeau în salonul victorian din parohia Haworth. Pe fereastra deschisă se vedea un cer plumburiu şi înnorat, deasupra colinelor pustii din Yorkshire.

Decorurile de pe scena Teatrului Barrymore erau extrem de sugestive. Scenograful Larry Sedgwick, un profesionist. britanic deosebit de respectat, câştigător al premiului Tony, dorise să nu se dezmintă şi să fie la înălţimea aşteptărilor publicului. Decorurile sugerau perfect o epocă de mult apusă.

Cele două femei stăteau la o masă, cu câte o carte deschisă în faţă. Erau deosebit de serioase. Charlotte îşi rostea replica.

Din culise, Katie aştepta să-i vină rândul. În sfârşit, păşi pe scenă, pregătită să interpreteze rolul lui Emily Brontë. Clipind de câteva ori sub luminile orbitoare ale rampei, rosti clar, cu un timbru tipic britanic:

— M-am gândit la ce mi-ai spus, Charlotte, şi am luat o hotărâre. Nu putem publica cu numele noastre adevărate. Sau, dacă vrei adevărul, eu nu voi permite aşa ceva.

— Haide, Emily, zău aşa, îi răspunse Charlotte, cu blândeţe. Ştii foarte bine că nu-mi place încăpăţânarea ta.

Aplecându-se uşor în faţă, Anne se băgă şi ea în vorbă:

— Charlotte dragă, Emily are *dreptate*. Nu ar fi… cuviincios să folosim numele noastre reale.

Urma replica lui Charlotte, dar Katie nu auzi cuvintele şi nici nu fu în stare să îşi joace rolul în

continuare.

Georgette nu mai era Georgette, cea care o interpreta pe Charlotte. Era Carly Smith – părul negru îi sclipea sub reflectoare, ochii de un albastru-violet străluceau, plini de viaţă. Petra devenise Denise, cu părul lung şi blond fluturându-i pe umeri, cu ochii ei mari şi căprui, plini de blândeţe.

Era o iluzie optică, din cauza luminilor? O fracţiune de secundă, Katie aşa crezu. Clipi de câteva ori şi se apropie de actriţe, uitându-se mai bine la ele. Pe urmă, deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să scoată un sunet. Încremenise în mijlocul scenei, amuţită, derutată, pierdută. Nu mai era capabilă să continue repetiţia. Brusc, o trecură nişte sudori reci şi începu să tremure.

Strângând tare pleoapele, Katie se căznea fără succes să îşi vină în fire, să nu mai tremure. Acum, îi veneau în minte alte imagini din trecut, violente şi mistuitoare. Imagini cu Carly şi Denise, aşa cum erau, când le văzuse pentru ultima oară, apoi secvenţe cu ele în pădure. Carly, cu capul zdrobit şi plină de sânge pe faţă; Denise, zăcând răstignită pe pământ, cu fusta ridicată până la brâu. Violată, ucisă.

Katie rămase în mijlocul scenei, tremurând, incapabilă să se mişte.

Parcă de undeva de foarte departe auzea o voce de bărbat. Era Jack Martin, regizorul:

— Ce-i cu tine? Ţi-e rău?

Clătinându-se uşor şi clipind des, Katie izbuti să îngaime:

— Nu ştiu… mi-e greaţă… ameţeală.

Regizorul o luă de talie şi o conduse la cabină. În urma lor răsunau nişte paşi iuţi. Tocurile înalte şi subţiri ale lui Melanie, pe pardoseala goală. Da, Melanie venea după ei, îşi zise Katie.

O dezamăgise pe Melanie. Fără să vrea, dar asta era realitatea.

— Încearcă să explici ce s-a întâmplat adineauri, spunea Jack Martin, foarte nervos. De fapt, era renumit nu doar pentru extraordinarele lui calităţile regizorale, ci şi pentru teribila irascibilitate de care dădea dovadă.

Katie scutura din cap, cu mâna încleştetă pe braţul fotoliului pe care era aşezată.

Ridicându-se în picioare, Jack o privi furios.

— Ce-ai păţit? Ţi-ai înghiţit limba? Aşa am crezut adineauri, când ai amuţit. Haide, Katie, spune *Ce s-a întâmplat*?

— Nu ştiu, pe cuvântul meu, Jack, zise ea, rezemându-se de spătar şi încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Te-a lovit cumva damblaua? Ce dracu', săptămâna asta începem repetiţiile cu costume. Eşti groaznică. Asta-mi mai lipsea, o catastrofă ca tine în al doilea rol principal. Doamne sfinte!

Recăpătându-şi stăpânirea de sine, Katie zise:

— Mă simt mai bine. Mă duc pe scenă, să reiau replica.

— Ba nu, Katie, nu te duci, interveni Melanie Dawson, întinzându-i o cutie cu şerveţele. Eşti transpirată leaorcă, iar în teatru nu e prea cald. Sper să nu răceşti. Mai bine zis, sper să nu fi răcit deja.

Katie se tampona pe ceafa şi pe faţă. Clătinând din cap, zise:

— Nu… Nu cred. Încep să mă simt mai bine. Îmi dai un pic de apă, te rog?

Melanie îi întinse paharul cu apă rece, pe care îl ţinea în mână.

— Poftim, bea-l tot.

— Mulţumesc, Melanie.

Jack se năpusti spre uşă, furios.

— Mă duc să urnesc spectacolul şi fără al doilea personaj principal.

— Bună idee, Jack, îl îmbărbătă Melanie, zâmbindu-i. Va fi bine, stai liniştit. Vin şi eu, imediat.

Când rămaseră singure, Melanie se aşează pe un taburet lângă masa de machiaj. Privind-o pe Katie drept în ochi, zise:

— Eu *te cunosc* şi ştiu că nu ai uitat rolul. Aşa că, spune-mi ce s-a întâmplat acolo, pe scenă?

— Nu ştiu, Melanie. Brusc, mi s-a făcut rău şi n-am mai putut continua. Pe cuvânt, îţi spun adevărul.

Melanie îşi împreună strâns mâinile şi se aplecă uşor în faţă:

— Dacă eşti bolnavă, trebuie să-mi spui. Mai avem foarte puţin până la vizionări şi premieră. Nu-mi permit să las să se întâmple ceva rău, tocmai în faza asta. Aşa că, spune-mi ce e cu tine.

Katie tăcea. Îşi muşca buza de jos şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Melanie continuă să vorbească, cu aceeaşi voce joasă şi blândă:

— Katie, nu eşti proastă. Nici vorbă de aşa ceva. Eşti o fată foarte, foarte inteligentă. Îţi dai seama că aici e vorba despre o mulţime de bani – milioane de dolari. M-am bucurat de încrederea câtorva sponsori generoşi, care m-au ajutat să pun în scenă o piesă bună. Ba nu, nu doar bună, ci *senzaţională*. Şi mai ales o piesă de *mare succes*. Am o responsabilitate fiscală faţă de ei şi faţă de Harry, care a investit şi el mulţi bani. Melanie făcu o pauză. Tu ai o responsabilitate faţă de mine. Nu-mi permit să ratez premiera. Mrai înţeles?

— Da. Şi îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

— Ce n-o să se mai întâmple? Haide, Katie, destăinuie-te în faţa mea. Merit şi eu atâta lucru.

— Da, ştiu. Te-ai purtat foarte frumos cu mine.

Katie ezita. Era mâhnită şi se simţea vinovată că din cauza ei se întrerupsese repetiţia şi se ajunsese la situaţia aceasta neplăcută. Trebuia să fie sinceră cu Melanie care fusese întotdeauna bună şi avusese încredere în ea.

Dregându-şi glasul, Katie începu:

— Nu ştiu cum să-ţi explic asta… ce s-a întâmplat pe scenă. A fost ca… o străfulgerare din trecut. E singurul cuvânt care mi se pare potrivit.

Brusc, Katie se opri.

— Continuă, o îndemnă Melanie.

Katie o privea pe Melanie, elegantă ca de obicei în costumul ei negru. Aceasta era Melanie Dawson, prototipul producătorului de teatru de pe Broadway, par *excellence*. Succes garantat la public, spectacole cu casa închisă. Preferata criticii de specialitate. De nenumărate ori laureată a premiului Tony. Buna ei prietenă, Melanie. Mentorul ei. Modelul ei. Da, Katie ştia că trebuia să-i spună adevărul.

— Acum zece ani, s-a întâmplat ceva. Nu ştiu exact de ce, dar frânturi din ziua aceea au început… au început să îmi apară în minte, pe scenă, exact acum. Parcă aş fi fost din nou acolo… retrăind totul.

— Şi a fost ceva cumplit atunci, nu-i aşa, Katie?

— Da.

— Am avut tot timpul senzaţia că în trecutul tău există ceva dureros… că întâ*mplarea te*-a determinat să ajungi la Londra, împiedicându-te totodată să te întorci la New York, zise ea dând din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi confirme o bănuială mai veche. Am simţit că exista un fel de… impediment…

Respirând adânc, Katie îi relată povestea ei.

— Oh, Doamne! exclamă Melanie, stupefiată. Nu se aşteptase la ceva atât de îngrozitor. Nu-şi mai găsea

cuvintele, în cele din urmă, rosti încetişor:

— Ce nenorocire pentru bietele fete. Şi ce povară pentru tine.

— Ei bine, tocmai în după-amiaza asta, totul mi-a revenit în minte, acolo pe scenă… Nu-mi dau seama de ce.

— S-a mai întâmplat vreodată până acum?

— Nu. Şi oricum niciodată pe scenă. Ştii şi tu că înainte de a urma cursurile la RADA, am jucat pe diverse scene timp de patru ani.

— E limpede, amintirile acestea cumplite, despre experienţa traumatizantă prin care ai trecut, sunt copleşitoare pentru tine. Ai fost vreodată la un psihiatru?

— Nu.

— Poate n-ar strica să te duci.

— Nu, Melanie, nu cred că are rost. Nimeni, în afară de mine însămi, nu mă poate ajuta.

— Vorbeşte cu mine, Katie, descarcă-ţi sufletul. Nu sunt eu psihiatru, zise ea, zâmbind, dar uneori parcă aşa simt. Mai ales când am de-a face cu actori talentaţi şi sensibili. Haide, spune-mi ce ai pe inimă… Sunt o bună ascultătoare şi mai am şi un umăr puternic, pe care poţi să plângi.

Încet, cu prudenţă parcă, Katie îi povesti producătoarei despre prietenele ei, despre relaţia profundă şi afectuoasă care existase între ele, despre visurile, speranţele şi ambiţiile lor. îi înşiră amintirile ei, bune şi rele, fericite şi dureroase, dându-i lui Melanie elementele principale despre crima aceea rămasă nerezolvată, izbucni în plâns de câteva ori, dar în cea mai mare parte a timpului, reuşi să îşi păstreze cumpătul.

Când Katie termină de vorbit, Melanie îşi suflă nasul şi îşi şterse ochii cu un şerveţel.

— Ţi-am mai spus, porţi o grea povară, Katie.

— Bunica Catriona, din Irlanda, zice să nu ne văităm,

ca să nu ne dea Domnul să ducem mai mult decât putem!

— Bunica ta are norocul de a fi credincioasă. Am înţeles ce vrei să spui. Într-un fel, toţi trebuie să facem faţă greutăţilor cu care ne confruntăm, oftă Melanie. Se ridică, veni lângă Katie, şi-i cuprinse umerii cu braţul. Mă bucur tare mult că mi-ai povestit. Voi păstra totul pentru mine, să ştii. Nu-i voi spune lui Jack ce-am aflat. Va rămâne secretul nostru.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot.

— Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, Katie.

— Orice. Nu trebuie decât să-mi spui.

— Cred că în weekend-ul ăsta ar fi bine să-ţi iei liber. Mâine, nu vii la repetiţie. Sâmbătă şi duminică, te odihneşti. Iar luni dimineaţă vii aici.

— Dar ce-o să spună Jack?

— Mă ocup eu de asta. Nu-ţi face griji din cauza lui. Sau din cauza piesei. Ştii rolul la perfecţie, iar eu am mare încredere în tine. Faptul că sari peste o repetiţie nu contează. Ba, dimpotrivă, cred că îţi va face bine.

— Dar eşti sigură… n-aş vrea ca Jack…

— Să facă nazuri? zâmbi Melanie. Jack e unul dintre cei mai mari admiratori ai tăi, chiar dacă n-o arată. Aşa e el. Fără actori preferaţi. Oricum, eu decid, ştii bine. Eu sunt producătoarea piesei şi eu îţi spun să îţi iei liber la acest sfârşit de săptămână.

Dormitorul era aproape neschimbat. Tatăl ei i-l mai zugrăvea din când în când, ca să-i păstreze prospeţimea, dar folosea întotdeauna pentru pereţi aceleaşi nuanţe de roz stins, iar pentru uşi şi cercevelele ferestrelor acelaşi alb imaculat. Lui Katie îi plăcea această tentă neobişnuită de roz combinat cu cenuşiu, care crea un efect deosebit.

„Nu deranjează la ochi”, spunea tatăl ei, care avea multă grijă de camera ei.

Se bucura că putuse veni acasă în Malvern, în

weekend. Locul acesta rămăsese foarte important pentru ea – aici era casa ei. Aici crescuse, într-o atmosferă ce insufla siguranţă, linişte şi o nemărginită dragoste. Aici toţi o iubeau – părinţii, Niall şi micuţul Fin. Nu mai e deloc „micuţ”, îşi zise ea, zâmbind. Îşi puse în dulap perechea de pantaloni gri de stofă şi jacheta de tweed, pe care şi le adusese pentru weekend, după care îşi scoase lucrurile din valijoară. Apoi se uită la ceasul de pe noptieră. Patru şi jumătate. Mama ei plecase la cumpărături, aşa că urma să lipsească cel puţin o oră. Avea timp să facă nişte însemnări în jurnal. Caietul cu scoarţe verzi din piele se cam uzase. Oricum, venise vremea să cumpere unul nou, fiindcă acesta mai avea doar câteva file goale.

Aşezându-se la birou, cu faţa spre grădină, Katie deschise jurnalul şi începu să scrie.

21 ianuarie 2000

Malvern, Connecticut

M-am simţit foarte vinovată când m-am întors ieri la apartament. Îi supărasem pe Jack şi pe Melanie, dar ceea ce s-a întâmplat la teatru nu a fost intenţionat. S-a întâmplat pur şi simplu. N-am putut să fac nimic.

Xenia mi-a spus la un moment dat că Verity este impecabilă. Acum înţeleg la ce s-a referit. Acelaşi lucru îl pot spune şi eu despre Melanie Dawson. Mi-a făcut bine că am stat de vorbă cu ea. A fost înţelegătoare şi bună.

Impecabilă. Îmi place acest cuvânt. Da, Melanie este impecabilă din toate punctele de vedere.

N-am avut încotro, a trebuit să-mi iau liber în acest weekend, deşi, când am plecat de la teatru, am avut un sentiment de vinovăţie, care s-a accentuat când am ajuns pe West End Avenue. Mama a rămas consternată când am intrat în casă; i-a fost teamă că m-au dat afară. Când i-am explicat că mi s-a făcut rău pe scenă şi că mi-au dat liber până luni dimineaţă, s-a înveselit şi m-a convins să mergem

cu maşina acasă, la Malvern. Am acceptat, mai ales pentru că aveam astfel ocazia să îi văd pe tata şi pe Niall. Spre deosebire de foarte mulţi oameni, eu am avut o copilărie fericită, aşa că nu-mi urăsc părinţii, fraţii sau rudele apropiate. îi iubesc pe toţi. Sunt nişte oameni minunaţi. Desigur, fiecare cu slăbiciunile şi defectele lui. Dar, oricum, minunaţi.

Venind acasă, la Malvern, am avut şi posibilitatea de a mă duce s-o văd pe Carly, la spital. Mai fusesem la ea de Crăciun, când am venit prima oară înapoi de la Londra. A trecut mai mult de un an, dar ea a rămas neschimbată. Este la fel ca acum zece ani. Am simţit nevoia să mă duc s-o văd, o nevoie imperioasă de a o ţine de mână şi de a vorbi cu ea, cum făceam altă dată. Voiam să o înconjur cu toată dragostea pe care i-o port, sperând că poate va simţi cumva cât de mult ţin la ea şi că lucrul acesta îi va face bine.

În timp ce veneam spre casă cu maşina, i-am împărtăşit mamei aceste gânduri. Mi-a mărturisit că are convingerea că draga de Carly ştie întotdeauna când vine să o vadă. Nu-şi poate explica de ce, dar aşa simte. Carly îşi va da seama că sunt lângă ea şi va simţi marea dragoste pe care i-o port. Voiam s-o cred pe mama, fiindcă îmi făcea bine s-o cred. Mama are sânge celtic şi, de cele mai multe ori, intuiţiile ei sunt corecte.

O bună parte din călătorie am moţăit. Aşa păţesc întotdeauna când merg cu maşina. M-am trezit abia când am ieşit din New Milford şi, în momentul acela, am avut un fel de revelaţie. Brusc, am înţeles ce însemnaseră acele imagini din trecut. Ar fi trebuit să fim toate trei pe scena aceea, în piesa despre surorile Brontë. Trei surori atât de apropiate şi afectuoase, exact cum fusesem noi trei de-a lungul atâtor ani. Cât de mult am dorit să jucăm împreună într-o piesă pe Broadway. Totul îmi devenise clar. Era cât

se poate de simplu. Cum de nu-mi dădusem seama până atunci?! Şi mai fusese ceva. Georgette are aceeaşi culoare de păr ca şi Carly, iar Petra e blondă, exact ca Denise, îmbrăcate cum erau la repetiţie, cu fustă şi pulover, mi-au adus aminte de ele… şi ceva s-a declanşat în sufletul meu.

Am simţit nevoia să scriu toate astea, să văd cuvintele aşternute pe hârtie. Scriind, înţeleg mai bine lucrurile şi fac ordine în ceea ce mi se pare un haos. Dacă n-aş fi actriţă, cred că m-aş face scriitoare. Îmi place să scriu, dar mă întreb dacă aş avea şi satisfacţii profesionale? Nu prea cred.

Mami s-a mirat că n-am vrut să merg cu ea la cumpărături, fiindcă ştie cât de mult îmi plac magazinele de aici. La fel şi librăriile. Îmi place să-mi vâr nasul prin toate rafturile. Nu m-am dus, fiindcă mi s-a părut mai important să scriu în jurnal. Mai presant, de fapt.

Am rămas surprinsă când Melanie mi-a spus că Jack Martin e un mare admirator de-al meu. E un regizor strălucit, dar are reputaţia unui om dificil şi foarte irascibil. Am intuit că îi place felul în care interpretez eu rolul lui Emily, cu totul altfel decât Janette Nerren, la Londra.

Rex m-a ajutat cu adevărat să o înţeleg pe Emily. Mi-a dat o carte despre ea, care conţine ceea ce el consideră a fi unul dintre marile ei poeme epice. În total, a compus şase. Pe acesta l-a scris când avea douăzeci şi şase de ani. Deci cu un an şi jumătate mai puţin decât mine. Eu voi împlini douăzeci şi opt. Rex spunea că acest poem redă obsesia lui Emily pentru amintiri. Un lucru e. cert: poezia îmi place şi mie.

Punând pixul pe masă, Katie se ridică şi îşi luă geanta de voiaj. Scormonind printre lucrurile dinăuntru, găsi cartea primită de la Rex şi se întoarse cu ea la birou. Frunzărind-o, se opri la pagina unde se afla poezia pe care

o căuta. Proptind cartea de piciorul veiozei, recită versurile în şoaptă, după care se apucă să copieze poemul în jurnal, ca să-l poată citi oricând va avea chef.

„Ce frig e sub pământ, iar nămeţii groşi deasupra ta s-au îngrămădit!

Departe, departe într-adâncuri, ce frig e-n mormântul sinistru!

Să fi uitat eu, Iubirea mea, să te iubesc.

Despărţită pe veci de-al Timpului val mistuitor?

Acum, singură rămasă, gândurile-mi nu mai zăbovesc

Deasupra piscurilor de pe ţărmul Angorei;

Aripile-şi odihnesc oare acolo unde ciulini şi bălării

Acoperă în veci de veci o nobilă inimă?

Ce frig e sub pământ, iar când de cincisprezece ori decembrie

Pe dealurile acelea cenuşii zăpada în primăvară s-a topit Cât de credincios e sufletul care-şi mai aminteşte După atâţia ani de restrişti şi suferinţă!

Dulce dragoste a tinereţii, iartă dacă te uit când valul Lumii mă poartă în derivă:

Mă copleşesc dorinţi mai aprige şi speranţe mai negre, Speranţe care-ntunecă, dar rău ţie nu-ţi fac.

Niciun alt Soare cerul nu mi-a mai luminat.

Niciun alt Astru pentru mine n-a mai strălucit:

A vieţii mele toată fericirea din scumpa-ţi viaţă se năştea A vieţii mele toată fericirea e-acum cu tine în mormânt.

Când, însă, zilele cu visuri de aur pierit-au în zadar, Iar însăşi Desperarea, nevolnică, n-a mai putut zdrobi, Abia atunci am învăţat cum poţi preţui Fiinţa îmbărbătată şi nutrită făr’ de-al bucuriei ajutor;

Abia atunci mi-am înfrânat lacrimile inutilei pătimiri, şi tânărul meu suflet n-a mai tânjit după tine, Astâmpărându-şi dorinţa arzătoare de-a se grăbi în acel

mormânt adânc pe care-l ştia atât de bine.

Dar chiar şi-aşa nu-ndrăznesc să las aleanul să-l cuprindă Nu-ndrăznesc a mă-nfrupta din îmbătătoarea durere-a Amintirii;

O dată ce-am sorbit profund din cea mai divină suferinţă.

Cum să mă-ntorc din nou în lumea cea pustie?”

După ce copie versurile, Katie se rezemă de spătar, cu ochii pironiţi pe foaia de hârtie. Se gândea la tot ce-i spusese Rex despre această poezie. îi plăcea mai ales pentru limbajul folosit, pentru cadenţa, ritmul şi emoţiile evocate. Rex îi spusese că femeia care îşi exprima gândurile în poem era lady Rosa of Alcona, un personaj din scrierile de tinereţe ale lui Emily. Amintiri, se gândea Katie. Amintiri despre iubitul mort, care pe mine mă fac să mă gândesc la Denise şi la Carly…

Luând din nou pixul, Katie reîncepu să scrie în jurnal:

I-am spus lui Melanie că n-am fost niciodată la un psihiatru să discut despre experienţa traumatizantă prin care am trecut, şi că nici n-am de gând să mă duc. Trebuie să rezolv totul prin mine însămi. Şi cred că încep s-o fac. Nu mă mai deranjează, acum, să locuiesc la New York, sunt foarte preocupată de piesă, de munca mea, or munca e un minunat tămăduitor. Aşa spune mama.

Aş vrea să mă dut mai des la Carly. Voi merge mâine la spital şi apoi, duminică, înainte să mă întorc în Manhattan. Mama a zis că mă duce ea cu maşina, dar pot merge foarte bine şi cu autobuzul.

Mă bucur că am înţeles sensul imaginilor venite din trecut. Am crezut la un moment dat că mi-am pierdut minţile. Am maifăcut repetiţii cu Georgette şi Petra, dar în altă sală, tot pe Broadway. Doar de câteva zile am început să repetăm la teatru, unde, trezindu-mă pe scenă alături de celelalte două vedete, m-am întors brusc în timp, acolo,

departe, în vechiul hambar… Amintirile au fost atât de puternice, încât păreau aievea. Acum mă simt bine, sunt în formă… cu condiţia să pot înţelege cauza trăirilor mele. Simt că trebuie să merg înainte. Să las trecutul în urmă…

Katie auzi trântindu-se uşa de la intrare. Închise jurnalul, îl puse în sertarul biroului şi ieşi din dormitor. În timp ce cobora scările în fugă s-o întâmpine pe mama ei, uşa se mai trânti o dată.

— Eu sunt, mami! strigă Niall.

— Bună, Niall, răspunse mama. A venit şi Katie de la New York.

Katie se aruncă în braţele fratelui ei. Râzând, cei doi se îmbrăţişară fericiţi.

— Katie! Ce grozav că ai venit! exclamă el, lăsând-o jos, după ce o învârtise prin aer. Cum de-ai venit acasă? Parcă aveai treabă pe Broadway, ca să devii vedetă.

— Mi-am luat liber la sfârşit de săptămână. Un scurt moment de odihnă, înainte de a trece la repetiţiile cu costume, săptămâna viitoare.

— Să fie oare vecea celebrei Katie Byme cea care-mi încântă urechile? întrebă un glas de bărbat.

Întorcând capul, Katie îl văzu pe tatăl ei şi alergă să-l îmbrăţişeze.

— Da, tati, eu sunt!

Michael Byme îşi strânse fiica la piept, mulţumindu-i în gând lui Dumnezeu că fetiţa lui scumpă era în viaţă.

Şedeau toţi patru la masa din bucătărie şi beau ceai discutând mult despre piesă, despre seara premierei şi despre petrecerea care urma să aibă loc, după aceea, la „Tavern on the Green”.

Tatăl şi fratele îi puseseră o sumedenie de întrebări despre spectacol, premieră şi despre o mulţime de alte lucruri legate de debutul ei pe Broadway. Katie le răspunse cum se pricepu mai bine.

Maureen turnă ceaiul în ceşti şi îi servi cu prăjituri, fericită că îi avea alături pe cei dragi la acest sfârşit de săptămână. Ce păcat că nu era prezent şi Fin, în felul acesta cercul ar fi fost complet, îşi zise ea. Băiatul trebuise să se întoarcă la Oxford, ca să-şi continue studiile la universitate. Michael îi cumpărase, însă, bilet de avion, ca să poată veni la premiera piesei „Charlotte şi surorile ei". Katie nu bănuia nimic. Era o surpriză pe care voiau să i-o facă.

Stând rezemată de spătarul scaunului şi ascultându-i pe părinţii ei care vorbeau despre weekend-ul pe care urmau să-l petreacă la New York, cu prilejul premierei, Katie se gândea că, în ciuda anilor, mama şi tatăl ei păreau încă tineri. Michael încărunţise un pic şi era mai bronzat la faţă, de la atâtea ore petrecute pe şantierele de construcţii, dar, la cei cincizeci şi şapte de ani, arăta la fel de bine ca în urmă cu zece ani.

Şi mama arată minunat, îşi zise Katie. Zveltă şi fără niciun rid. Chiar dacă albastrul strălucitor al ochilor se mai stinsese puţin, părul îi rămăsese roşcat ca la tinereţe, fără niciun fir alb, deşi împlinise şi ea cincizeci şi cinci de ani. Oare şi-l vopseşte? se întrebă Katie. Ei, şi! Chiar dacă ar fi aşa, ce importanţă are? Maureen fusese întotdeauna o femeie frumoasă. Pentru Katie, nimeni nu era ca mama ei.

Niall era replica mai tânără a tatălui ei. Un Byme sadea. Irlandez brunet. Dintotdeauna semănaseră, însă acum se vedea de la o poştă că sunt tată şi fiu. Niall era bine făcut, atletic, mulţumită exerciţiilor fizice. Bronzat de la ceasurile petrecute în aer liber, datorită serviciului, Niall avea o faţă virilă şi atrăgătoare. Nu era de mirare că femeile îl plăceau.

Copia la indigo a lui tata, îşi zise Katie. Dar, deşi fizic semănau atât de bine, erau firi foarte diferite. Niall nu avea volubilitatea şi farmecul tatălui său. I se părea că

devenise de-a dreptul introvertit.

Ca şi mama ei, Katie se întreba de ce Niall nu se însurase până acum. Brusc, îşi aminti de Denise. Era sigură că fratele ei ţinuse mult la ea. Oare mai ţinea şi acum, deşi ea murise în urmă cu atâţia ani?

Katie nu ştia răspunsul la această întrebare.

29

„Niall se oferi să o ducă pe Katie cu maşina la spital, aşa că porniră la drum duminică dimineaţa, imediat după ora nouă. Era o zi frumoasă, cu un cer albastru, fără nori. Soarele strălucea şi, în ciuda prognozei meteo, nu ningea.

Când ieşiră din casă, Niall se întoarse spre Katie, zicând:

— Mi-am luat maşină nouă de curând. Vrei să mergem cu ea?

— De ce nu? Ce marcă e?

— BMW. O frumuseţe.

— Măi să fie, Niall Byrne, ne-au crescut pretenţiile!

— Nu-i vorba de pretenţii, zise Niall, râzând, ci de simţ practic. E o maşină bună, cea mai bună, de fapt. Singurul lux pe care mi-l permit. Mi se pare un accesoriu necesar, mai ales pentru serviciu.

— Nu mai umbli cu camioneta?

— Ba da, în fiecare zi, când am treabă pe şantier. Dar când mă duc la New York sau la Litchfield, iau maşina asta.

Ajunşi în garaj, Niall deschise portiera şi o invită pe Katie să se urce. După ce o scoase în marşarier, coti pe şoseaua principală, care ducea la Warren şi New Preston.

Un timp tăcură, apoi Katie îl întrebă brusc:

— De ce ai rămas să locuieşti acasă, Niall? Cum de nu te-ai mutat la casa ta?

— Dintr-o serie de motive. În primul rând, nu vreau să-i las singuri pe mama şi pe tata. Tu eşti plecată, Fin e plecat. Am simţit că au nevoie de mine, mai ales mami. Dar

mai sunt şi alte motive.

— Ca de pildă?

— A locui acasă cu părinţii e un mijloc de protecţie, zise el, zâmbind şmechereşte.

— Protecţie faţă de cine, pentru numele lui Dumnezeu?

— Faţă de femei.

— Tu?! Tu ai nevoie de protecţie? Haida de se hlizi Katie.

— Sigur că am nevoie de protecţie, zâmbi el, cu subînţeles. Nu vreau să mă trezesc prins într-o relaţie permanentă.

— Nu ai o relaţie constantă?

Niall scutură din cap, privind fix înainte, semn că nu avea chef să mai continue conversaţia pe această temă.

— Bine, Niall, dar ai avut legături cu o sumedenie de femei până acum. Înseamnă că toate locuiau singure, la casa lor?

— Bineînţeles.

Remarcând surâsul lui poznaş, Katie îi trase un ghiont.

— Ce afurisit eşti! vorbind serios acum, să ştii că mamei i-ar plăcea să te aşezi şi tu la casa ta.

— Dar sunt la casa mea. Cu ei. Şi lor le place.

— Le-ar plăcea mai mult un nepoţel.

— Dar, tu? Tu de ce ai fi o excepţie? Şi la tine se aplică aceleaşi reguli.

— Ştiu, dar eu n-am găsit pe nimeni interesant, din păcate.

— Ce s-a întâmplat cu tipul pe care îl poreclisem „Moacă”?

— Am terminat de mult cu el. Şi, oricum, se însoară.

— Mare nătărău.

— Prin urmare, ai de gând să rămâi burlac?

— Da, de ce nu? Lumea e plină de burlaci.

Katie sesiză că Niall prefera să nu mai discute despre asta, aşa că tăcu. Se instală mai bine pe scaun, gândindu-se la vizita pe care se pregătea să i-o facă lui Carly. Întotdeauna i se strângea stomacul, neştiind la ce să se aştepte. De fapt, totul era la fel.

— Oh, Niall, să opreşti la florăria aia din New Milford, te rog. Vreau să-i iau flori lui Carly.

Bărbatul ieşi valvârtej pe uşile batante, gata-gata să se ciocnească cu Katie, care apucă să se tragă înapoi, scăpând din mână buchetul de flori. Păşind peste ele, tipul zise:

— Vai de mine, ce rău îmi pare. Scuzele mele. Se aplecă să ridice florile.

Katie îl privea, mirându-se cât era de neîndemânatic.

— Îmi pare rău, repetă bărbatul, încercând să aranjeze hârtia în jurul florilor şi suflând peste ele, ca să îndepărteze praful. N-ar trebui să umblu aşa, ca bolidul, mai ales prin spital.

— Exact, spuse Katie, privindu-l furioasă.

— Nu s-au stricat prea rău, zise bărbatul, întinzându-i buchetul.

Luând florile şi uitându-se la ele, Katie recunoscu în sinea ei că tipul avusese dreptate.

— Oh, Dumnezeule, Katie Byrne, nu-i aşa?

— Da, eu sunt, confirmă Katie, cu răceală.

— Christopher Saunders, se prezentă el, întinzând mâna.

Neavând încotro, Katie dădu mâna cu el.

— Ar trebui să te cunosc?

— Nu, n-ai de unde. Te-am văzut acum vreo doi ani într-un spectacol de teatru, pe lângă Broadway. Un nou montaj după „Un leu în iarnă”. Jucai rolul lui Alice.

— „Leul în iarnă”, îl corectă ea. Da, într-adevăr, eu

am interpretat-o pe Alais.

— Ţi-am văzut fotografia *în New York Times*, săptămâna trecută. Joci într-o nouă piesă a lui Melanie Dawson, ceva cu Charlotte Brontë.

Katie încuviinţă din cap, încercând să pună capăt conversaţiei, fiindcă ardea de nerăbdare să ajungă în salonul lui Carly. Strângând bine buchetul în mână, încercă să treacă pe lângă el.

— Sper să pot veni la una dintre vizionări.

— Da, sigur, zise ea.

— Tu o interpretezi pe Emily. Pun pariu că rolul îţi iese excelent. Ce enigmatic personaj, nu-i aşa?

Surprinsă de remarca lui, Katie îl privi cu atenţie pentru prima oară.

— Da, murmură ea.

Tipul zâmbea. Avea dinţi albi şi frumoşi, iar în ochii căprui şi calzi se citea o întrebare. Uitându-se lung la el, Katie constată la un moment dat că nu-şi mai putea lua privirea de la ochii lui. Era un bărbat foarte chipeş, cu un aer de intelectual uşor pedant. Stânjenită, Katie zise:

— Trebuie să plec.

— Sigur, te-am reţinut prea mult. Îmi pare rău că era să te răstorn. Ne vedem la teatru.

Trecând pe lângă el, iar apoi printre uşile batante, Katie intră grăbită pe coridor. Ce personaj incitant! *Christopher Saunders*. Numele nu-i spunea nimic.

Una dintre asistentele de la pupitru o recunoscu şi o întâmpină zâmbindu-i:

— Bună dimineaţa, domnişoară Byme. Aţi venit la Carly?

— Da, Jane. Cum se mai simte?

— Mai mult sau mai puţin la fel. Vreţi să pun eu florile în apă?

— Da, mersi, zâmbi Katie, după care deschise uşa şi

intră în camera unde se afla Carly.

Prietena ei zăcea întinsă pe spate, pe patul de spital, cu tubul de alimentare conectat. Avea ochii deschişi. Katie se uită atent la ea, încercând să surprindă o scânteie de viaţă, dar ochii lui Carly erau goi. Ochii aceia frumoşi, larg deschişi, fără să vadă însă nimic, erau şocanţi în contrast cu chipul ei palid.

Aşezându-se pe scaunul de lângă pat, Katie îşi puse geanta pe jos şi o luă pe Carly de mână. Nicio reacţie. Mângâind-o duios şi strângând-o mai tare, Katie rosti:

— Bună, Carly, eu sunt, Katie. Am venit de la New York. Am vrut să te văd, Carly, să-ţi spun că te iubesc şi că mi-e dor de tine. Ce păcat că nu mă poţi auzi. Oare, chiar nu poţi?

Din spatele ei se auzi un zgomot. Întorcând capul, Katie o văzu pe Jane, sora medicală, care intrase cu vasul de flori.

— Îl pun lângă celelalte, murmură ea şi ieşi imediat din cameră.

Katie continuă să vorbească în şoaptă:

— Acum facem repetiţiile la teatru, Carly. E foarte emoţionant să fii pe scenă. Pasionant, de fapt. Săptămâna viitoare începem repetiţiile cu costume. Ţi-am spus când am fost aici în decembrie că eu joc rolul lui Emily Brontë. Adică, al doilea personaj principal. Spectacolul are loc pe Broadway. Cum visam noi, mai ştii? Numele meu va fi în fine pe marile afişe. De fapt, vedetele sunt Georgette Allison şi Harrison Jordan. De mine n-a auzit nimeni.

În afară de Christopher Saunders, îşi zise ea, încercând să-şi alunge din minte imaginea lui ademenitoare. Aplecându-se în faţă, mângâie obrazul palid al lui Carly, după care continuă:

— Piesa se joacă la Ethel Barrymore Theatre, pe West Forty-seventh Street. Are o mie de locuri. Îţi imaginezi,

Carly, o mie de oameni simultan în sală. Ce rău îmi pare că nu poţi fi şi tu printre ei.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Katie închise ochii, îi venea să plângă şi încerca din răsputeri să se abţină. Era mai mult decât amărăciune. Un fel de frustrare şi o furie profundă puseseră stăpânire pe ea. Un om aflat şi acum în libertate ar fi trebuit să plătească pentru ce îi făcuse lui Carly. Şi lui Denise. Nu există dreptate, îşi zise ea.

Aşezându-se mai bine pe scaun, Katie se concentră din nou asupra lui Carly:

— Mă gândesc tot timpul la tine, Carly. Tu şi Denise sunteţi mereu în sufletul meu. De Crăciun, ţi-am spus că am acceptat rolul acesta şi din cauza voastră. Aveam unele îndoieli, dar după aceea mi-am dat seama că, de fapt, mă temeam de un eşec. Şi m-am gândit că, dacă Denise şi Carly ar fi aici cu mine, nu mi-ar mai fi frică deloc. Şi, într-o bună zi, am înţeles că voi *sunteţi* cu mine. În sufletul şi în inima mea. Şi aşa veţi fi mereu. Xenia m-a ajutat să iau decizia de a juca în piesă. Ţi-ar plăcea mult de ea, Carly. E altfel decât noi trei, dar totuşi seamănă cufnoi, e de-a noastră. E singura prietenă pe care am avut-o, de când tu şi Denise aţi fost…

Katie se opri, simţind că o podidesc lacrimile. Multă vreme tăcu, mângâind-o pe Carly. Apoi începu să-i recite din Shakespeare, care-i plăcea lui Carly, şi rosti în şoaptă câteva versuri din poemul lui Emily Brontë intitulat „Ce frig e sub pământ”.

În cele din urmă, tăcu. După o vreme, se ridică în picioare, se aplecă deasupra patului şi o sărută pe Carly pe obraz:

— Trebuie să plec, acum, Carly dragă, dar am să vin înapoi curând.

Clipind des ca ea să scape de lacrimile care îi

împăienjeniseră ochii, Katie ieşi din cameră. Câteva clipe rămase încremenită pe culoar, încercând să-şi revină, însă izbucni în hohote de plâns.

— Te simţi bine?

Tresărind speriată, Katie ridică privirea şi-l văzu pe doctorul James Nelson lângă uşa altui pacient. Făcuse cunoştinţă cu el de Crăciun. Doctorul venise de puţină vreme la New Milford Hospital şi conducea secţia de neurologie. De asemenea, coordona şi secţia de neurologie de la sanatoriul spitalului.

— Mă simt bine, domnule doctor, dar nu pot să nu sufăr când o văd pe Carly aşa… zăcând în comă.

— E de înţeles, domnişoară Byme.

— Oh, te rog spune-mi Katie, ca toată lumea.

— Cum merge piesa?

— Foarte bine, mulţumesc.

Katie se apropie de el. Doctorul era un bărbat înalt, subţire, blond şi chipeş, de vreo treizeci de ani. îi plăcuse de la bun început, de când îl văzuse prima oară. Îţi inspira încredere, cu aerul lui de om competent şi serios.

Păşeau amândoi pe coridor, îndreptându-se spre holul de la intrare. La un moment dat, doctorul rupse tăcerea:

— Ştii, de fapt Carly nu e în comă.

Katie se opri brusc, surprinsă.

— Cum adică? întrebă ea.

— Carly a fost în comă, cinci sau şase săptămâni, după ce a suferit rănile acelea grave, îi explică el. Apoi a intrat în ceea ce se cheamă o stare vegetativă, situaţie în care se află şi acum.

— Dar de ce nu mi-a spus nimeni nimic!? Şi ce înseamnă starea asta? Prin ce *se deosebeşte* de comă?

— Din punct de vedere medical, persoana este în comă când diferitele reacţii ale scalei Glasgow –

deschiderea ochilor, vorbitul, mişcarea – totalizează opt sau mai puţin. În mod obişnuit pacientul ţine ochii închişi şi nu se trezeşte niciodată, înţelegi, Katie?

— Până aici, da.

— Bun. În *starea vegetativă* ochii pacientului sunt adesea larg deschişi, iar ciclul somn/veghe se păstrează intact. Cu toate acestea, pacientul nu vorbeşte şi nu se manifestă în niciun fel, adică nu arată prin nimic" că este conştient de prezenţa celor dragi sau de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Mă urmăreşti?

— Oh, da.

— Bine. Apropo, termenul de „stare vegetativă" a fost promovat de către doi medici, Jennett şi Plum, de la Royal Hospital din Putney, Londra, pentru a avea un diagnostic clinic bazat pe observaţiile de comportament al pacientului. Hai să-ţi explic mai clar. Cuvântul „vegetativ" a fost ales anume pentru a descrie „viaţa pur fizică" sau, dacă vrei, existenţa „lipsită" de senzaţii şi gândire. Sunt convins că m-ai înţeles, Katie.

— Da, doctore, am înţeles, dar aş vrea să mai aflu ceva. E posibil ca până la urmă Carly să iasă din această stare vegetativă?

— E limpede că nu pot prevedea aşa ceva, zise, scuturând din cap.

— Dar s-a întâmplat ca vreun pacient să iasă din starea vegetativă?

— După ştiinţa mea, nu.

— Doamna Smith ştie că fiica ei nu este, de fapt, în comă?

— Da. I-am explicat acest lucru, anul trecut. I-am spus cam ce ţi-am spus şi ţie. Dar, ca să fiu sincer, am impresia că mama lui Carly crede că fiica ei este în comă şi că nu-şi va reveni niciodată.

— Am înţeles, zise Katie, cu un aer gânditor. Eu n-am

mai văzut-o pe doamna Smith de foarte mult timp. Am sunat la ea, când am fost acasă de Crăciun şi i-am lăsat un mesaj, dar nu m-a căutat. Nici cu părinţii mei nu a vrut să comunice. Ştiu că de vreo două ori mama mea s-a întâlnit întâmplător cu ea, aici. Nu-mi dau seama *de* ce nu i-a spus mamei nimic… despre starea vegetativă în care se află Carly şi care e cu totul altceva decât coma propriu-zisă.

James Nelson tăcea, punându-şi şi el în gând aceeaşi întrebare. În cele din urmă, rosti:

— Katie, sincer să fiu, nu cred că doamna Smith sesizează diferenţa dintre cele două stări. E convinsă că fiica ei se află în comă profundă… Totuşi, e ciudat, recunosc, zise el, uitându-se la Katie cu o expresie de neputinţă.

— Doctore Nelson, îţi mulţumesc pentru toate aceste explicaţii. Am înţeles că, în realitate, Carly este într-o stare teribilă, ireversibilă, ruptă complet de lume, dar că această stare nu este atât de gravă ca cea de comă.

Ajunsă pe treptele spitalului, Katie îl căuta cu privirea pe Niall, dar BMW-ul nu se vedea pe nicăieri. Cum afară era soare şi destul de plăcut, Katie se aşează pe zidul scund, ca să-şi aştepte fratele. Ştia că acesta nu mai putea întârzia prea mult.

După câteva clipe, o umbră se proiectă deasupra ei. Ridicând capul, îl văzu pe Christopher Saunders, care o privea îngrijorat.

— Bună, din nou, zise el, zâmbindu-i fermecător.

— Bună, îi răspunse Katie, întrebându-se în sinea ei dacă nu cumva o aşteptase să iasă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Christoper spuse:

— Te-am aşteptat la ieşire, sper că nu te superi. Am vrut să îmi cer scuze încă o dată. Am fost tare neîndemânatic şi neatent. Puteam să te lovesc rău cu uşa.

— Nu face nimic, a trecut, zise ea, dezlipindu-şi cu

greu privirea de la ochii lui fascinanţi.

Ceva la bărbatul acesta o fermeca de-a dreptul. O subjuga. Or ea nu voia să se lase subjugată.

— Sper că persoana pe care ai venit s-o vizitezi nu s-a supărat că i-ai adus nişte flori cam turtite. Important e să se simtă bine.

— Cred că nu se va mai simţi bine niciodată, zise Katie, oftând. Iar florile, nu a avut cum să le vadă. Totuşi, am aflat o veste mai bună de la doctorul Nelson.

— Jamie e cel mai bun medic din lume. Un tip strălucit. Prin urmare, e vorba de o problemă de ordin neurologic?

— Da. Ai zis Jamie. Sunteţi prieteni?

— Sigur că da. E cel mai bun amic al meu. Am crescut împreună şi am învăţat la aceeaşi şcoală din New York, la Trinity.

— Am înţeles. Prin urmare, de aceea te afli aici. Sau ai venit şi tu la un pacient?

— Nu, i-am adus ceva lui Jamie de la New York.

— Oh.

— Îmi pare rău că ai pe cineva bolnav în familie, continuă Christopher, străduindu-se să lungească conversaţia.

— Nu e vorba despre cineva din familie, ci despre cea mai bună prietenă a mea. De fapt a fost cea mai bună prietenă a mea, până când cineva a bătut-o violent şi a intrat în comă. Acum nici măcar nu mă mai recunoaşte.

— Dumnezeule, e îngrozitor!

— Doctorul Nelson mi-a spus că prietena mea nu este în comă propriu-zisă, ci în ceea ce se cheamă „stare vegetativă”. Este complet ruptă de lume şi aşa va rămâne pentru tot restul vieţii.

— Îmi pare rău, zise Christopher cu sinceritate. Dar cum s-a întâmplat? Ce-a păţit de fapt prietena ta?

Cum Katie tăcea, Christopher se aşeză pe zid lângă ea, spunând:

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu indiscret.

— A fost lovită în cap de un nenorocit de psihopat, până a rămas în stare de inconştienţă. Cealaltă prietenă a mea a fost violată şi ucisă, de acelaşi individ.

Christopher o privi stupefiat şi îngrozit.

— Înfiorător! Ce rău îmi pare! Cât de greu ţi-a fost, probabil, să treci prin aşa ceva.

— Da, aşa este. Eu am rămas întreagă, fizic şi psihic. Nu am păţit nimic, spre deosebire de ele.

Tăcură, niciunul dintre ei nu mai avea chef de vorbă. Lui Katie nu-i venea să creadă că îi povestise unui necunoscut despre Carly şi Denise. Asta o înfurie peste măsură.

La rândul lui, Christopher Saunders era stupefiat de ceea ce auzise. Nu ştia ce se întâmplase exact cu ea: fusese de faţă şi scăpase? Nu îndrăznea să o întrebe. Ar fi vrut s-o invite la o cafea sau, şi mai bine, la dejun, dar îi era teamă. I se păruse foarte rece şi distantă. În fine, nu voia să spună ceva nepotrivit şi să strice totul. *Să strice ce*? se întrebă el, uimit. Nici măcar nu ştia ce fel de om era această Katie Byrne. Dar îşi dorea să afle. E vulnerabilă şi suferă în sinea ei, îşi zise el. Trebuie să mă port cu multă grijă. Sper să am ocazia. Îşi amintea cât de mult îi plăcuse când o văzuse în piesa aceea despre Plantageneţi, una dintre familiile lui preferate din istorie. Dezaxaţi cu toţii.

Uitându-se la el, Katie îl întrebă din senin:

— Doctorul Nelson este însurat?

— Nu. Nici eu nu sunt. Dar tu eşti măritată?

— Nu.

— Ştii, Katie… nu te superi dacă îţi spun Katie, sper?

— Nu, toată lumea îmi spune Katie.

— N-ai vrea să mergem să bem ceva?

— Eu nu beau.

— O cafea, atunci? Sau ce-ar fi să luăm masa împreună?

— Oh, nu, nu pot. Mă aşteaptă mama la dejun.

— Unde locuieşti? îmi dai voie să te conduc acasă cu maşina?

— Mulţumesc pentru propunere, dar trebuie să vină cineva să mă ia. Oh, uite-l, a venit. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Christopher. Papa.

Ridicându-se sprintenă de pe zid, Katie o porni grăbită spre BMW-ul care oprise în dreptul lor.

Christopher o urmă dezamăgit şi înciudat pe sine însuşi. Era normal ca femeia asta să aibă pe cineva, chiar dacă nu era căsătorită. Era mult prea frumoasă şi deosebit de talentată.

— Bună, Christopher, strigă Niall, dându-se jos din BMW. Nu ştiam că o cunoşti pe sora mea.

Dând mâna cu Niall, Christopher răsuflă uşurat.

— Ne-am cunoscut adineauri, aici, la spital. Am fost pe la prietenul meu, Jamie Nelson.

— Am auzit că e un tip extraordinar, remarcă Niall. Un mare medic.

— La revedere, Christopher. Mă bucur că te-am cunoscut, murmură Katie, suindu-se în maşină şi trăgând repede portiera.

— Prietenii îmi spus Chris.

— Pe curând, Chris, zise Niall.

— Categoric, răspunse Christopher, trăgându-se cu câţiva paşi înapoi, în momentul în care BMW-ul demară de lângă trotuar.

— De unde-l cunoşti pe Christopher Saunders? întrebă Katie, aşezându-se mai bine pe scaun.

— Tata şi cu mine, în fine, firma noastră, ne-am ocupat de casa părinţilor lui. Ştii că am avut la un moment

dat nişte lucrări de restaurare şi renovare.

— Oh, am înţeles. Şi unde locuiesc părinţii lui?

— La Washington. Au cumpărat hangarul ăla de casă, care i-a aparţinut Jessicăi Rennard, de la nepoata acesteia, Patty. Era absolut dărăpănată, însă structura, osatura cum se spune, se păstrase excelent, iar priveliştile şi terenul sunt minunate.

— E casa aceea despre care credeam noi că e bântuită de stafii?

— Exact, zise Niall, râzând. S-o vezi cum arată acum, Katie. Doamna Saunders are un ochi formidabil. Casa este nemaipomenită. Ştii, ea a desenat toate schiţele.

— Şi locuiesc acolo cu toţii? Sau mai stau şi în altă parte?

— Vara, stau mai mult pe-acolo. Dar se mai duc şi pe la New York, unde au un apartament.

— Şi Christopher? Cum l-ai cunoscut?

— Păi, era mereu pe-acolo. Asta se întâmplă acum patru ani. Dacă mi-aduc aminte, el şi sora lui, Charlene, şi-au adus o contribuţie considerabilă la proiectele pentru casă.

— Aha! Presupun că locuieşte la New York?

— Nu ştiu, zise Niall, încruntându-se. Da, e posibil. Dar se vorbea la un moment dat despre o slujbă în străinătate.

— Cu ce se ocupă?

— Nu ştiu. Ceva *ciudat*, parcă. Hei, Katie, dar de ce mă tot întrebi despre tipul ăsta? Ţi-a căzut cu tronc?

— Termină cu tâmpeniile, Niall Byme!

30

I-atie, ce nemaipomenit e totul, zise Xenia, zâmbindu-i prietenei ei peste masă, după care adăugă: Nu-i aşa că-ţi pare bine că ai acceptat rolul?

— Bineînţeles, şi asta datorită ţie şi lui Rex. El e cel

care mi-a dezvăluit atâtea lucruri necunoscute despre Emily Brontë şi m-a ajutat să capăt încredere în mine.

— Ştiam eu că te poate ajuta. M-am bucurat că a petrecut weekend-ul cu noi, la Burton Leybum.

— Ce mult mi-ar plăcea să aflu adevărul despre toţi cei de-acolo, se încumetă Katie să spună, privindu-şi prietena cu subînţeles. Am senzaţia că există o grămadă de mistere şi că toate persoanele sunt cel puţin incitante.

— Aşa e, ai dreptate, există multe mistere acolo, recunoscu Xenia, pe un ton plat, după care adăugă, zâmbind: într-o bună zi, îţi voi spune totul şi îţi voi dezvălui toate secretele.

— Oh, Xenia, nu fi rea! Spune-mi acum!

— Ne-ar lua prea mult timp.

— Păcat. Aş fi vrut să aflu. Promiţi că îmi vei spune până la urmă?

— Promit. Cum merg repetiţiile?

— Foarte bine. Mâine seară are loc repetiţia generală, apoi urmează vizionările, timp de trei săptămâni, şi premiera, în februarie. Mama mi-a zis că vii şi tu.

— Aşa cum i-am confirmat mamei tale, voi veni cu arme şi bagaje.

— Ce bine-mi pare, surâse Katie. Îmi doresc nespus de mult să fii şi tu în sală.

— Mi-ai spus la telefon că Melanie s-a purtat foarte frumos cu tine… în ce sens?

— M-a ajutat enorm, în primul rând încurajându-mă să dau rolului o interpretare proprie. Acum, zice că, pe lângă voce şi dicţie, care sunt perfecte, i-am conferit personalitate eroinei. Se pare că şi regizorul este de aceeaşi părere.

— Hei, câte laude. Melanie e o tipă dură, dar o mare producătoare.

— Nici n-ar putea fi altfel, din moment ce sunt la

mijloc sume mari de bani proveniţi de la mulţi investitori şi sponsori, faţă de care are o responsabilitate fiscală, cum zice ea. Ştii, de fapt, nu e dură doar cu mine, ci cu toată lumea. Nu favorizează pe nimeni. Katie sorbi din vin, după care continuă: E o muncă foarte grea şi au fost zile când am ajuns acasă frântă de oboseală. Dar aşa e teatrul, mult mai epuizant decât îşi închipuie marea majoritate a oamenilor, mai ales civilii.

— Civilii, adică noi, nătărăii „neteatralii", corect?

Râzând de expresia folosită de Xenia, Katie zise:

— Da, civilii, adică „neteatralii". Chris spune că spectatorii nu trebuie să ştie cât de grea e munca actorilor. E necesar să se păstreze iluzia de dezinvoltură şi naturaleţe.

— Cine-i Chris? întrebă Xenia, nedumerită, fiindcă n-o mai auzise până atunci pomenind acest nume.

— Un prieten. Un nou prieten. E foarte drăguţ.

Sub privirile scrutătoare ale Xeniei, Katie simţi că roşeşte.

— Hm-hm-hm! De ce te-ai înroşit, Katie? Nu te-am mai văzut până acum aşa. Vasăzică, Chris e noul tău iubit?

— Oh, nici vorbă! îl cunosc abia de o săptămână. Adică, ne-am văzut prima oară sâmbătă. Prin urmare, nu e *iubit*, ci *prieten*.

— Şi unde l-ai cunoscut?

— Acasă. În Connecticut, voiam să spun. M-am dus la spital s-o văd pe Carly şi acolo am dat peste el.

— Ce mai face Carly? Presupun că situaţia e neschimbată.

— Aşa e. Doctorul mi-a spus însă că de fapt nu e în comă, ci în ceea ce se cheamă stare vegetativă.

— Şi ce-i aia stare vegetativă?

Katie îi explică, după care continuă:

— Doctorul Nelson e prieten cu Chris, iar Chris era

să mă trântească când a ieşit ca o furtună pe uşă. Aşa că m-a aşteptat ca să-şi mai ceară o dată scuze.

— Şi i-a reuşit!

— De ce spui asta? Şi cu un asemenea ton?

Xenia se uita uluită la Katie:

— Nu te-ai mai privit în oglindă, în ultima vreme, Katie? Arăţi extraordinar de bine.

— Oh, lasă, nici chiar aşa.

— Tu chiar nu ştii? Părul ăsta de un roşu fabulos, ochii albaştri ca safirul, pometii aceştia delicioşi. E rândul meu să te contrazic. Oricum, hai să revenim la Chris. Te-a aşteptat la ieşirea din spital şi, după aceea, ce-a mai urmat?

— Am stat jos, pe un zid scund, şi am sporovăit. Eu îl aşteptam pe Niall, care trebuia să vină să mă ia cu maşina. Chris m-a invitat la masă, dar n-am putut să mă duc. În fine, când a apărut Niall, am constatat că îl cunoştea pe Chris. Părinţii lui au cumpărat o dărăpănătură de casă în Connecticut… Washington, iar Niall şi tata s-au ocupat de restaurare şi renovare.

— Prin urmare, e prieten de familie?

— Ei, nu ştiu. îi cunoaşte pe tata şi pe Niall.

— Să înţeleg că te-ai mai văzut cu el de atunci?

— Da.

— La New York, presupun? zise Xenia, ridicând sprâncenele.

— Da. De fapt, mi-a telefonat în sâmbătă aceea, după-amiaza, şi m-a invitat seara în oraş. N-am vrut să mă duc. Apoi, a intervenit mama şi m-a pus să-l sun şi să-l poftesc la cină. Ceea ce am şi făcut. A acceptat şi pe urmă, mai târziu, seara, s-a oferit să mă ducă la New York cu maşina. Într-un fel, m-am simţit… obligată să accept, fiindcă altfel trebuia să o pun pe mama pe drumuri. Aşa a început totul.

— Cum adică „a început totul”? Ce vrei să spui?

— Chris e genul de bărbat practic şi raţional, nu dominator sau autoritar, dar cu picioarele pe pământ, cum se spune. Când am ajuns la New York, a zis: „Hai să mâncăm în oraş, fiindcă nu poţi sta nemâncată, trebuie să-ţi păstrezi puterile etc”. Aşa că ne-am dus la *Elaine* şi am comandat spaghete.

— Şi pe urmă?

— Nu există niciun „pe urmă”, Xenia. M-a dus cu maşina până pe Upper West Side.

— Şi de-atunci te-ai mai văzut cu el?

— Da. M-a aşteptat când am ieşit de la repetiţie, ca să mă ducă la masă.

— Asta când? Luni?

— Luni, marţi, miercuri şi joi.

— Ohoho! exclamă Xenia, entuziasmată. În seara asta i-ai dat papucii din cauza mea?

— Nu chiar, Xenia, zâmbi Katie, fiindcă l-am invitat să bea cafeaua cu noi. Ştiam că n-ai să te superi şi, oricum, voiam să-l cunoşti.

— Abia aştept. Hai, povesteşte-mi despre el.

— Are treizeci şi trei de ani şi se ocupă de ecologie. E stabilit în Argentina, la Buenos Aires, însă are şi un apartament la New York.

— Aoleu, să nu-mi spui că va fi dragoste prin corespondenţă. Probleme, probleme, Katie.

— Nu e nicio dragoste.

— Oh, haide, termină! Nu fi caraghioasă! Uiţi că stai de vorbă cu mine? Bineînţeles că o să se înfiripe o idilă, ceea ce mie, personal, mi se pare minunat. Tu ce simţi pentru el?

— Îmi place foarte mult. E un om cu adevărat drăguţ, inteligent şi citit. Ai ce vorbi cu el. Ştie o mulţime de lucruri, Xenia. Bunăoară, nici nu te-ai aştepta ca un tip cum e Chris să ştie atâtea despre surorile Brontë. Are

cunoştinţe şi despre istoria Angliei. Citeşte mult şi scrie. La început a vrut să fie scriitor şi ziarist, dar pe urmă a devenit pasionat de ecologie.

— Vrea să salveze planeta. Şi eu la fel, aşa că pălăria jos în faţa lui.

— De acord cu tine. Să nu uităm că e nevoie de oameni care să salveze cu adevărat planeta.

Dând gânditoare din cap, Xenia murmură:

— Tu te-ai ferit întotdeauna de bărbaţi, şi totuşi acum nu pari speriată de relaţia cu Chris.

— Ştiu. Mi se pare şi mie ciudat, recunoscu Katie, încetişor. De obicei stau cu ghearele scoase când cunosc un bărbat care se arată interesat de persoana mea. Cu Chris, însă, m-am simţit bine, chiar de la început. N-a trecut decât o săptămână, dar m-am văzut cu el în fiecare seară, aşa că am senzaţia că îl cunosc…

— Şi?

— Niciun *şi*. Suntem doar buni prieteni.

— Dar s-ar putea şi mai mult! râse Xenia.

— Aşa cred, mărturisi Katie, ruşinându-se brusc.

Chelnerul le aduse mâncarea. Cât timp acesta servi, cele două prietene tăcură. După ce rămaseră singure, Katie se uită în jur şi spuse:

— Ce drăguţ din partea ta, Xenia, că m-ai adus aici. Îmi place la *Le Cirque* şi mâncarea e delicioasă. N-am mai fost aici decât de două ori. Odată cu mătuşa Bridget şi cu părinţii şi a doua oară, miercuri, cu Chris.

— Mamă, Doamne, Katie, *Le Cirque* de două ori, într-o singură săptămână! începem să devenim cam extravagantă, nu crezi?!

Zâmbind, Katie luă furculiţa şi începu să mănânce.

— Şi mie îmi place localul acesta foarte mult, aşa că m-am gândit să ne oferim amândurora o plăcere. Tu urmează să ai premiera la o piesă care ştiu că va avea

mare succes, iar noi tocmai am semnat un contract pentru patru banchete pe an cu o firmă de produse cosmetice.

— Ce firmă?

— Peter Thomas Roth, care face produse clinice pentru îngrijirea pielii. Sunt mari, cu adevărat. Tipul e foarte modern, nu doar în privinţa produselor, dar şi a promovării lor. Are de gând să organizeze patru mari banchete pe an, iar compania noastră, „Celebrations" a fost angajată pentru asta.

— Felicitări, Xenia! strigă Katie, ridicând paharul cu vin. Ce veste extraordinară.

Cele două prietene ciocniră paharele.

— Mulţumesc. Am sentimentul că anul 2000 va fi bun pentru amândouă.

Cele două tinere tocmai terminaseră de mâncat, când la masa lor apăru Christopher Saunders.

După ce Katie făcu prezentările, Christopher se instală pe scaunul din faţa banchetei pe care şedeau ele şi comandă o cafea.

Xenia îl plăcu din primul moment. De înălţime mijlocie, bine făcut, dar zvelt, Christopher avea părul şaten închis, ochi căprui şi un aer deosebit de tineresc. Purta un costum bleumarin cu o croială impecabilă – probabil de la Savile Row, gândi Xenia –, o cămaşă bleu pal şi o cravată albastră în dungi. Familie bună şi înstărită, educaţie înaltă, conchise Xenia, ascultându-l pe Christopher, care vorbea cu Katie.

— Vrei să vii şi tu, Xenia? întrebă Katie.

— Iartă-mă, cred că visam cu ochii deschişi şi nu am auzit ce vorbeaţi.

— Mâine seară este ultima repetiţie cu costume, la care actorii pot să-şi invite familia sau prietenii. Eu nu le-am spus nimic alor mei; prefer să fie aici în seara premierei. L-am invitat pe Chris şi mi-ar plăcea să vii şi tu,

dacă poţi.

— Şi mi-e mi-ar plăcea. Plec la Londra abia duminică dimineaţă, aşa că sâmbătă seara sunt liberă. Nu vreau să pierd ocazia asta pentru nimic în lume. Mersi, Katie, voi veni.

— Să trec să te iau, Xenia? întrebă Chris. Putem merge împreună, ce zici?

— Da, mulţumesc, mi-ar face plăcere, spuse Xenia, după care se întoarse spre Katie: îţi dai seama, voi avea posibilitatea să îi povestesc lui Rex despre interpretarea ta. Moare de curiozitate să afle cum merge piesa. De fapt, toţi cei de la Hall se vor bucura să audă noutăţi despre tine.

Pe neaşteptate, Katie îşi aminti de Dodie, menajera, şi simţi că îi îngheaţă sângele în vine, amintindu-şi ce îi spusese aceasta la Burton Leybum Hall.

— Ce-i cu tine, Katie? S-a întâmplat ceva? o întrebă Xenia. Arăţi ciudat.

— Mi-am amintit, brusc, de Dodie şi de ce mi-a spus când am fost în Yorkshire, cu tine. Ţi-am povestit.

Xenia confirmă dând din cap, dar nu făcu nicio remarcă, simţind că prietena ei nu terminase ce avea de spus.

— Dacă ţi-aduci aminte, a zis că trebuie să mă duc acasă, că viitorul meu este acolo, unde e nevoie de mine. Când a folosit cuvântul *acasă*, am presupus că se referă la America sau la New York. Acum cred că s-a referit la locul unde am crescut, cu alte cuvinte locuinţa părinţilor mei, din Malvem.

— Cine e Dodie, întrebă Chris.

— Oh, e menajera cumnatei mele. Se crede medium, dar e doar un pic cam ţicnită, zise Xenia.

— Când o persoană se crede medium, de obicei aşa este. Oamenii simt când au un asemenea har.

Cele două tinere îl priviră, mirate.

— Sunt convins că această Dodie este medium. Fireşte, s-ar putea să fie şi un pic ţicnită. Cele două lucruri nu se exclud reciproc.

Katie şi Xenia izbucniră în râs.

— Dodie mi-a spus că viitorul meu este aici, şi chiar este, dacă ne gândim la piesă. Mi-a mai spus şi că este nevoie de mine, şi cred că are dreptate. Şi dacă…

— Absolut! îi tăie vorba Chris. Carly are nevoie de tine, mama ta are nevoie de tine şi eu am nevoie de tine.

Katie şi Xenia se uitau la el, cu gura deschisă. Sesizând mirarea lor, Chris pufni în râs şi îi spuse Xeniei:

— Ce zici de asta? Ce bărbat face o asemenea declaraţie unei femei pe care o cunoaşte abia de şase zile?! Deşi mie mi se pare că a trecut mult mai mult, adăugă el, zâmbindu-i. Să ştii că nu mint.

31

l’Catie şedea la masa de toaletă şi îşi verifica machiajul şi peruca. Privindu-se în oglindă, hotărî că semăna un pic cu Emily Brontë, ceea ce îi dădu un sentiment de încredere. Ştia că faptul se datora perucii, pe care o alesese cu grijă.

Peruca era pieptănată cu cărare pe mijloc şi avea onduleuri mari şi bucle care-i încadrau obrajii.

Katie surâdea încântată la gândul că acum arăta ca o femeie din secolul al XIX-lea, ceea ce era foarte important pentru rol. O femeie din epoca victoriană, fireşte. Simţea că putea păşi acum pe scenă şi va fi Emily. Şi asta peste câteva minute.

Era duminică seara, 20 februarie 2000, şi avea loc premiera piesei „Charlotte şi surorile ei”, la Barrymore Theatre, pe West 47 Street. Premiera unei piese pe Broadway, ceea ce pentru Katie însemna marea realizare a vieţii ei.

Deschizând unul dintre sertarele măsuţei de toaletă, privi fotografia dinăuntru: Carly, Denise şi ea, când împlinise şaisprezece ani. Da, seara aceasta va fi deopotrivă şi a lor, îşi zise ea emoţionată.

Katie se ridică şi îşi netezi jupa rochiei bleumarin. Făcu câţiva paşi prin cabină şi se mai uită o dată în oglindă ca să se convingă că totul este perfect.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Mai sunt cinci minute, domnişoară Byme! strigă cineva.

Deschizând uşa, Katie păşi pe coridor.

În prima scenă a primului act, erau doar Charlotte şi Branwell. Din culise, Katie aştepta să-i vină rândul să dea prima replică. Avea trac. îi era teamă să nu dea greş. Mulţi actori sufereau de această meteahnă. Richard Burton, de exemplu. Prima oară când ieşise pe scenă, avusese emoţii atât de mari, încât fusese nevoit să bea un coniac, ca să se mai calmeze. Şi aşa a început să bea.

Alungându-şi din minte aceste gânduri, Katie se concentră asupra replicilor care se rosteau pe scenă. Venea rândul ei. O fracţiune de secundă, simţi că încremeneşte acolo, în culise. Apoi adrenalina i se revărsă în sânge şi, dintr-odată, prinzând curaj, păşi în mijlocul scenei, sub luminile rampei. Cuvintele îi ieşiră din gură cu uşurinţă, parcă de la sine.

— Alte facturi, alţi creditori la uşă, Branwell, spuse ea, cu sânge rece.

Ea, Emily, înfruntându-l pe Branwell.

— Dacă nu avem grijă, o să sfârşim cu toţii la închisoarea pentru datornici. Nu doar tu, frăţioare dragă. Şi, atunci, ce se va alege de familia asta? Ce-o să se întâmple cu bietul tata? Va fi copleşit de ruşine şi dezonoare, din cauza fiului risipitor şi inconştient. Oh, şi mai e ceva, Branwell. Să n-o mai trimiţi niciodată pe Anne

să-ţi ia opiu. Îţi interzic categoric acest lucru.

Continuă să-şi rostească replicile cu siguranţă în cele şase scene următoare.

Întuneric, cortină, sfârşitul primului act.

Când se lăsă cortina, izbucniră nişte aplauze asurzitoare şi toţi actorii înţeleseră că piesa va avea la New York acelaşi succes de care se bucurase şi spectacolul londonez din West End.

Katie se năpusti spre cabină, să-şi schimbe costumul şi să-şi reîmprospăteze machiajul. Se concentră asupra următorului act, care era mult mai complex decât primul. Mai mult chiar, avea şi o scenă a morţii. Acest al doilea act putea însemna pentru ea glorie sau eşec.

Şi, fireşte, a fost GLORIE.

Petrecerea era în toi, când Katie sosi la „Tavern on the Green”, însoţită de Christopher Saunders. Chris o aşteptase să se demachieze şi să-şi pună toaleta de seară – o rochie lungă de catifea roşie, care avea o anume distincţie de modă veche, ceea ce ei îi plăcea enorm. Singurele bijuterii erau nişte cercei cu ametist, pe care Chris i-i dăruise, cu o zi înainte, spre marea ei surprindere şi încântare.

Christopher o duse la restaurantul din Central Park cu o limuzină cu şofer, pe care o închiriase pentru acea seară.

— Katie, ai fost extraordinară, îi spusese el în cabina de la teatru şi continuase s-o repete.

— Toţi actorii au fost buni, murmură ea, înainte de a se urca în maşină.

Aplecându-se spre ea, Christopher o sărută pe obraz:

— Da, dar tu i-ai eclipsat pe toţi, fetiţă dragă, chiar dacă nu vrei să recunoşti.

Melanie, Harry Dawson şi Jack Martin, regizorul, aşteptau în holul de la intrare. O felicitară din nou pentru

interpretarea rolului. Zâmbind, din ce în ce mai emoţionată, Katie îl luă pe Christopher de braţ şi, respirând adânc de câteva ori, intră împreună cu el în sala de bal. Izbucniră ropote de aplauze asurzitoare. Pe urmă, familia se strânse în jurul ei. Două rânduri de bunici, unchi şi mătuşi, mama, tata, Niall şi Finian.

— Oh, Fin! strigă ea. Ai venit special de la Oxford?

— Sigur că da, Katie, zise el, strângând-o la piept. Cum să ratez un asemenea moment? Primul dintre nenumăratele succese pe care le vei obţine.

Îmbrăcată cu o rochie de mătase roşie, elegantă, cu părul strâns într-un coc şic, mătuşa Bridget se vârî între ei:

— I-ai făcut praf pe toţi, Katie, scump-o. Felicitări!

Dând din cap, Katie se întoarse să se uite după mama ei.

Maureen veni spre ea şi o îmbrăţişă.

— Ce mândră sunt de tine, codana mamei, îi zise ea, cu ochii în lacrimi. Ai fost minunată.

— Mersi, mami, spuse Katie, făcându-i semn tatălui ei. Ţi-a plăcut piesa, tăticule?

— Da, Katie, zise acesta, îmbrăţişând-o. Din punctul meu de vedere, vedetă ai fost dintotdeauna. Felicitări, dulceaţa mea.

— Hei, cu mine cum rămâne? N-apuc şi eu să o pup? exclamă Niall.

Katie îl trase şi pe fratele ei în cerc. În tot acest timp Chris nu se dezlipise de lângă ea.

— Am o surpriză pentru tine, zise el şi, luând-o de mână, o răpi din mijlocul rudelor.

Katie se trezi faţă în faţă cu Xenia. Văzând grupul de oameni din spatele acesteia, rămase uluită.

— Ai fost formidabilă, îi spuse Xenia, zâmbind. Felicitări.

— Ai fost minunată, exclamă şi Verity.

— Ai fost Emily, zise Lavinia.

— Îţi mulţumesc, Katie, pentru că ai înţeles tot ce ţi-am povestit despre Emily. Lavinia are dreptate, *ai fost* Emily. Nu pot spune decât că meriţi din plin aplauzele. Multe, multe felicitări, Katie, rosti Rex Bellamy venind spre ea şi îmbrăţişând-o. Spectacolul ăsta e al tău, draga mea, îi şopti el la ureche.

— Extraordinar! exclamă Katie, uitându-se de la unul la altul. Cum aţi ajuns cu toţii aici?

— Cu avionul, zise Lavinia.

— Doreau atât de mult să vină la premieră şi să facă galerie pentru tine, încât, până la urmă, am sunat-o pe Melanie, de la Londra. A fost drăguţă şi i-a invitat pe toţi, zise Xenia, privind-o ciudat pe Katie. Nu ştiu de unde îl cunoaşte pe Rex Bellamy.

— Oh, da, i-am povestit eu despre el, acum câteva săptămâni, zise Katie, zâmbindu-i afectuos lui Rex. Mulţumesc, Rex, încă o dată. Vă mulţumesc vouă, tuturor, că aţi venit la New York să mă susţineţi. Sunt nespus de impresionată.

Katie le făcu cunoştinţă cu Christopher, după care începu să discute cu Verity.

— Katie, uite-l acolo pe clientul meu, Peter Thomas Roth, cu soţia, zise Xenia, prinzând-o de braţ pe Katie. Sunt cu Melanie. Oh, uite-i că vin încoace.

După câteva momente, Melanie îi prezenta asistenţei pe soţii Roth, iar Xenia le făcu cunoştinţă cu grupul venit din Anglia.

— Peter este unul dintre sponsorii mei, Katie, spuse Melanie. E foarte încântat că spectacolul nostru a fost o adevărată reuşită. Sperăm să aibă dreptate.

— Ce rol extraordinar ai făcut, Katie, zise Peter. Ai fost fascinantă.

— Mulţumesc, murmură Katie, zâmbindu-i.

— Da, ai fost o Emily Brontë superbă, interveni Noreen Roth. Cred că vei fi nominalizată pentru premiul Tony.

După ce mai discutară câteva clipe despre spectacol, Melanie o trase pe Katie deoparte şi îi spuse:

— Cred că ţi-ar plăcea să afli că Jenny Hargreaves a adus pe lume o fetiţă. Astă-seară, în Yorkshire. Naştere prematură. De aceea n-a putut fi aici, la premiera de pe Broadway a piesei scrise de ea. Ştiai că e însărcinată, nu-i aşa? Parcă ţi-am mai spus.

— Ce mult mă bucur pentru ea, zise Katie. Am să-i trimit câteva rânduri şi nişte flori. Sau, în fine, văd eu, ceva.

— Sigur că da, Katie. Oh, şi mai e ceva.

— Da, Melanie?

— I-a dat fetiţei numele de Emily.

Katie zâmbi fericită.

Centrul de interes se muta pe măsură ce apăreau şi ceilalţi actori. Katie şi Chris, însoţiţi de rude şi prieteni, treceau de la un grup la altul. Zâmbitoare, Katie savura din plin fiece clipă a acestei seri speciale.

Era normal ca Chris să rămână peste noapte cu ea. Când ajunseră la apartamentul de pe West End Avenue, Chris îi dădu liber şoferului.

Urcară tăcuţi până la apartament. Nu scoaseră niciun cuvânt nici când ajunseră în vestibul. Se priveau în ochi fascinaţi.

Se îmbrăţişară brusc. Chris o sărută pe gât, pe obraji, o mângâia cu duioşie. În cele din urmă, el rosti:

— Am vorbit cu toată seriozitatea acum patru săptămâni, Katie, când am fost la *Le Cirque*, cu Xenia. Am nevoie de tine. Foarte multă.

— Ştiu că n-ai glumit. Nu-ţi stă în fire să te joci cu vorbe mari.

— M-am îndrăgostit de tine.

— Da, ştiu, Chris.

— Şi tu, Katie, tu ce simţi?

— Te iubesc.

Zâmbind, Chris o prinse de mână şi o trase spre salon. Katie îşi aruncă pe un scaun etola din catifea roşie, după care se aşezară amândoi pe canapea. Aplecându-se deasupra ei, Chris o sărută.

— Eşti cel mai frumos lucru din viaţa mea, Katie Byrne.

Cu capul pe pieptul lui, Katie savura plăcerea de a-l simţi aproape.

— Însemni enorm pentru mine, Chris. N-am mai ţinut la nimeni atât de mult.

Chris începu s-o sărute cu pasiune. Katie îi răspunse săruturilor, mângâindu-l pe ceafă şi pe păr. Apoi, Chris se ridică şi, luând-o de mână, o trase spre dormitor.

Se dezbrăcară, şi el o luă în braţe şi o duse în pat. O vreme se priviră ochi în ochi, emoţionaţi.

Apoi, Chris o mângâie pe obraz şi o sărută tandru pe sâni.

Deşi erau pentru prima oară împreună, aveau senzaţia că se cunoşteau dintotdeauna.

Trupul puternic şi suplu al lui Katie se arcuia sub corpul lui zvelt şi musculos. Katie era pentru Chris cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Ştia că fără ea, nimic n-ar mai avea sens. Nu rostea aceste gânduri, mulţumindu-se doar s-o sărute cu duioşie, mângâindu-i coapsele, tot mai sus, spre adâncul intimităţii ei.

Katie se simţea încordată şi excitată, aşa cum se simţise din prima clipă când îl văzuse. În acelaşi timp era relaxată, ştiind că acesta era bărbatul ideal pentru ea. Bărbatul pe care şi-l dorise dintotdeauna şi pe care îl iubea enorm.

Chris se ridică brusc şi se uită la Katie. Apoi, întinzând mâna, aprinse lampa:

— Vreau să-ţi văd faţa, murmură el, încetişor, dezmierdându-i obrazul.

Katie îi zâmbi.

Aplecându-se, Chris o sărută lung – un adevărat preludiu al intimităţii absolute şi al pasiunii supreme. Cu delicateţe, o culcă pe spate, lipindu-şi trupul de al ei. Ce bine ne potrivim, îşi zise el.

Chris ardea de dorinţă. Trupurile lor se contopiră.

Katie avea senzaţia că mintea i se golise pentru a face loc doar gândurilor legate de Chris. îl dorea cu disperare. Se agăţa de el cu braţele, cu picioarele, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu-l piardă, dornică să se contopească cu el, să devină un singur trup într-un unic ritm al iubirii. Plutind amândoi pe aripile pasiunii, Katie simţea pentru prima oară ce înseamnă *iubirea*.

32

„Orumul cu maşina de la Manhattan la Malvern îi luase cam două ceasuri. Katie era mulţumită că îl parcursese într-un timp record. Era exact ora zece, când parcă în faţa garajului părinţilor ei.

— Eu sunt, mami, strigă ea şi intră în bucătărie, pe uşa din spatele casei.

Maureen stătea în picioare, la unul dintre bufetele din bucătărie şi tăia mere. Punând cuţitul jos, ea exclamă:

— Katie! Ai venit mai repede decât credeam. Of, Doamne, m-ai găsit cu şorţul pe mine. Ce-o să creadă Chris?

Katie pufni în râs.

— Mami, n-o să creadă nimic rău, stai liniştită. Ai impresia că mama lui nu-şi pune şorţul la bucătărie? Şi, apoi nici n-a venit cu mine.

— Parcă trebuia să vină şi el. Aşa a zis săptămâna

trecută, la premieră. „Ne vedem lunea viitoare, peste o săptămână. O aduc pe Katie cu maşina, s-o vadă pe Carly”. Şi eu i-am spus că am să vă pregătesc masa. Bun, ia zi, ce s-a întâmplat?

Punându-şi scurta şi geanta pe un scaun, Katie se aplecă peste bufet şi o privi pe mama ei, cu un zâmbet afectuos:

— A ajuns la concluzia că e mai bine să se ducă la întâlnirea aceea de la Boston. Întâi le-a spus că nu vine, dar pe urmă s-a răzgândit.

— Cui „le-a spus”? întrebă Maureen, mijind ochii.

— Oamenilor cu care lucrează. Organizaţia ecologică.

— Greenpeace?

— Nu, nu, e o organizaţie care se numeşte Planetearth, scris într-un cuvânt. Au acolo un departament care se cheamă Saving Planetearth, pe care îl conduce Chris, în America de Sud.

— Ştii, Katie, de fapt nu mi-ai spus niciodată cu ce se ocupă Chris.

— Păi, în ultimii zece ani a devenit expert în pădurile tropicale, iar activitatea lui este destinată salvării acestora, fiindcă sunt vitale pentru viaţa Terrei.

— Da. Ştiu şi eu despre ce este vorba. E admirabil ce face el.

— Chris mi-a povestit că şaizeci la sută din junglele lumii au fost distruse, de dragul agriculturii şi al cherestelei, şi că cele mai multe naţiuni industriale şi-au tăiat, masiv, pădurile. Cu excepţia Canadei şi a Rusiei. Nu crezi că e grav, mami? E îngrozitor, dacă te gândeşti bine.

— Da, Katie, aşa e. Ia spune, vrei o cafea? Tocmai am făcut-o.

— N-aş zice nu. Mulţumesc. Hai să bem o cafea. Katie se aşează la masa din mijlocul bucătăriei, unde după câteva clipe veni şi Maureen cu două căni. Mmm, ce bună

e, mami. Şi ce bine-mi prinde, mai zise Katie, după câteva înghiţituri.

— Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu, nu mi-e foame.

— Ştii, m-am tot gândit la Chris. Ce păcat că trebuie să plece înapoi, în Argentina.

Katie se uita lung la mama ei, întrebându-se ce avea să urmeze.

— Îmi place tare mult. Tatăl tău şi Niall sunt de aceeaşi părere, dar nu cred că opinia noastră contează. Când iubeşti, iubeşti şi gata, indiferent ce spun sau ce cred alţii. E-adevărat, Katie, dragostea e oarbă. Din fericire însă, toţi îl plac pe Christopher Saunders, mai ales tata şi cu mine.

— Mă bucur, mami, zise Katie, fericită.

— Există, totuşi, o problemă reală… distanţa.

— Aşa e. Chris trebuie să plece peste două săptămâni.

— Poate lipsi mult de-acolo? Vreau să spun că, uite, de data asta a stat aici mai bine de două luni.

— Da, cam aşa. O lună a avut concediu, iar altă lună s-a ocupat de treburi de serviciu.

— Am înţeles. Maureen sorbi din cafea, cu un aer trist şi gânditor.

Remarcând atitudinea mamei sale, Katie se grăbi s-o întrebe:

— Ce s-a întâmplat, mami? De ce te-ai întristat?

— Fiindcă ştiu că îl iubeşti. Am dreptate?

Katie încuviinţă dând din cap.

— Şi e evident că şi el te iubeşte. Până şi Bridget şi mama au remarcat cum te soarbe din priviri. Dar, asta e, trebuie să plece. El o să trăiască acolo, tu aici, mai ales că eşti la începutul unei mari cariere de actriţă. Toate recenziile spun asta. Sunt tristă, pentru că mi-e teamă că

iubirea voastră nu va avea şansa de a înflori cu adevărat.

— Mami, dar a înflorit de a.

— Florile nu cresc şi nu trăiesc dacă nu sunt udate la timp.

— Ştiu.

— Aţi discutat despre asta?

— Nu tocmai, mami. Ştim amândoi că există această problemă, dar am evitat să discutăm despre ea. Poate pentru că vrem să ne bucurăm din plin de puţinul timp pe care îl mai putem petrece împreună.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar nu-i o atitudine prea realistă.

— Chris zice că viaţa le rezolvă pe toate. Katie, oftă.

— Perfect adevărat, numai că rezultatul nu e întotdeauna cel dorit.

Cum Katie amuţise, cu ochii pironiţi în cana de cafea, Maureen continuă:

— Eşti dispusă să renunţi la piesă? Să pleci în Argentina, cu Chris?

— Ştii bine că nu pot. Am semnat contractul pentru un an.

— Ştii perfect la ce m-am referit, Katie.

— OK, şi eu la fel. Dar nu-ţi pot răspunde, fiindcă nu ştiu.

În drum spre spital, Katie se gândea la conversaţia cu mama ei. Maureen avea dreptate, numai că ea nu dorea să se concentreze asupra unei decizii atât de dificile. În sinea ei, era sigură că şi Chris evita să analizeze o asemenea eventualitate.

„Mai târziu, mă voi gândi la asta mai târziu”, îşi spuse Katie, încercând să nu ia în consideraţie faptul că, în curând, Chris urma să se întoarcă în America de Sud. În clipa aceea, se ducea s-o vadă pe Carly, or ăsta era lucrul cel mai important. Voia să-i povestească prietenei sale

despre premieră şi despre petrecerea care avusese loc după aceea la „Tavern on the Green”.

După douăzeci de minute, Katie intra în holul spitalului. Când ajunse pe coridorul care ducea la camera lui Carly, se întâlni cu Jane, una dintre surorile medicale. Intră în cameră şi o sărută pe Carly pe obraz.

Nicio reacţie. Trăgând scaunul mai aproape de pat, Katie se aşeză şi o prinse pe Carly de mână. Palma prietenei ei era caldă, nu rece, ca de obicei. Carly avea ochii deschişi, dar în albastrul lor violet nu se vedea niciun semn de viaţă; faţa îi era la fel de inertă ca întotdeauna.

Instalându-se mai bine pe scaun, Katie răsuflă adânc, după care începu să-i vorbească:

— Ce păcat că n-ai fost la premieră, Carly. Nici tu, nici Denise. V-ar fi plăcut tare mult. M-am uitat la fotografia cu noi trei, înainte de a intra pe scenă. Ştii, tu şi Denise m-aţi ajutat să duc rolul până la capăt. Fireşte, am făcut asta pentru mine, dar şi pentru voi două. Voiam să împlinesc astfel visul nostru din copilărie. Vreau să-ţi mai spun ceva, Carly. Am avut un pic de trac. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. N-a durat mult, câteva secunde. Stând acolo în culise, mă gândeam la Richard Burton. Mai ţii minte când am citit biografia lui, cea scrisă de Melvyn Bragg, şi am descoperit ce trac groaznic avea când trebuia să intre pe scenă? Aşa s-a şi apucat de băut, trăgând câte o duşcă de tărie înainte de a începe spectacolul. Ce-am mai râs când mi-ai adus o sticlă de whisky la serbarea de la şcoală. Numai că nu era plină cu whisky, ci cu ceai rece. Oh, Carly, ce dor îmi e de tine. Ce mult îmi lipsesc glumele tale! Ce păcat că n-ai avut posibilitatea să auzi aplauzele. O mie cincizeci de oameni aplaudând îndelung. Am ieşit la rampă de nenumărate ori. Piesa este un mare succes. Melanie zice că spectacolul se va juca cel puţin un an de acum înainte. Aprecierile criticii au fost excelente, iar mie

mi s-a dat multă atenţie. Carly, toată familia a venit la premieră. Mama şi tata, Niall, ba chiar şi Fin, care a sosit special cu avionul, de la

Londra. Toate celelalte rude, mătuşi, unchi şi bunici. Ce mult ţi-ar fi plăcut şi ţie să fii acolo. După aceea, a avut loc o petrecere la „Tavern on the Green”. Ţinută de gală, toată lumea cu haine elegante. Eu am fost îmbrăcată în catifea roşie. Când am văzut rochia la magazin, m-am gândit la tine. Ce păcat că n-ai putut s-o vezi. Ce mult mi-aş fi dorit să fii acolo. Carly, aş da orice să mă auzi acum.

Katie se opri şi se ridică în picioare. Soarele se revărsa în cameră şi o deranja. Se îndreptă spre fereastră, cu gândul să tragă jaluzelele.

— Pot… să te… aud.

Katie încremeni locului.

Vocea acea joasă şi răguşită rosti din nou: „Pot… să te… aud”.

Răsucindu-se brusc, Katie se repezi spre pat. O privi lung pe Carly, nevenindu-i să creadă că prietena ei vorbise cu adevărat, dar remarcă imediat că ochii acesteia erau altfel. Îşi pierduseră expresia aceea goală. Licărea în ei o scânteie de viaţă.

Aplecându-se peste pat, Kati spuse, emoţionată:

— Carly, ai vorbit adineauri? Clipeşte, dacă aşa e.

Nimic. Viaţa pierise parcă din ochii aceia violeţi.

— Carly, ascultă-mă. Ascultă-mă bine, sunt eu, *Katie*. Clipeşte dacă ai înţeles ce am spus.

Katie urmărea cu sufletul la gură ochii lui Carly, iar când aceasta clipi în cele din urmă, de câteva ori, Katie strigă:

— Carly! Carly! Ai clipit!

Clipind din nou, rapid, Carly deschise gura, încercând să vorbească, după care îngăimă:

— Ka-tie.

— Doamne Dumnezeule! Carly, ai rostit numele meu! Oh, Doamne! Oh, Doamne! Ce miracol!

Uşa s-a deschis brusc.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Jane.

— Nu, nu, totul e minunat! Absolut minunat. Jane, vino încoace. Carly a clipit. A vorbit. Pe cuvântul meu.

Uluită, asistenta alergă spre pat, o privi lung pe Carly, după care se întoarse spre Katie.

— Eşti sigură? Arată aşa cum o ştiu de cinci ani, de când am venit aici.

— Ka-tie, spuse Carly din nou.

— Doamne Sfinte, v-a rostit numele, domnişoară Byme! Nu-mi vine să cred. Extraordinar!

— Jane, te rog, du-te şi adu-l pe doctorul Nelson. Nu vreau s-o las singură pe Carly.

Jane ieşi valvârtej din cameră.

Aplecându-se din nou peste pat, Katie o luă pe Carly de mână. Palma prietenei ei era caldă. Însemna asta ceva?

— Poţi să mă strângi de mână, Carly? Vrei să încerci? Uitându-se cu atenţie, Katie văzu degetele lui Carly mişcându-se uşor, dar n-aveau putere să strângă. Nu conta. Important era că se mişcaseră, ceea ce nu se întâmplase până atunci.

Uşa se deschise şi intră doctorul James Nelson, vizibil preocupat şi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, Katie? Jane mi-a spus că, adineauri, Carly a vorbit cu tine. E-adevărat? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— E-adevărat, doctore Nelson. Carly mi-a spus că mă aude şi a rostit numele meu.

James Nelson o privi ciudat pe Katie, de parcă s-ar fi îndoit de spusele ei, după care se apropie grăbit de pat. Scoase mica lampă de investigare, cu care se uită în ochii lui Carly. Apoi îi luă pulsul şi îi ascultă bătăile inimii.

Ridicându-se, întoarse capul spre Katie şi o întrebă:

— Katie, te rog, poţi să-mi povesteşti exact cum s-a întâmplat?

— Sigur că da. Primul lucru care m-a frapat când am venit a fost faptul că avea mâna caldă. M-am uitat la ea, cum fac de obicei, dar n-am văzut niciun semn de viaţă. Ţinea ochii larg deschişi, dar în ei nu se desluşea nicio expresie. M-am aşezat şi am început să vorbesc cu ea. I-am povestit despre piesă, premieră şi petrecerea care a avut loc după aceea. Nimic, nicio licărire de viaţă sau vreun indiciu că ar fi înţeles ce îi spuneam. Brusc, razele soarelui au inundat camera, aşa că m-am dus la fereastră să aranjez jaluzelele. Oh, era să uit ceva, doctore. Exact înainte de a mă ridica, i-am spus cât de mult îmi doresc să mă poată auzi.

Katie făcu o pauză, îşi drese vocea, după care continuă:

— În fine, tocmai aranjasem jaluzelele, când am auzit o voce. O voce joasă, răguşită. Era Carly, doctore Nelson. A rostit foarte rar: „Pot… să te… aud”. Am rămas uluită. Nu-mi venea să cred. Am alergat la pat şi am rugat-o să clipească, dacă mă auzea. La început n-a reuşit, dar după aceea, brusc, a clipit de câteva ori. Apoi, a rostit numele meu… cu întreruperi. Ka-tie. Aşa i-a spus.

Doctorul scutura din cap.

— Nu înţeleg… zise el, dar nu-şi duse gândul până la capăt.

Jane, care se afla şi ea în cameră, interveni:

— E adevărat, doctore Nelson. Şi eu am auzit-o pe Carly vorbind. A spus „Ka-tie”, exact cum v-a descris domnişoara Byme.

— Ka-tie, murmură Carly.

James Nelson îşi concentră toată atenţia asupra lui Carly. O luă de mână şi rosti clar şi apăsat:

— Carly, strânge-mă de mână, dacă mă auzi.

După câteva momente, degetele lui Carly se mişcară uşor. Doctorul părea uluit.

— Clipeşte, Carly, dacă poţi.

După câteva secunde, Carly clipi.

Uitându-se mai bine la ea, doctorul Nelson sesiză scânteia de viaţă din ochii ei. Era ceva ce nu mai văzuse în cariera lui. Întorcându-se spre Katie şi Jane, rosti emoţionat:

— E formidabil. O premieră în istoria medicinei, sunt sigur. Carly trăieşte în starea asta de zece ani. N-am mai auzit ca cineva să-şi revină după atâta timp. Trebuie să recunosc că sunt uluit.

— Ce crezi că a făcut-o să se trezească la viaţă, doctore Nelson? întrebă Katie.

— Nu ştiu. Noi n-am făcut nimic deosebit; de fapt nici nu prea mai aveam ce să facem, în cazul ei.

Doctorul Nelson se întrerupse brusc şi se uită lung la Katie, încruntându-se:

— Oh, Dumnezeule, de curând am trecut-o pe un medicament numit amantadină. Acesta are ca efect prevenirea eventualelor complicaţii pulmonare. Mai ales în cazul bolnavilor ţintuiţi la pat, unde riscul unor asemenea afecţiuni este mare. Am vrut s-o protejez pe Carly E posibil ca substanţa să fi acţionat ca un agent de înviorare. Dar la fel de posibil e ca un eventual blocaj la nivelul creierului să se fi rezolvat, treptat-treptat. Sau poate e vorba de ambele efecte combinate. Oricum ar fi însă, vestea este excelentă. E posibil să fie vorba despre o premieră în lumea medicinei. Cred că va mai avea nevoie de ceva timp ca să revină la normal, dacă va mai putea fi vreodată „normală”, în adevăratul sens al cuvântului.

Jane, care tăcuse până atunci, interveni:

— În ultimii cinci ani i-am mişcat tot timpul picioarele

şi braţele. Chiar dacă muşchii s-au mai atrofiat, putem spune că am încercat să o ajutăm.

— Da, Jane, ştiu şi asta. A fost o bună terapie pentru ea. Cu toate astea, eu cred că va mai trece ceva timp până va putea merge pe picioarele ei.

— Da, doctore Nelson, dar e tânără, remarcă Jane.

— Se pare că porţiuni din creierul ei au început să funcţioneze. Sunt convins că o parte din capacităţile motorii vor intra şi ele în funcţie, fie chiar mai lent. Până la urmă, vorbirea şi memoria îşi vor reveni şi ele.

— Da, dar pe mine pare să mă recunoască, murmură Katie.

— Aşa s-ar zice şi este foarte important şi promiţător, totodată.

Uitându-se din nou spre Carly, traversă repede încăperea.

— Mă duc să-i telefonez mamei ei. Ce-o să se bucure doamna Smith când va afla vestea cea mare. Trebuie să discut, de asemenea, şi cu directorul spitalului, mai zise el, deschizând uşa.

Katie o porni repede în urma lui:

— Aşteaptă un pic, te rog, doctore Nelson. Vreau să-ţi spun ceva.

— Da, Katie, zise el, oprindu-se pe coridor.

— Nu trebuie să spui chiar oricui despre faptul că, de curând, Carly a dat semne că îşi revine la viaţă.

— Dar de ce? E vorba despre… un miracol. Pentru prima oară de când ştiu eu.

— Doctore Nelson, Carly reprezintă singurul martor ocular al unei crime oribile. Înainte de a fi lovită, l-a văzut precis pe asasin – tipul care a atacat-o pe ea şi pe prietena ei, Denise Matthews. Înainte ca fetele să fugă în pădure, s-a dat un fel de luptă, în hambar. Denise e moartă, aşa că nu are cum să-l mai identifice pe criminal. Carly, în schimb,

poate s-o facă.

După paloarea feţei, se vedea că doctorul înţelegea perfect implicaţiile cuvintelor ei.

— E posibil ca, în momentul de faţă, Carly să fie în mare primejdie, îl avertiză Katie. Criminalul nu a fost prins nici până în ziua de azi. De aceea, trebuie să păstrăm secret faptul că prietena mea a început să-şi revină. În schimb, trebuie să anunţăm poliţia.

După patruzeci şi cinci de minute de la această discuţie, MacMacDonald se afla în biroul doctorului Nelson din secţia de neurologie.

— Mulţumesc, Katie, ai explicat totul foarte clar, zise Mac, concentrându-şi atenţia asupra doctorului. La fel şi dumneata, doctore Nelson. Mulţumesc. Spune-mi, însă, după opinia dumitale de specialist, crezi că până la urmă Carly îşi va reveni complet?

— E greu de spus. Nici n-am avut răgazul să mă gândesc. N-a trecut nicio oră de când s-a întâmplat minunea. Fireşte, e posibil să-şi revină. Dar, la fel de posibil e să nu se întâmple aşa ceva. Doctorul Nelson adăugă, după o scurtă pauză: Ceea ce mă face să fiu optimist în privinţa unei reveniri depline este faptul că a rostit numele lui Katie, şi asta de câteva ori. Înseamnă că memoria i-a rămas intactă. Cred, totuşi, că e posibil ca deocamdată să se fi trezit la realitate doar părţi din creierul ei.

— Datorită amantadinei? se interesă Mac.

— Tot ce se poate. Deşi eu i-am administrat medicamentul pentru a preveni vreo infecţie pulmonară.

— Am înţeles. Pe mine mă interesează dacă fata va fi capabilă să-şi amintească ce i s-a întâmplat în urmă cu zece ani. La hambar şi, apoi, în pădure. Crezi că îşi va aminti cine a fost agresorul?

— E posibil. Cum spuneam, se pare că a recunoscut-o

pe Katie. Totuşi, să nu uităm că atacul suferit de ea a fost atât de traumatizant fizic şi psihic, încât e posibil ca automat *aceste* amintiri să se fi blocat. Nu pot aprecia cu exactitate.

După câteva secunde de tăcere, Mac zise:

— Vreau să aud că îşi va putea aminti totul, indiferent dacă lucrul acesta se va petrece săptămâna asta sau luna următoare. Prin urmare, doctore Nelson, trebuie să iau nişte măsuri. Această evoluţie neaşteptată a stării sănătăţii lui Carly nu trebuie divulgată în afară. Făptaşul e în libertate şi nu vreau să audă de această schimbare. Îşi închipuie că nu îl paşte nicio primejdie şi că a scăpat definitiv. Ei bine, se pare că nu e chiar aşa. Nu vreau ca individul acesta să se apropie cumva de Carly. Aşa că sunt nevoit să îţi cer să păstrezi tăcerea asupra celor întâmplate astăzi, aici.

Doctorul Nelson încuviinţă, cu un aer îngrijorat.

— Îmi dau seama câtă importanţă are pentru dumneata această chestiune, continuă Mac. Poate însemna prima realizare deosebită în acest domeniu. Însă, amânând momentul în care lumea întreagă va afla despre acest miracol, o protejăm pe Carly. Aşadar, fără declaraţii de presă, s-a înţeles?

— Sigur că da, răspunse James Nelson.

— Nu vreau să mă gândesc cum s-ar dezlănţui presa dacă ar auzi ceva. Mai mult, trebuie să discuţi şi cu personalul de aici. Să nu se scurgă nicio informaţie în afara spitalului. Vreau să mai iau şi alte măsuri de precauţie. Cei doi ofiţeri care stau acum la uşa ei nu vor mai părăsi spitalul. Va fi păzită permanent. Asta ca să nu riscăm nimic.

— Cred că e o măsură înţeleaptă, zise doctorul Nelson. Discut imediat cu personalul şi îi previn să nu scoată o vorbă. Nu va fi nicio problemă.

— Bine, zise MacMacDonald, ridicându-se în picioare. Acum mă duc la mama lui Carly, ca să-i explic şi ei că e nevoie să păstreze secretul în privinţa evoluţiei sănătăţii fiicei ei.

— Mersi, Mac, că ai venit atât de repede, zise Katie.

— De zece ani aştept să rezolv acest caz, iar acum sper să reuşesc, cu ajutorul lui Carly şi cu un pic de noroc.

— Te conduc până la uşă, spuse Katie, pornind în urma lui. Mulţumesc, doctore Nelson. Vin şi mâine dimineaţă, înainte de a pleca la New York.

— Pe mâine, atunci, Katie.

Ridicându-se, James Nelson veni până la uşă şi dădu mâna cu Mac:

— Dacă intervin schimbări, te sun imediat.

— Mulţumesc, ţi-aş fi deosebit de recunoscător.

După ce ieşi din încăpere, Mac i se adresă lui Katie:

— Îmi pare rău, Katie, dar pentru moment nici tu nu trebuie să vorbeşti despre asta. Nici măcar cu părinţii tăi.

— Bine, am înţeles. E aşa de uşor să nu-ţi ţii gura. Dar sporovăiala nesăbuită poate costa viaţa cuiva.

— Bună replică. Pe-asla de unde o ştii?

— Am citit-o de curând pe un afiş din cel de-al doilea război mondial. Asta se întâmpla în Yorkshire, unde am văzut, de fapt, o colecţie întreagă de documente din acea perioadă. Mi s-a părut foarte… potrivită.

— Tatăl tău e foarte mândru de tine, Katie. Nu-şi mai încape în piele de mândrie, să ştii.

Katie zâmbi încântată, zicându-şi totodată în sinea ei că Mac era aproape neschimbat. În zece ani, mai încărunţise un pic, îi apăruseră şi câteva riduri pe la ochi, însă rămăsese acelaşi bărbat chipeş.

— Ce mai face Allegra? întrebă ea, amintindu-şi brusc de doctoriţa specialistă în medicină legală.

— Nemaipomenit. Să vezi ce-o să se bucure când o să

afle vestea cea bună. Ţii minte că avea probele de ADN ale agresorului. În cazul în care Carly ne va spune un nume şi vom reuşi să îl arestăm pe făptaş, nu ne trebuie decât verificarea ADN-ului, pentru a-l putea condamna.

— Adică probele ADN se pot conserva atâta timp?

— Sigur că da, Katie.

33

Împingând la o parte cutiile şi borcănelele cu farduri, Katie făcu loc pe măsuţa de toaletă ca să-şi poată pune jurnalul. După ce-l deschise, se rezemă câteva momente de spătarul scaunului, gândindu-se, înainte de a începe să scrie.

1 martie 2000

Barrymore Theatre

New York

Astăzi, miercuri, avem matineu şi, cum în zilele când am spectacol dimineaţa nu mai plec din teatru până la reprezentaţia de seară, am timp să aştern pe hârtie câteva gânduri.

Rolul într-o piesă, care a avut premiera pe Broadway, a fost cel mai extraordinar lucru pe care l-am trăit vreodată. Absolut uluitor. Dar la fel de extraordinar pentru mine este şi faptul că starea sănătăţii lui Carly s-a ameliorat brusc. Ieri, când a reuşit să vorbească cu mine, am rămas uimită. Rolurile se inversaseră: ea vorbea, iar eu rămăsesem mută. Ce lucru minunat s-a putut petrece! Sunt sigură că îşi va reveni, fie şi incomplet, dar suficient ca să ducă o viaţă cât de cât normală. James Nelson e înclinat să-mi dea dreptate. E la fel de uimit şi de contrariat, mai ales pentru că nu-şi dă seama ce a putut declanşa această schimbare. Amantadina ar putea fi o explicaţie, însă are de gând să efectueze şi nişte teste neurologice mai ample. De asemenea, Carly a început să facă terapie intensivă pentru recuperarea vorbirii şi a

capacităţii motorii. Doctorul Nelson mi-a spus că e posibil ca, după zece ani de stare vegetativă, Carly să aibă unele deficienţe fizice şi psihice. Dar eu pariez pe Carly. A fost întotdeauna o luptătoare, aşa că va lupta şi acum. Iar eu voi fi alături de ea, pentru a o ajuta.

Sunt un pic necăjită că n-am putut să le spun părinţilor mei şi lui Niall. Abia am reuşit luni seara să-mi ţin gura. Nu vreau să pun în primejdie viaţa lui Carly. O vorbă scăpată aiurea asta ar putea face. Şi nu neapărat pentru că părinţii mei n-ar şti să păstreze tăcerea, dar i-am promis lui Mac că n-o să le spun nimic şi nu-mi pot încălca cuvântul dat. Cum spune tăticul, Mac e un bun poliţai şi un tip de treabă. A rămas uimit când a văzut-o pe Carly. A zis că nu s-a schimbat aproape deloc şi că a rămas la fel de frumoasă ca atunci când era o fetişcană. Nu greşeşte, deşi Carly are câteva riduri pe faţă. La fel ca şi mine. Mac nu i-a pus nicio întrebare luni, la spital. Oricum, Carly avea din nou o cădere, aşa că nu exista niciun motiv ca Mac să mai rămână acolo. În momentul în care starea ei se va mai ameliora, Mac va veni la spital cu detectivul Groome, în speranţa că va afla vreo informaţie legată de asasin. De ani de zile mă tot întreb cine o fi făptaşul, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Numele lui este ferecat în mintea lui Carly, dar poate că acum îl va dezvălui. Am rămas efectiv uimită când Mac mi-a spus că probele ADN ţin veşnic. N-am ştiut. Bănuiesc că mulţi n-au habar de asta.

Luni, mă duc din nou la Malvern. Dacă Chris nu-mi poate da maşina lui, am să închiriez una. Trebuie s-o văd pe Carly şi s-o încurajez. Doctorul Nelson spune că prezenţa mea lângă ea e vitală, deoarece Carly mă ţine minte. Cum am fi putut vreodată să uităm una de cealaltă? Am fost împreună zi de zi, până la vârsta de şaptesprezece ani. Mă are în sânge, aşa cum şi eu o am în sânge. Între noi două există o legătură foarte puternică, care nu poate

fi ruptă niciodată, cum spune James Nelson.

Revenind la seara premierei, vreau să spun că pentru mine a fost o experienţă minunată. Multe emoţii şi un succes enorm. Criticii mă plac, amintesc de mine şi afirmă că am un mare viitor ca actriţă. Mama nu-şi mai încăpea în piele de mândrie şi bucurie, repetând mereu că ea a avut încredere în mine tot timpul. Arăta excelent în rochia aceea neagră, ca şi mătuşa Bridget, de altfel, care îşi pusese o toaletă roşie de mătase şi nişte cercei cu diamante. Am fost mândră de mama şi de mătuşa mea, dar şi de toate doamnele din familia noastră, care făcuseră efortul de a arăta superb. Până şi cele două bunici purtau rochii de seară. Cât despre Xenia şi prietenii mei englezi, nu pot spune decât că arătau senzaţional. Bineînţeles că Lavinia era leită Andrey Hepburn, într-o rochie mulată pe corp, din mătase neagră, cu mănuşi lungi negre, cercei şi părul strâns în vârful capului. Verity, splendidă ca de obicei, era îmbrăcată şi ea tot în negru şi purta nelipsiţii ei cercei cu pietre albastre. Mi-a spus că nu sunt safire veritabile, dar că imită perfect această piatră preţioasă. Toţi bărbaţii „mei” erau chipeşi, dar mai ales tăticul, Niall şi Christopher.

Ce să mă fac cu Chris?

Mama m-a pus pe gânduri spunându-mi că trebuie să privesc realitatea în faţă… mai ales faptul că locuim în ţări diferite. Numai la asta m-am gândit în ultimele două zile. Aş putea trăi vreodată la Buenos Aires? Nu ştiu. Chris spune că e frumos acolo şi că oraşul e un fel de Paris al Americii de Sud. Dar eu sunt actriţă, aşa că locul meu e la New York sau la Londra, unde există teatre pentru mine. Sunt teatre şi la Buenos Aires, nu mă îndoiesc, dar eu nu ştiu limba spaniolă.

L-am întrebat aseară pe Chris dacă va rămâne definitiv în Argentina, dar n-a ştiut ce să-mi răspundă. S-a

uitat ciudat la mine, aşa că am preferat să abandonez subiectul. Vine să mă ia diseară la masă, după spectacol, dar n-am de gând să aduc vorba despre viitor. În fond, el n-a făcut-o niciodată. Spune doar că mă iubeşte, că are nevoie de mine şi că mă vrea lângă el pentru totdeauna. Dar n-a pomenit nimic despre căsătorie. Oare vreau să mă mărit cu el? Nu ştiu. Cert este că îl iubesc, că ne înţelegem bine şi că totul e incredibil de frumos Ce mult mi-aş dori să vină înapoi, să locuiască la New York, însă probabil că activitatea profesională îi impune să fie aproape de junglă.

Am senzaţia că îl cunosc pe Chris de-o viaţă, când de fapt au trecut doar cinci săptămâni de când l-am întâlnit. Chiar el mi-a spus de curând că poţi foarte bine să cunoşti pe cineva de ani de zile, dar de fapt să nu-l cunoşti deloc, ceea ce înseamnă că timpul în sine nu este un factor decisiv. Cred că are dreptate. Mătuşa Bridget zice că avem „aceeaşi grupă de sânge". Asta e o vorbă de-a ei, pe care o foloseşte de ani de zile când povesteşte despre bărbaţii cu care s-a iubit. Ea e vedeta familiei noastre, cel mai bun agent imobiliar din New York, care acum are firma ei proprie. „Lucrurile se limpezesc de la sine „reprezintă altă expresie preferată de-a ei. Prin asta vrea să spună că, până la urmă, Chris şi cu mine vom depăşi toate greutăţile.

Katie lăsă pixul din mână, închise caietul şi-l puse în geanta pe care o ţinea la picioare. Bău apă, mâncă sandvişul pe care şi-l adusese de-acasă şi se duse să se întindă în pat. îi plăcea să aţipească un pic, înainte de spectacolul de seară; somnul acesta pe furate o înviora şi-i conferea energie. Două spectacole pe zi sunt epuizante aproape pentru orice actor, şi ea nu făcea excepţie de la regulă.

— Unde vrei să luăm cina? o întrebă Chris, în timp ce o ajută să se urce într-un taxi galben.

— Nu-mi dau seama. Ce zici deFiorella? îmi place

acolo, şi ţie la fel.

— Bravo, haidem! zise el, aplecându-se spre şofer ca să îi dea adresa.

Apoi se rezemă de spătarul banchetei şi o luă pe Katie de mână.

— Cum a fost în seara asta? Cum ţi s-a părut publicul? Katie zâmbi încântată de faptul că Chris ajunsese să înţeleagă cât de mult contează reacţia spectatorilor pentru calitatea evoluţiei pe scenă a unui actor.

— Excelent, şi la matineu la fel. N-am avut nicio problemă.

— Katie, am vorbit în seara asta cu Jamie Nelson.

Katie simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

— Oh, ce mai face? Ţi-a spus ceva despre Carly?

— Nelson, ce să facă? Excelent. Mi-a zis că s-a văzut cu tine luni.

— Aşa e. Din păcate, am uitat să-ţi spun.

— Mi-a mai spus că ar vrea să vadă şi el piesa, aşa că l-am invitat aici, la spectacolul de vineri seara, iar apoi la masă. Eşti de acord? Sper că n-ai să fii prea obosită, nu?!

— Nu, deloc, te-ai gândit bine. îi rezerveu un loc la spectacol. Sau poate vrea să mai vină cu cineva?

— Nu ştiu exact, iubito. Dar, oricum, cumpăr eu biletul sau biletele, aşa că nu-i nevoie să mai apelezi la Melanie.

— Chris, se joacă mereu cu casa închisă, zise Katie, râzând. Aşa că n-ai de unde să cumperi bilete. Ai uitat?! Biletele sunt vândute înainte pe câteva luni.

— Mi-a ieşit din minte chestia asta, recunoscu el, sărutând-o pe obraz. Prin urmare, nu rămâne decât să procuri tu nişte bilete.

Erau aşezaţi la masă de peste douăzeci de minute, când Chris zise brusc:

— Am vorbit la Boston, astăzi. Trebuie să plec

duminică.

— Pleci la Boston? Sau în Argentina?

— În Argentina, scumpa mea, rosti el, cu un surâs anemic.

— Mă aşteptam eu, murmură Katie, sorbind din paharul cu apă. Şi cât stai acolo?

— Şase luni. Mă întorc la New York în august. Pentru vreo două săptămâni, preciză el, aşezându-şi palma peste mâna ei. Poate reuşesc să mai vin cu avionul în vreun weekend sau două. Dar tu? N-ai putea să vii la Buenos Aires pentru un weekend prelungit?

Katie se uita strâmb la el.

— Bineînţeles că nu, Chris! Uiţi că joc într-o piesă de mare succes, în care eu am al doilea rol principal. Nu-mi pot lua liber acum. Şi nici în viitorul previzibil. Credeam că lucrurile astea le-am lămurit deja.

— Da, aşa e. Dar ai şi matinee, uneori chiar două spectacole pe zi, aşa că Melanie ar trebui să-şi dea seama că mai ai şi tu nevoie de câte o pauză, din când în când.

— Normal că nu se gândeşte la aşa ceva; niciun producător n-o face. Oricum, când joci pe Broadway înseamnă că ai terminat cu weekend-urile libere şi cu distracţia. Da, într-adevăr, dacă o piesă se joacă o perioadă lungă de timp, e posibil ca vedetele să îşi mai ia liber din când în când. Dar spectacolul ăsta a avut premiera de curând.

— Bine, bine, nu te ambala. Probabil că sunt afon în materie de spectacole şi teatru.

— Nu mă ambalez, Chris.

— Aşa mi s-a părut. Şi nu înţeleg de ce îi iei mereu apărarea lui Melanie Dawson.

— Dar nu-i iau deloc apărarea! se răsti Katie. Nu fac decât să-ţi explic care sunt regulile… jocului, dacă vrei. Oricum, Melanie s-a purtat minunat cu mine şi mi-a oferit

marea şansă, dându-mi acest rol.

— Până la urmă ai fi ajuns să ai succes şi fără ea. Eşti atât de talentată, încât tot te descoperea cineva într-o bună zi.

— Poate da, poate nu. Există o mulţime de talente care au rămas nedescoperite. Să ştii că Melanie s-a purtat ca o adevărată prietenă, a avut mereu grijă de mine şi mi-a mai oferit şi alte şanse, pe care nu le-am acceptat, după cum bine ştii.

Chris se pregăti să îi răspundă, însă renunţă, văzând că li se aducea mâncarea.

Katie tăia friptura de pui, clocotind de mânie. Nu-şi dădea seama de ce Chris ţinea cu tot dinadinsul să se certe cu ea. Să-i fi spus James Nelson ceva despre Carly? Poate că da, şi Chris se supărase pe ea fiindcă nu avusese încredere în el. Dar, nu, ipoteza aceasta era exclusă, din moment ce Nelson îi promisese lui MacMacDonald să nu sufle un cuvânt despre Carly, pentru a nu o pune în primejdie. În plus, a discuta despre un pacient, fie şi cu cel mai bun prieten, era contrar normelor deontologiei profesionale. Nu, hotărî ea, James

Nelson n-a vorbit nimic. Chris e în toane proaste, asta e tot. Probabil că nu-i convine că trebuie să plece din New York şi să mă lase singură.

— Eşti supărat fiindcă trebuie să pleci, Chris. Hai să nu ne certăm din cauza asta.

— De ce ţi se pare ţie că ne certăm? întrebă el, privind-o îndelung.

— Nu mi se pare. Oricum, ne-am spus nişte cuvinte mai tari, a zise ea, mângâindu-l pe mână. Te rog, Chris, hai să ne bucurăm de aceste câteva zile pe care le mai avem.

— Bine, mormăi el, schiţând un zâmbet, după care se apucă din nou să mănânce.

Privindu-l pe furiş, Katie îşi zise că Chris era foarte

ursuz. Nu comentă şi îşi văzu de friptura din farfurie.

După ce termină de mâncat, Chris sorbi din vinul roşu şi, uitându-se lung la Katie, spuse:

— Crezi că va dura? Mă refer la relaţia dintre noi doi, în condiţiile în care tu vei fi aici, iar eu acolo.

— Nu văd de ce n-ar dura. Amândoi avem mult de lucru. O să ne vedem în august… Vocea i se stinse, şi fraza rămase neterminată. Brusc, avu senzaţia că o punea, parcă, la încercare, şi nu-şi dădea seama de ce. Până acum, noi doi n-am discutat niciodată despre viitor. Şi nici n-am pomenit de căsătorie.

— Credeam că această chestiune era de la sine înţeleasă, zise el privind-o cu asprime. Trebuie să-ţi fie clar că vreau să ne căsătorim.

— Ei, bravo, de unde să ştiu eu ce e în mintea ta?!

— Bine, dar presupun că ştii care sunt sentimentele mele, nu-i aşa?

— Da, zise Katie, punând tacâmurile pe masă şi rezemându-se de spătarul banchetei. Sper că şi *tu* ştii care sunt sentimentele *mele*. Te iubesc, Christopher Saunders.

— Şi eu te iubesc, Katie Byme, declară el, zâmbindu-i duios. Dar nu sunt sigur că relaţia noastră poate dura în condiţiile astea. E greu să faci dragoste prin corespondenţă. Adesea intervine despărţirea, în ciuda bunelor intenţii ale celor doi.

— Şi mama mi-a spus acelaşi lucru, acum câteva zile. I-am răspuns că noi n-am discutat niciodată despre asta, ceea ce aşa şi e. Cu excepţia acestei seri, desigur.

— Probabil că amânam amândoi momentul, de teamă să privim realitatea în faţă. Uite ce e, Katie, tu ai contract pentru un an, zise el, aplecându-se în faţă, ca şi cum ar fi vrut să fie cât mai convingător. Cred că putem rezista un an despărţiţi, mai ales dacă reuşesc să vin măcar o dată sau de două ori. Nu crezi? După aceea, te muţi în

Argentina, şi gata.

Katie se uită la el, mirată. Se simţea jignită.

— Chris, dar eu sunt actriţă, asta e meseria mea, asta sunt eu. Este identitatea mea. Ia-mă de aici şi nu voi mai fi aceeaşi Katie Byme.

— Ba cum să nu, prostuţă mică, zise el, zâmbindu-i şi strângându-i uşor degetele.

— Nu, nu-i adevărat, strigă ea, trăgându-şi mâna. Aş deveni un nimeni. O femeie ca oricare alta, roşcată şi cu ochi albaştri. Atât şi nimic mai mult.

— Da, o femeie cu ochi frumoşi, zise el, dându-şi seama ce gafa făcuse şi încercând să o îmbuneze pe Katie.

Constată acum că iubita lui putea fi şi furioasă.

— Încetează cu dulcegăriile. Eu am vorbit serios. Aş putea spune şi eu acelaşi lucru despre tine, Chris: când ţi se termină contractul, întoarce-te aici.

— Katie, slujba mea este în America de Sud, nu uita.

— Şi a mea pe Broadway. Sau în West End. Ori în L.A. Pricepi? Slujba mea este acolo unde există teatre în care se joacă în limba engleză, Chris. Sunt actriţă. Asta ştiu şi asta vreau să fac. Or, dacă n-aş mai face asta, n-aş mai fi nici femeia pe care o iubeşti tu. Aş fi altă persoană.

— Iar eu sunt ecolog, şi dacă nu mai fac meseria asta, nici eu nu mai sunt acelaşi om. Cred în munca mea.

— E-adevărat, sunt sigură de asta, rosti ea, în şoaptă.

— Prin urmare, suntem într-un impas.

— Cam aşa ceva.

— Am crezut sincer că la anul te vei muta la Buenos Aires.

— Nu pot.

— Nu mai mi-e foame, zise el, scoţându-şi portofelul. Mergem?

— Da. Iau un taxi. În seara asta sunt obosită. Am avut două spectacole, Chris. Aş prefera să fiu singură.

— Nicio problemă, spuse el, privind-o furios. Dar te conduc acasă. Nu te las să umbli singură pe străzi.

Katie adormi plângând. Ştia că totul se terminase între ei şi că a doua zi Chris nu-i va mai telefona, iar James Nelson nu va mai veni să vadă piesa. Chris ieşise din viaţa ei.

Ce om încăpăţânat! Remarcase această trăsătură, chiar de la începutul relaţiei lor. Şi mai era şi un pic răsfăţat. Totul trebuia să fie cum voia el. Probabil că aşa se purtase întotdeauna, începând cu mama şi cu sora lui, Charlene, şi continuând apoi cu celelalte femei pe care le cunoscuse. Nu încăpea nicio îndoială, Chris era cel mai atrăgător bărbat pe care îl întâlnise în viaţa ei – afectuos, iubitor, inteligent şi bun. Pesemne că şi alte femei îl văzuseră la fel, aşa că *îl răsfăţaseră*.

Da, totul s-a terminat, îşi repeta ea. Şi asta fiindcă el îi pretindea să se plieze după voinţa lui; or ea nu putea face asta. Poate că era şi ea la fel de încăpăţânată ca el. Şi, cine ştie, la fel de răsfăţată, de părinţi şi rude.

Cum să mă duc să trăiesc în Argentina? se întreba Katie. Pe lângă meseria de actriţă, mai e şi problema lui Carly. Acum, când starea sănătăţii ei se schimba radical, cum să-şi lase singură prietena de-o viaţă?! S-o părăsească?! Totuşi, într-un an era posibil ca ea să se simtă mult mai bine, cu condiţia ca totul să evolueze favorabil. Dar, chiar şi aşa, *ea* era tot ce-i mai rămăsese lui Carly. E adevărat că exista şi Janet Smith, numai că niciodată Carly şi mama ei nu fuseseră prea apropiate. Prin urmare, n-o putea părăsi pe Carly după cei zece ani irosiţi într-o veşnică stare de letargie.

Îngropându-şi faţa în pernă, Katie începu să plângă în hohote. I-ar fi greu să se despartă şi de familie; fuseseră dintotdeauna atât de apropiaţi. Nu, ea şi Chris nu vor reuşi niciodată să întemeieze o familie.

„S-a terminat41, şopti ea cu nasul în perna umedă de lacrimi.

34

J-arcă ar fi o zi de primăvară, îşi zise Katie, plimbându-se prin grădina mamei ei. Copacii înmuguriseră, iar narcisele scoteau capul din pământ, sub coroanele arborilor din fundul grădinii.

Aerul era proaspăt în acea zi însorită de aprilie, iar Katie se simţea mult mai bine decât în ultimele săptămâni. Spre surprinderea ei, Chris o sunase înainte de a pleca în Argentina, ca să-şi ia la revedere şi să îi facă obişnuitele urări de bine. Sesizase în vocea lui disperare şi tristeţe, aşa că se înduioşase şi îi vorbise frumos la telefon, dar nu-i dăduse ocazia să reia discuţia din ultima seară. De atunci, nu mai comunicase cu el.

„Aproape o lună", constată ea. A plecat de aproape o lună şi, în tot acest răstimp, nu i-a dat niciun semn de viaţă. „Vasăzică, s-a terminat, exact cum am bănuit eu când am fost împreună la Fiorella. Ei bine, asta e şi gata".

— Katie! Am sosit! strigă mama ei.

Katie se întoarse şi porni înapoi spre uşa din spate, unde o aştepta mama ei.

— Ce rapidă ai fost. Ce-ai făcut, ai zburat, de-ai venit atât de repede? Ce mai face bunica Catriona?

— Oh, minunat, scumpa mea, are doar un guturai, atâta tot. Îţi transmite sărutări. I-am explicat de ce n-ai venit şi tu cu mine. Nu e cazul să rişti să te îmbolnăveşti, tocmai acum.

— Haide, mami, zău aşa, nu mă mai cocoloşi atât, râse Katie. Ce frumoasă e grădina. Se pare că ai câştigat bătălia cu cerbii, nu?!

— Da, în sfârşit. Am folosit un spray nou, aşa că le-a pierit pofta să mai mănânce tot ce creşte pe-acolo. E păcat, ştiu, fiindcă bietele animale sunt flămânde iama, dar nici

nu le pot lăsa să-mi mănânce toată grădina, nu-i aşa?

Zâmbind, Katie o urmă pe mama ei în bucătărie.

— Am făcut cafea, zise ea. Beau o cană cu tine, înainte să mă duc la spital, la Carly.

— Ai fost foarte devotată, Katie. Te-ai dus, luni, marţi, ai renunţat la tot timpul tău liber. Ce bine că lunea nu sunt spectacole la teatru.

— Un an am fost plecată la Londra, mami, aşa că vreau să recuperez timpul pe care nu l-am putut petrece alături de ea.

— Vrei să merg şi eu azi?

— Oh, nu, mulţumesc, dar nu-i nevoie. Tu ai fost mereu anul trecut. Te-ai dus s-o vezi în fiecare lună. Acum e rândul meu. Mă bucur că am preluat ştafeta, zise Katie, aşezându-se la masă şi turnându-şi nişte lapte peste cafea.

Asta mai lipsea, să vină şi mama ei la spital. Maureen nu ştia nimic despre schimbarea survenită în starea sănătăţii lui Carly, iar Katie voia să îi ascundă acest lucru cât mai mult timp cu putinţă. Cu cât ştia mai puţină lume, cu atât mai bine. MacMacDonald îi spusese răspicat acest lucru, subliniind că prietena ei trebuia protejată. Până acum secretul rămăsese secret. Nicio informaţie nu se scursese din spital despre acest lucru.

— Mai ai veşti de la Chris? întrebă Maureen, aşezându-se la masă, lângă Katie.

— Nu, şi nici nu cred că voi mai primi. Am ajuns într-un fel de impas, în seara când ne-am văzut ultima oară şi nu prea văd cum s-ar mai putea schimba ceva. Chris e şi el conştient de asta.

— Mare păcat. Ne plăcea tare mult de el. Dar asta e, Katie, n-a fost să fie, zise Maureen, privind-o atentă pe fiica ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Katie, după câteva clipe, pufnind în râs, nedumerită. Mi-a crescut ceva pe nas, de

mă studiezi aşa?

— Nu, nu. Mă gândeam doar cât de bine arăţi. Eşti frumoasă, dacă vrei să ştii adevărul. Ai înflorit parcă, de când cu rolul din piesa asta. Şi ai atâtea şanse să faci o carieră strălucită. Aşa că nu te mai frământa atât din cauza lui Chris.

— Nu mă frământ, mami, dar mi-e dor de el. îl iubesc, însă în acelaşi timp am suficient simţ practic, încât să-mi văd de viaţa mea. Ce altceva aş putea face?

— Nimic. Mă bucur că eşti realistă, Katie. N-ai fost niciodată genul de om care să se văicărească şi să regrete ce-a fost. Slavă Domnului. Oricum, eşti foarte prinsă cu piesa asta şi aşa va fi o bună bucată de timp. Într-o zi vei întâlni alt bărbat drăguţ şi bun. Există unul şi pentru tine pe lumea asta, draga mea.

— Sper, zise Katie mângâind-o pe mână pe mama ei. Îţi mulţumesc că eşti alături de mine şi mă susţii. Tu şi tata aţi fost nemaipomeniţi în ultimele săptămâni.

O oră mai târziu, în timp ce parca în curtea spitalului, Katie îl zări pe James Nelson. Doctorul se îndrepta spre clădirea secţiei de neurologie. Coborând repede din maşină, Katie îl strigă:

— Doctore Nelson! Bună ziua!

Întorcând capul spre ea, James Nelson flutură mâna, în semn de salut.

— M-am gândit să mai trec şi azi, în drum spre New York. Cred că e bine ca prietena mea să mă vadă cât mai mult, nu?!

— Absolut. Carly face progrese remarcabile. N-ai observat, ieri, când ai fost?

— Ba da. În ultima săptămână, schimbarea în bine e evidentă. Nu mi-a venit să cred că acum poate sta în şezut.

— Nici eu nu mă aşteptam ca evoluţia să fie atât de bună, recunoscu doctorul, deschizând uşa şi poftind-o pe

Carly să intre în hol. Am ajuns la concluzia că, poate, la Carly a fost vorba de o stare semz-vegetativă şi că, în tot acest timp, ea a fost mult mai conştientă decât am presupus noi.

— Prin urmare, prognoza e bună?

— Da. Cred că îşi va reveni. Va trebui să mai depăşească nişte hopuri, dar sunt mari şanse că se poate deplasa singură şi să-şi recapete toate capacităţile motorii.

— Ce veste extraordinară! exclamă Katie, fericită.

— Ai fost o adevărată prietenă pentru ea, Katie, zâmbi el, bătând-o uşor pe umăr. Ştiu că prezenţa ta continuă aici a făcut minuni pentru Carly. O ajuţi în felul acesta să îşi recapete memoria, de asta sunt sigur.

— Faptul că am vorbit cu ea despre trecut, că i-am arătat fotografii, că i-am pus să asculte melodii cunoscute, toate astea au avut un efect pozitiv, nu-i aşa?!

— Întocmai. Continuă să procedezi la fel, zise el, pregătindu-se să intre în cabinetul lui. Ne vedem săptămâna viitoare, presupun.

— Presupui corect, doctore Nelson.

Katie o porni pe coridor, îndreptându-se spre camera lui Carly. După ce intră şi închise uşa se aşeză direct pe pat, cum făcea de obicei. Diferenţa era că acum prietena ei şedea rezemată de perne, şi că tubul pentru funcţiile vitale dispăruse. Doctorul Nelson o trecuse pe mâncăruri moi, iar Carly se descurca de minune, o altă surpriză pentru cei care o îngrijeau.

— Am venit, Carly, exclamă Katie, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz.

Trăgându-se un pic înapoi, o privi în ochi şi zări în ei scânteia aceea de viaţă, care îi bucura pe toţi.

— Cât de fericită sunt, Carly, nespus dqfericită, zise Katie, zâmbindu-i radios. Te faci bine repede, ştiai? Mult mai repede decât ne aşteptam. *Evoluţia sănătăţii tele este*

excelentă. M-ai înţeles?

Căznindu-se să surâdă, Carly clipi din ochi:

— Katie… bună…

— Bravo, ce mai faci, spuse Katie, luând-o de mână. Degetele lui Carly o strânseră uşor, umplându-i inima de bucurie. Mai e puţin şi te scot la dans în oraş! glumi Katie, fericită.

Carly scoase un soi de sunet gutural, şi Katie se încruntă, speriată:

— Te simţi bine?

— Denise, şopti Carly, uitându-se disperată la Katie.

— *Denise*. Asta ai spus? Katie se apropie de ea.

Carly clipea des. Devenise unul dintre modurile ei de a comunica.

— Denise… e bine? rosti ea, ceva mai clar.

Abia acum Katie îşi dădu seama brusc că prietena ei zăcuse inconştientă în pădure şi că n-avea de unde să ştie ce se întâmplase. Habar n-avea că Denise murise. Oh, Doamne Dumnezeule! Cum să-i spun eu asta acum? S-ar putea să o dea peste cap şi ar fi păcat, fiindcă îi merge atât de bine. Obişnuită să fie realistă şi promptă, Katie găsi repede răspunsul:

— Da, Denise *a fost* rănită, Carly.

— *Oooh*, gemu Carly, şi faţa i se boţi uşor.

Ochii violeţi i se umplură de lacrimi, care începură să i se rostogolească pe obraji.

— Săraca… Denise…

— Oh, draga mea, da, săraca Denise, murmură Katie, podidind-o plânsul.

Se ridică şi se duse să ia o cutie cu şerveţele, după care se întoarse şi îi tamponă obrajii lui Carly. Apoi îşi şterse şi ea lacrimile.

Un timp, se aşternu tăcerea. Katie şedea lângă pat, mângâind-o pe mână pe Carly.

La un moment dat, Carly avu o reacţie neaşteptată, încercă să-şi ridice capul de pe pernă. În ochii ei se citea o mare frământare.

— Denise… eu… fugit… Katie!

Uimită, Katie se apropie mai mult.

— Tu şi Denise aţi fugit? Asta ai vrut să spui? Tu şi Denise aţi fugit în pădure.

Clipind des, Carly îngăimă:

— Da…

Respirând adânc, Katie rosti cu prudenţă:

— De cine aţi fugit?

O expresie opacă se aşternu pe chipul lui Carly. Se holba la Katie. Buzele i se mişcau frenetic, după care încremeniră.

— *Vă urmărea un bărbat*. Cine a fost? Spune-mi, Carly. Sunt aici. Nu ţi se mai poate întâmplă nimic rău.

— Denise rănită…

— Da, Denise a *fost* rănită, ca şi tine. Cine a fost bărbatul care i-a făcut rău lui Denise?

— Ha-nk… Hank… făcut rău… lui Denise… făcut rău… mie.

— Hank? Ai spus Hank?

Carly clipea.

— Hank… repetă ea.

Katie era nedumerită. Muşcându-şi buza şi muncindu-şi creierii, se întreba la cine se referise Carly. Nu ştia pe nimeni cu numele de Hank.

— Hank-z *mai cum*, Carly? Care e numele lui de familie?

— Hank… Thurlo.

— Hank Thurloe! strigă Katie. Te referi la Hank Thurloe?

— Da…

— Doamne Dumnezeule! exclamă Katie, uluită. Şedea

încremenită pe scaun, cu ochii pironiţi la Carly După câteva clipe, se mai dezmetici şi întrebă: *Hank Thurloe*? Hank Thurloe v-a făcut vouă rău, lui Denise şi ţie?

Din nou, Carly vorbi foarte clar:

— Da… Katie…

După mai puţin de o oră, Katie îl saluta pe MacMacDonald în cabinetul doctorului James Nelson, de la spital. Mac venise împreună cu detectivul Groome, care lucrase cu el în ultimii zece ani la caz.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult până să ajungem aici, dar e o aglomeraţie groaznică pe drum, se scuză Mac. Ai avut noroc că m-ai mai prins la telefon. Tocmai mă pregăteam să plec la Sharon.

— Ora asta mi s-a părut o adevărată veşnicie, exclamă Katie, după care se întoarse spre Dave Groome: Mă bucur să vă văd, domnule detectiv.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Katie. Arăţi extraordinar.

— Mersi. Haide, Mac, o să trec direct la subiect. Cum ţi-am spus la telefon, Carly şi-a recăpătat parţial memoria. Suficient, ca să-mi spună cine le-a agresat.

— Cine a fost, Katie? întrebă Mac.

— Un tip pe nume Hank Thurloe.

— Cine mai e şi ăsta? A fost coleg de şcoală cu voi?

— Da, dar era mai mare decât noi, iar în 1989 terminase deja de doi ani. Era vedeta fotbalului din şcoală, marele fante, un Romeo perfect. Toate fetele erau moarte după el.

— Şi Denise? o întrerupse Mac.

— Nu, nu, era în altă clasă şi, oricum, mai mare decât noi. Ţi-am spus deja. Pe urmă a plecat. Celelalte fete, cele mai mari, spuneau că tipul e fenomenal. Erau înnebunite după el. Arăta bine, nimic de zis.

— Spune-mi tot ce ştii despre el, zise Mac.

— În regulă. Lasă-mă să încerc să-mi amintesc, îl rugă Katie, încruntându-se şi căutând să se concentreze cât mai mult. Familia lui era înstărită, asta ştiu sigur. Aveau o casă foarte frumoasă în Kent, un fel de conac vechi. Undeva între Kent şi Cornwall Bridge. Tatăl lui avea o firmă la New Milford. Ceva în domeniul tiparului, parcă.

— Există şi acum o tipografie „Thurloe” în New Milford, interveni detectivul Groome.

— Înseamnă că este vorba despre firma tatălui lui, zise Katie.

— Poţi să mi-l descrii pe acest Hank Thurloe? o întrebă Mac, străduindu-se să pară cât mai calm.

Era conştient de faptul că, după atâţia ani de aşteptare şi căutări zadarnice, avea posibilitatea să rezolve acest caz, aşa că simţea cum îi creşte adrenalina în sânge. Putea face dreptate, în sfârşit, pentru Denise Matthews şi Carly Smith.

— Da, aşa cum era atunci, îi răspunse Katie. Un tip înalt, bine făcut, voinic de fapt, păr şaten. Nu-mi mai aduc aminte ce culoare aveau ochii. Sunt detalii pe care le ţii minte doar când cunoşti bine pe cineva.

— Şi cam cum se îmbrăca? o întrebă Mac. Spuneai că familia lui era înstărită, aşa că presupun că-i plăceau hainele scumpe.

— Exact, Mac. Jeans, desigur, dar pulovere de caşmir, iama, cămăşi frumoase, vara. Mi-aduc aminte cum se îmbrăca, fiindcă Niall spunea mereu că Hank pare deplasat, că se dă mare şi vrea să epateze.

Mac dădu din cap, aprobator, gândindu-se la remarca făcută de Allegra în urmă cu zece ani. Doamne, câtă dreptate avusese. De fapt, când încercase să facă portretul făptaşului, Allegra îl descrisese, fără să ştie, pe Hank Thurloe. Spusese că este vorba despre un tip înalt, bine făcut, cu păr şaten şi că purta, probabil, un pulover de

caşmir. Se găsise puf de caşmir pe corpul lui Denise şi nişte fire de păr şaten. Asta pe lângă fragmentele de piele, de sub unghiile ei. Cu ajutorul probelor de ADN, puteau să-l bage la închisoare pe acest Hank Thurloe.

— Hai să mergem la Carly, îi zise Mac lui Katie. Vreau să-mi spună şi mie acelaşi lucru. Vreau s-o aud rostind numele de Hank Thurloe.

Zilele care urmară acelei spectaculoase întorsături a situaţiei se dovediră pline de încordare pentru Katie.

Ca atare, se dedică cu totul spectacolelor, fiindcă muncind tot timpul nu mai avea vreme să se gândească. Şi asta îi făcea bine. Cu toate acestea, avea momente când o cuprindea îngrijorarea gândindu-se la Carly şi la prinderea şi arestarea lui Hank Thurloe. Avea, însă, o încredere nemărginită în MacMacDonald. Ştia cât era de implicat în acest caz şi cât de mult îşi dorea să îl vadă rezolvat. Când ieşiseră din camera lui Carly îi spusese: „Vreau să ajung să scriu *dosar închis* în acest caz de omucidere şi agresare fizică. Vreau ca, de acum înainte, Carly să trăiască fără să-i mai fie frică, iar Denise să se odihnească în pace în mormânt”.

Mac îi telefonase la un moment dat în timpul săptămânii, să-i spună că îl localizase pe Hank Thurloe. Era căsătorit, avea doi copii şi locuia lângă Litchfield. Închizând telefonul, Katie se gândise cât de aproape era de Malvem; mama ei avusese dreptate, asasinul nu se mutase cu locuinţa în altă parte. Era vecinul lor.

Focul ardea vioi în şemineu, lămpile vechi, victoriene, dădeau o lumină plăcută, iar senzaţia de căldură, confort şi ospitalitate era mai puternică decât oricând.

Michael, Maureen şi Katie Byme şedeau la masa din bucătăria spaţioasă, împreună cu MacMacDonald şi Allegra Marsh, la o ceaşcă de cafea. Era într-o după-amiază de luni, iar Mac şi Allegra trecuseră pe la familia

Byme să le spună ultimele noutăţi.

— Aşa cum ţi-am spus acum o lună, Katie, nu ne-a luat mult să-l localizăm pe Hank Thurloe. E contabil şi are o mică firmă. Tatăl lui s-a pensionat, iar de tipografie se ocupă fratele lui Hank, Andy. Prin el am reuşit să dăm de Hank.

— Şi cum e? Normal? întrebă Katie, curioasă. Sau ţi s-a părut ciudat?

— Mi s-a părut normal, la început, dar curând am descoperit că nu este. M-am dus la el împreună cu Dave

Groome şi i-am spus că demarăm noi investigaţii într-un caz de omucidere rămas nerezolvat de zece ani, întrucât acum au ieşit la iveală noi probe. I-am spus numele decedatei şi l-am rugat să fie de acord să îi facem un test ADN. I-am explicat că dacă refuză, voi veni cu un mandat de arestare.

— Şi a acceptat?

— Oh, da, fără nicio problemă.

— Şi asta e o reacţie normală?

— Da, eu cred că da, fiindcă nu îşi dă seama de risc. În marea lor majoritate, oamenii nu ştiu mai nimic despre ADN. Şi tu ai fost cam în aceeaşi situaţie, dacă mai ţii minte, Katie.

— Lumea nu ştie că ADN-ul reprezintă o amprentă genetică, prin care fiecare individ e unic, interveni Allegra. ADN-ul nu minte niciodată. Poţi identifica pe oricine cu o mică probă de ADN, or exact asta am făcut Mac şi cu mine în cazul lui Hank Thurloe. Am comparat cele două mostre de ADN – cea luată acum de la el, cu cea pe care o prelevasem de pe trupul lui Denise şi o conservasem în toţi aceşti ani. Dispuneam de la el de mostre din lichidul seminal, piele (găsită sub unghiile fetei), sânge, păr pubian, păr de pe cap. Ba chiar şi de salivă de pe chiştocul de ţigară aruncat la locul crimei. Probele de ADN astfel

comparate au coincis.

— Vasăzică, l-aţi arestat şi e la închisoare, conchise Michael.

— Da. A fost acuzat şi aşteaptă să fie judecat, zise Mac.

— Nu are cum să mai scape, nu-i aşa? întrebă Maureen, uitându-se îngrijorată la detectiv.

— Nici vorbă, Maureen. Probele sunt zdrobitoare. Şi, în afară de asta, tipul şi-a recunoscut fapta.

Uimită, Katie exclamă:

— Ţi-a spus că a violat-o şi a strangulat-o pe Denise? Incredibil, nu?

— Da, dar adevărat. Poţi să mă crezi că a mărturisit tot. La câteva zile după ce a fost arestat, l-au apucat pandaliile şi a făcut o criză de nebunie. Îşi ieşise complet din minţi. Sub înfăţişarea aceea de gigolo şi de mare fotbalist, se află un psihopat. A divagat ca dementul despre Denise, spunând că era a lui. Era obsedat sexual de ea. Un tip complet ţăcănit.

— Şi v-a povestit ce s-a întâmplat în ziua aceea? întrebă Katie, privindu-i pe Mac şi pe Allegra?

— Parţial, da, răspunse Mac. Am reuşit, într-o oarecare măsură, să recompun scena. Hank a venit la hambar cu un anumit scop. El susţine că voia să stea de vorbă cu Denise. Din câte se pare, o remarcase încă de când era în ultima clasă de liceu şi îi căzuse cu tronc. A încercat să îi dea o întâlnire, însă atunci când i-a propus, Denise l-a refuzat. El a apucat-o de braţ, dorind s-o convingă să meargă undeva în seara aceea, să bea o cafea împreună. Tipul mi-a repetat de nenumărate ori că n-a vrut să-i facă niciun rău, însă ea l-a împins, s-au luat la bătaie, iar Carly se pare că a sărit s-o apere pe Denise. A ieşit un fel de încăierare. Apoi fetele au reuşit să fugă afară. Tipul zice că a fugit după ele. Convingerea mea este că deja se

înfuriase şi începuse să îşi piardă controlul. În pădure a văzut-o întâi pe Carly. Thurloe zice că a vrut s-o dea la o parte din drum, dar ea a luat o bucată de lemn şi a dat în el. Atunci, i-a smuls bâta din mână şi i-a dat cu ea în cap, până când Carly şi-a pierdut cunoştinţa. În momentul următor a pornit s-o caute pe Denise, cu intenţia... de a întreţine relaţii sexuale cu ea.

— Şi de ce a trebuit s-o omoare? strigă Katie.

— Cred că situaţia s-a agravat rapid. Tipul ştia că risca să fie dat în vileag. Zice că a intrat în panică. O brutalizase, o *violase*. Ştia că Denise îl putea acuza de viol, or aşa ceva era de neconceput pentru el. Se pare că tocmai se logodise de curând cu o fată din renumita familie Sharon, Martha Eddington, cu care s-a şi însurat. Prin urmare nu putea risca să i se pună eticheta de violator. Acesta este motivul pentru care a strangulat-o.

— Doamne Dumnezeule! strigă Maureen, astupându-şi gura cu palma. Michael o cuprinse pe după umeri, cu un gest protector.

— Vasăzică pe Carly a agresat-o fiindcă îi stătea în drum? întrebă Katie, uitându-se lung la Mac.

— Da. El pe Denise o voia, pe Denise o urmărea şi o pândea de ani de zile.

— Eu am fost vreodată în primejdie, Mac? întrebă Katie.

— Nu, nu cred.

— Dar cu ghiozdanul meu ce-a fost? De ce erau toate trei ghiozdanele înşirate la rând?

— Ţi-am spus şi atunci, pe ghiozdane n-am găsit nicio urmă. Doar amprentele voastre.

— Dar dacă a avut mănuşi?

— Da, se poate şi asta, Katie. Eu cred însă că fetele au văzut că ţi-ai uitat ghiozdanul şi l-au pus lângă ale lor, cu intenţia să ţi-l aducă.

— Cred că ai dreptate, aprobă Katie, dând din cap. Thurloe mai era în pădure, atunci seara? Vreau să spun atunci când ne-am dus noi acolo, Niall şi cu mine, şi le-am strigat pe fete?

— Da, aşa cred. Nu încape îndoială că voi i-aţi salvat viaţa lui Carly. Probabil că tipul se întorsese să vadă dacă prietena ta mai trăia, şi-a dat seama că mai respira, aşa că i-a mai tras una în cap cu bâta. Pe urmă, când te-a auzit pe tine şi pe Niall, a luat-o la fugă şi s-a ascuns printre tufişuri, cu bâtă cu tot. N-am reuşit să o mai găsim.

— Vasăzică el şi-a închipuit că a omorât-o şi pe Carly?

— Sunt convins că da.

— Dar ea a scăpat cu viaţă, interveni Michael. De ce n-a venit să o omoare, la spital?

— Fiindcă era în comă, îi răspunse Allegra. Dacă vă mai aduceţi aminte, au existat o mulţime de articole în ziare şi ştiri la televizor, pe scurt presa a mediatizat din plin, la vremea respectivă, crima şi agresiunea asupra lui Carly. Prognoza era foarte sumbră în privinţa şanselor lui Carly de a-şi mai reveni. Doctorii au afirmat, atunci, că e în comă şi că nu-şi va mai reveni. Individul şi-a imaginat că a scăpat.

— E uimitor cum şi-a revenit Carly, interveni Maureen, adresându-i-se Allegrei. Am rămas uluită când mi-a povestit Katie astăzi.

— Iartă-mă, mami, dar îi promisesem lui Mac să nu spun nimic. Trebuia s-o protejăm pe Carly.

— Tipul a mai ucis de atunci? întrebă Michael.

— Nu cred, spuse Mac, scuturând din cap. Din câte ştiu eu, nu intră în categoria criminalilor în serie.

— De ce eşti atât de sigur? se interesă Maureen.

Allegra fu cea care răspunse:

— Din cauza ADN-ului, amprenta lui genetică. Este introdusă acum în banca de date a ADN-urilor provenite de

la criminali cunoscuţi. Până acum nu s-a găsit nicio corespondenţă cu alte crime, în care victime au fost tot nişte tinere. Or e vorba despre o bancă de date la nivel naţional.

— Va trebui să depun mărturie la proces?

— Da, Katie, spuse Mac. Şi Carly, dacă va fi în stare în momentul când va avea loc procesul.

— Allegra, poţi să ne explici cum a fost posibil ca până la urmă Carly să iasă brusc din comă? întrebă Maureen, încruntându-se. Eu tot n-am reuşit să înţeleg.

— Voi încerca, Maureeen. În ultimele săptămâni m-am documentat destul de mult asupra stărilor de comă, aşa că pot conchide că, de la bun început, lui Carly i s-a pus un diagnostic greşit. O greşeală, de altfel, pe care oricine o putea face cu uşurinţă. Vezi tu, Carly a fost în comă când au dus-o la spital, imediat după atac. Dar starea de comă propriu-zisă durează între şase şi opt săptămâni, deşi s-au văzut cazuri când a ţinut doi ani. Dar, când ţine doi ani, înseamnă că există leziuni grave la nivelul creierului, care apar în momentul în care pacientul îşi revine. Tind să îi dau dreptate doctorului Nelson, care e de părere că, de fapt, Carly a fost în comă, dar ulterior a trecut într-o stare *semi*vegetativă. E posibil să fi sesizat o mulţime de lucruri de-a lungul anilor, dar să nu fi fost capabilă să arate acest lucru, fiindcă nu putea vorbi şi nu avea nicio capacitate motorie. De asemenea, îmbrăţişez şi eu teoria doctorului Nelson că e posibil ca, în fond, Carly să fi suferit de un fel de blocaj al creierului, care s-a estompat în momentul în care Katie a venit să vorbească cu ea.

— Dar cum rămâne cu amantadina pe care i-a administrat-o? se interesă Katie.

— E posibil să fi avut un efect pozitiv. Am auzit deunăzi de un caz similar – o femeie care şi-a revenit din comă, în

New Mexico. Şi ei i se administrase amantadină, pentru a preveni o posibilă afecţiune pulmonară. Apropo, femeia aceea era în stare semivegetativă de cincisprezece ani.

— Extraordinar! exclamă Katie. Vă daţi seama că Hank Thurloe ar fi scăpat nepedepsit pentru crima comisă, dacă lui Carly nu i-ar fi revenit memoria?!

— Absolut corect, o aprobă Allegra. Având probele de ADN prelevate de pe cadavrul lui Denise, nu ne trebuia decât un suspect cu care să le comparăm. Sângele nu minte… ADN-ul nu minte.

— Ce se va întâmplă cu Thurloe? întrebă Michael, uitându-se lung la Mac.

— Hank Thurloe îşi va petrece restul zilelor în puşcărie, fără nicio posibilitate de graţiere sau de reducere a pedepsei, de asta sunt sigur.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Katie se duse cu maşina la spital, să o vadă pe Carly. A stat o bună bucată de timp cu ea, ţinând-o de mână şi vorbindu-i. La un moment dat, când Carly i s-a părut mai relaxată şi foarte lucidă, Katie i-a zis:

— Tocmai m-am văzut cu MacMacDonald, detectivul care a venit aici, acum o lună. îl mai ţii minte?

Carly clipi, rostind:

— Da… Katie.

— Mi-a spus să-ţi transmit că l-au arestat pe Hank Thurloe pentru atacul asupra ta. E la închisoare.

Un zâmbet se aşternu pe buzele lui Carly, şi ochii îi deveniră mai strălucitori.

Katie se pregătea să îi dea vestea că Denise a murit, dar se răzgândi. Nu avea niciun rost să-i spună asta acum. Veştile proaste mai puteau aştepta până când Carly se făcea bine. Ar fi fost un şoc să afle de moartea prietenei lor, or lui Katie îi era teamă de o recădere. Ea se aplecă

spre pat şi o îmbrăţişă pe Carly, ţinând-o strâns la pieptul ei.

— S-a făcut dreptate, Carly, îi şopti la ureche. Acum nu mai ai de ce să-ţi fie frică.

3>

T-ublicul continua să aplaude, rechemându-i pe actori la rampă. Katie era conştientă că toţi actorii distribuiţi în piesă jucaseră senzaţional şi că spectatorii le apreciau dăruirea şi talentul. Dăduse tot ce era mai bun în ea. Tot talentul şi toată măiestria ei artistică se concentraseră în interpretarea rolului lui Emily Brontë, făcând din acest personaj o fiinţă vie pe scena teatrului. Pentru două ore, Katie fusese Emily Brontë.

Carly se afla în sală, împreună cu Niall şi părinţii ei. Într-un fel, Katie jucase în seara asta pentru Carly şi numai pentru ea.

După ultima reverenţă, Katie ieşi repede din scenă şi se îndreptă în fugă spre cabină. Trebuia să se demachieze şi să îşi schimbe hainele cât mai repede cu putinţă. Părinţii lor îi invitaseră la *Circo* şi nu voia să îi facă să aştepte. Şi mai ales voia s-o vadă pe Carly, să audă părerea ei despre piesă şi despre felul cum interpretase ea rolul.

După ce reuşi să îndepărteze o parte din fard, Katie se pieptănă şi-şi puse taiorul gri, cu care venise la teatru. Era destul de răcoare afară pentru luna iunie, aşa că nu greşise când îşi alesese vestimentaţia. În câteva minute, îmbrăcată şi cu geanta pe umăr, ieşi valvârtej pe uşă.

Când ajunse pe alee, se ciocni de un bărbat. Făcu un pas înapoi şi-şi ceru scuze. Când îl privi rămase cu gura căscată de uimire. În faţa ei se afla Christopher Saunders.

— Acum e rândul tău să dai buzna peste mine, zise el. Mai ţii minte ce-am făcut la spital?

Katie deschise gura să îi dea o replică rece, dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt. De altfel nici n-ar fi

avut timp. Chris o cuprinse în braţe şi o sărută.

Izbutind să îl împingă la o parte, Katie exclamă:

— Ce tupeu ai, Christopher Saunders! Vii aici, după atâtea luni de tăcere, şi îţi închipui că poţi relua totul de unde a rămas?!

— Da, bineînţeles, fiindcă te iubesc. Şi tu mă iubeşti.

— Ba nu.

— Mincinoaso.

— Eu nu sunt mincinoasă!

— Ba da, eşti. Ştiu că mă iubeşti, mi-a spus mama ta.

— Mama mea?! Ce-are ea de-a face cu toate astea?

— Presupun că mă vrea de ginere.

— N-am să mă mărit niciodată cu tine.

— Oh, ba da, ai să te măriţi şi, din punctul meu de vedere, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Du-te înapoi la junglele tale şi lasă-mă pe mine în pace! strigă Katie.

— Nu pot să mă duc înapoi la junglele mele, pentru că am renunţat la ele.

— Ce-ai făcut?!

— Ai auzit perfect. Am renunţat la ele. De dragul iubirii.

— Nu zău?! Dar tot *iubirea* te ţinea parcă lângă ele.

— E-adevărat. Dar îmi place şi la Everglades, unde primejdia ecologică e destul de mare. Şi, hai să fim drepţi, Katie dragă, Florida e mult mai aproape decât Argentina.

Katie amuţi şi-l privi pierdută. Chris arăta nemaipomenit de bine, în blazerul bleumarin şi pantolonii gri.

— Ai priceput? Am plecat de tot din Argentina, Katie. M-am întors la New York. Voi locui aici. Cu tine. Dacă mă mai vrei, desigur.

— Oh!

— Nu mai spune „oh”. Spune *da*.

— Da!!!

O luă din nou în braţe şi o sărută. Katie se agăţă fericită de el. După câteva clipe, Chris se îndepărtă un pic ca s-o poată privi:

— Ai vorbit serios, da? Te măriţi cu mine, Katie?

— Da, sigur că mă mărit cu tine... Dar ce te-a determinat să faci asta, Chris?

— Tu, Katie.

— Eu. Cum?

— Am fost la New York, în mai, cu nişte treburi de serviciu. Simţeam nevoia să te văd, dar ştiam că ai să mă respingi, aşa că nu te-am căutat. Am preferat să vin din nou să văd piesa. Brusc, am înţeles tot ce mi-ai spus tu când ne-am certat. M-am întrebat cum de am putut să-mi închipui că vei renunţa vreodată la actorie. Meseria asta *eşti* chiar tu, Katie, acum ştiu. Ar fi fost o dovadă de mare egoism din partea mea să te oblig să renunţi la teatru. Eşti naturală, inteligentă, talentată! Eu sunt un ecolog conştiincios, ştii şi tu asta. Dar pot fi ecolog într-o grămadă de locuri din lumea asta. Aşa că am decis să schimb pădurile tropicale cu zona din Everglades. Pe scurt, am cerut transferul. Şi, în cele din urmă, l-am obţinut. Am venit aici ca să rămân.

— Oh, Chris!

— Hai să nu mai stăm aici. Avem timp să vorbim până la sfârşitul vieţii. Ne aşteaptă toţi la Circo.

— Dumnezeule, ce complot!

— Cam aşa ceva. Haidem, iubito, avem o maşină la dispoziţie.

Părinţii lui Katie zâmbiră fericiţi când îi văzură intrând împreună în restaurant. Aceeaşi reacţie o avură Carly şi Niall.

Răsucindu-se uşor în căruciorul cu rotile, Carly spuse:

— Ai fost… măreaţă… Katie.

Vorbea tot poticnit şi rar, însă mult mai bine, după cele câteva luni de terapie.

— Mersi, Carly, spuse Katie, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz. Mă bucur enorm că ai ajuns să vezi şi tu piesa!

— Ai fost… ca de obicei… cea mai bună. Chiar şi atunci… înainte…

— Toate eram bune, draga mea, murmură Katie. Tu, eu şi Denise eram cele mai bune. Toate trei.

Carly se mulţumi să zâmbească şi îşi trase un pic căruciorul, ca să le facă loc lui Katie şi lui Chris să stea alături pe banchetă.

— Katie şi Chris, noi am comandat şampanie, zise Maureen, fiindcă avem multe de sărbătorit.

La semnul lui Michael, chelnerul îşi făcu apariţia cu o sticlă de Dom Perignon. Scoţând dopul cu un pocnet scurt, ospătarul turnă şampania în cupe.

Katie se uita la cei cu care era acum la masă. Mama. Tata. Fratele ei. Prietena ei cea mai bună. Şi bărbatul cu care urma să se mărite.

— Este o mare sărbătoare. Sărbătoarea vieţii, spuse ea.

Sfârşit

OFERTA DE CARTE
A *TRUSTULUI EDITORIAL LIDER*
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

Papin & *Braunstein* GHID DE CULTURĂ GENERALĂ (368 pag. / 75.000 lei)

Michael H. Hart 100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE

CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII (384 pag. / 135.000 Ici)

Colectiv MICĂ ENCICLOPEDIE DE GEOGRAFIE *LAROUSSE*

(416 pag. / 60.000 lei)

Anca Balaci DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN

(368 pag. / 125.000 Ici)

Philippe Gaudin MARILE RELIGII (464 pag. / 75.000 lei)

F. Braunstein ISTORIA CIVILIZAŢIILOR (304 pag. / 75.000 lei)

F. Braunstein & *J.F. Pepin* MARILE MITURI ALE LUMII (352 pag. / 69.000 lei) RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE (288 pag. /69.000 lei)

Larousse CRONOLOGIA UNIVERSALĂ (608 pag. / 175.000 lei)

Alexander Hellemans & ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE *Bryan Buneii* (592 pag. / 199.000 lei)

Marcel Bordet ISTORIA ROMEI ANTICE (400 pag. / 69.000 lei)

Rav Spangenburg & ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 1 – (256 pag. / 60.000 lei)

Diane K. Moser ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 – (256 pag. 7 60.000 lei)

ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 – (224 pag. / 79.000 lei)

N. A. Kwi LEGENDELE ŞI MITURILE GRECIEI ANTICE

(544 pag. / 75.000 lei)

Harold C. Schönberg VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI (608 pag. / 165.000 Ici) *A. Axelroad* & *C. Phillips* DICTATORI ŞI TIRANI (608 pag. / 179.000 lei)

— *Georgeta Nichifor* DICŢIONAR ENGLEZ-ROMÂN; ROMÂN-ENGLEZ
(472 pag. / 80.000 lei) *Ioan Lăzărescu* DICŢIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN
(624 pag. / 110.000 lei)
Voichiţa Ionescu DICŢIONAR LATIN-ROMÂN (224 pag. / 55.000 lei)
Alicia Dujovne Ortiz PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE LAUTREC
(272 pag. / 59.000 lei)
Alison Leslie Gold MIREASA DIAVOLULUI (352 pag. / 59500 lei)
Amanda Quick AMĂGIRE (448 pag. / 72.000 lei)
CUMPLITĂ VĂDUVĂ (368 pag. / 79.000 lei)
Barbara T. Bradford PUTEREA UNEI FEMEI (368 pag. / 65.000 lei)
UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 75.000 lei)
VIAŢA MERGE ÎNAINTE (416 pag. / 80.000 lei)

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

BARBARA TAYLOR BRADFORD, una dintre cele mai prolifice şi apreciate scriitoare contemporane, a încîntat inimile cititorilor cu fascinante romane, ecranizate în neuitate filme şi seriale TV: *Preţul succesului, Să fii cel mai bun, Glasul inimii, Un act de voinţă* şi altele publicate şi în România de către editura noastră.

Acţiunea acestui al şaptesprezecelea roman al său, *UN VIS ÎMPLINIT*, o are în centru pe Katie Byrne, o tînără talentată şi ambiţioasă, ce îşi doreşte cu ardoare, asemenea bunelor ei prietene, Carly şi Denise, să ajungă actriţe celebre.

Visul de adolescente se va frînge pentru Carly şi Denise: prima este asasinată, iar cealaltă intră în comă, aparent fără speranţa de a-şi mai reveni. Katie este şocată. Ea nu va precupeţi nici un efort pentru identificarea autorului acestei fapte abominabile şi, în acelaşi timp, va face tot posibilul să ajungă o actriţă de succes – un demers puternic motivat nu doar de aspiraţii personale, ci şi de amintirea prietenelor ei, ce speraseră din tot sufletul să îmbrăţişeze cariera teatrală. Alături de ea, susţinînd-o şi încurajînd-o, va fi Chris, bărbatul lîngă care descoperă adevărata dragoste.

O intrigă palpitantă, o fermecătoare poveste de iubire şi un final spectaculos.

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL